

Тя е неговата съдба
и той е готов на
ВСИЧКО, за да я
задържи...

Кална

Обречен

Редека Занети

Книга 1

“Тъмни пазители”

РЕБЕКА ЗАНЕТИ ОБРЕЧЕН

Превод: Ralna

chitanka.info

Омъжи се за мен!

Кара Пауълсън не се дава лесно. Учен и самотна майка, тя е свикнала да се бори за това, което желае, използвайки хладна логика и правейки всичко необходимо за защитата на дъщеря си Джейни. Но „необходимостта“ никога преди не е включвала брак по принуда с опасно изглеждащ мъж, който има варварски манталитет.

В противен случай...

Разбира се, мистериозният Талън твърди, че е тук, за да защитава Кара и Джейни. Освен това той твърди, че е тристагодишен вампир. А по начина, по който я докосва, Кара може и да му повярва, тъй като си личи, че има доста практика...

ГЛАВА 1

— Мамо! Мамо, събуди се! — Малки ръце се вкопчиха в износената нощница на Кара, дърпайки я с всички сили. Очите на Кара се отвориха рязко, а сърцето ѝ се сви в гърдите. Ужасени сини очи се взираха в нея в сумрака на ранната утрин. Малкото момиченце вероятно бе имало още един кошмар.

— Джейни, скъпа, какво има?

— Те идват. Те идват сега, лошите мъже. Трябва да бягаме — задъхано каза Джейни, преди от устните ѝ да се отрони накъсано ридание.

Кара поклати глава и прегърна малката си дъщеричка. Тя умишлено се стараеше да диша бавно, докато нуждата да успокои детето си бе обзела ума ѝ. Горката Джейни. Не беше поредният кошмар. Тя посегна към очилата си за четене на масата до нея само да осъзнае, че е заспала с тях. Отново. Новият брой на списание „Ботаника“ не беше толкова страхотен, колкото бе очаквала.

Тя приглади косата на Джейни, докато около тях настана тишина. Сега повече от всякога ѝ се искаше Саймън да е жив. Вероятно той би могъл да ѝ помогне да успокоят страховете на дъщеря им. Включи античната розова лампа до себе си.

— Всичко е наред, скъпа. Сигурна съм, че е било просто лош съ...

Силен шум се чу от другата стая и Кара подскочи. Звукът от разцепващо се дърво я накара да се раздвижи. Скочи от леглото, вдигна Джейни на ръце и се затича към банята, като едва не връхлетя върху саксията с папрат в ъгъла. Сърцето ѝ блъскаше силно срещу ребрата ѝ, когато заключи и хукна към малкия прозорец. Не успя обаче да го отвори, преди вратата зад нея да зейне.

Огромна ръка попречи на вратата да се блъсне в стената. Почти два метра мускулеста планина изпълни входа на банята.

С вик тя пусна Джейни да стъпи на пода и застана пред четиригодишната си дъщеричка. Въздухът заседна в гърлото ѝ и

кръвта започна да бучи в ушите ѝ. Това не можеше да се случва. Тя завъртя глава настрани, принуждавайки се да приеме ситуацията. Да осъзнае, че се налага да се бие. Пое си дълбоко дъх, изпълвайки дробовете си с кислород, преди да започне да се оглежда за оръжие. Пинцетите ѝ едва ли биха наранили някой.

Тя притисна Джейни към стената зад себе си, отстъпи назад и протегна ръка, сякаш да задържи заплахата. Размерите му я ужасяваха. От сурово изсеченото му лице я гледаха кафяви очи, а гарвановочерната му коса падаше свободно над яката, което показваше, че определено не е военен... макар че беше обут с тежки ботуши, тъмни джинси и бронирана жилетка. Беше виждала такова облекло по „Дискавъри Чанъл“, когато гледа репортажа за наемните войници.

Енергията, излъчваща се от него, отне дъха ѝ.

— Махай се от тук! — каза тя, прикривайки детето си. Опитваше се да овладее чувствата, които я връхлетяха. Гняв, страст и неотложност се вихреха в нея, смесени с паниката ѝ. Коленете ѝ трепереха, а главата ѝ започваше да тупти болезнено. Обикновено умееше да блокира дарбата си по-добре. Или просто емоциите му бяха прекалено силни.

— Трябва да тръгваме. — Гласът му бе като вода, разбиваща се в скалите, сякаш се опитваше да говори нежно, въпреки обикновено суровия си глас. Погледът му се спусна по тялото ѝ, виждайки нощницата ѝ с изображение на Айнщайн, заобиколено от пазарски торби с надпис „Квантово пазаруване“. Горната му устна се изви леко и на бузата му се показаха две трапчинки. Сърцето ѝ забави ритъма си в отговор. Тогава той направи крачка напред с ръце, отпуснати около тялото му. Погледът ѝ полетя към пистолета на бедрото му и закачените за колана му ножове. Сърцето ѝ затуптя още по-силно.

— Объркали сте къщата. — Тя погледна към невероятното му лице... лице, изсечено от гранит, и челюст, създадена да поема удари. Щеше да ѝ се наложи да подскочи, дори за да се доближи до него.

Ароматът на борови иглички и мъж изпълни стаята.

Тя поклати глава. Яма колкото огромна скала зейна в стомаха ѝ, докато адреналинът изостряше фокуса ѝ. Дъхът ѝ излизаше забързано и накъсано, а логичният ѝ ум се бореше да открие отговор за случващото се. Начин, по който да успее да обезвреди този великан. Тя

потисна надигащата се паника, когато нищо не ѝ хрумна, и започна отново да се оглежда за оръжие, забелязвайки малката фитония „Бялата Ан“ в керамична саксия. Не можеше да хвърли „Ани“ към мъжа. Растението никога нямаше да оцелее.

Нашественикът направи още една стъпка и надникна над рамото ѝ.

— Всичко ще бъде наред. Трябва да тръгваме. — Голямата му ръка обви бицепса на Кара, преди да я задърпа навън към спалнята. Страх скова гласните ѝ струни, а умът ѝ се бореше да измисли решение за бягство. Дали да каже на Джейни да бяга? Щеше ли да успее да го забави достатъчно дълго?

С приглушено проклетие той пусна ръката ѝ. Ръмжейки тихо, погледна ръката си, преди да я потърка в панталона си и отново да сграбчи ръката ѝ. Дали има нещо на ръкава ѝ?

Телефонът до леглото привлече вниманието ѝ и тя се хвърли към него. Той обаче я дръпна обратно, а ръката му бе топла и здраво обвита около нейната. Кара заби крака в килима, но не успя да го забави, затова се опита да се откопчи от него, когато той я задърпа към кошницата с дрехи до леглото.

— Джейни, върви след нас — нареди той през рамо.

Дъхът на Кара секна. Той знаеше името на дъщеря ѝ. Това не беше случаен взлом. Страхът отново заби ноктите си в нея.

— Откъде знаеш името ѝ?

Мъжът се завъртя и тя се блъсна в него. Горещината му изпълни тялото ѝ, обгради я. Ръцете му хванаха раменете ѝ, а в погледа му блестеше решителност. По дяволите. Не можеше да го блокира... беше калпав емпат. Тогава той сведе глава към нея.

— Знам имената и на двете ви, Кара. Чуй ме. Името ми е Талън Кеърс и няма да ви нараня. Тук съм, за да ви помогна. — Очите му я гледаха настойчиво, докато ѝ даваше време да осмисли думите му. — Поеми си дълбоко дъх. Мога да почувствам силата ти. В нея ще намериш истината. Знаеш, че не искам да те нараня. — Гласът му бе тих, утешителен.

Тялото ѝ се отпусна от тона му, въпреки че умът ѝ се бунтуваше. Дори дъхът ѝ се успокои. От този мъж се излъчваше опасност, но тя не виждаше в него намерение да я нарани. Или пък детето ѝ.

Джейни хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, мамо. Трябва да тръгваме. Те идват.

Кара пристъпи настрани и кимна.

— Добре. Тръгваме. Ще вървим след теб. — Само ако можеше да се добере с дъщеря си до колата...

Мъжът се ухили, показвайки белите си зъби.

— Хич не ставаш за лъжец. Имаш една минута да се облечеш. — Дрезгавият му глас накара кожата ѝ да настръхне. Но не от страх. Той се обърна към вратата.

— Не! — Тя отново се опита да се отдръпне, докато тялото ѝ трепереше от допира му.

— Тогава идваш по пижама. — Той сграбчи кошницата с дрехите в една ръка и я забута към коридора. — Не изоставай, Джейни! — Малкото момиченце се препъна зад тях, сграбчила майка си за кръста.

— Чакай, не, мамо — проплака Джейни, дърпайки майка си. — Имам нужда от мистър Мълът — проплака детето.

Талън се завъртя, стисвайки рамото на Кара.

— Мистър Мълът? — Той огледа всекидневната, преди погледът му да се фокусира върху малкото момиченце.

Кара сложи ръка на гърдите му, готова да защити детето си.

— Мистър Мълът е плюшеното ѝ мече... тя не ходи никъде без него. — Ако Джейни напуснеше стаята, Кара можеше да започне да се бие истински.

Талън повдигна едната си вежда, а погледът му бе замислен.

— Побързай, Джейни. Вземи мечето... трябва да се махаме от тук.

Бързо като светкавица детето изхвърча от стаята. Тъмните очи срещнаха погледа на Кара и тя се задейства, насочвайки коляно към слабините му, като в същото време насочи юмрука си към лицето му.

Той се завъртя, позволявайки на коляното ѝ да се удари в мускула на прасеца му и улови с ръка нейната. Голямата му длан спря юмрука ѝ на милиметри от брадичката му, а звукът от кожа, докосваща кожа, проехтя в тишината на стаята. Кошницата с дрехи остана непокътната в другата му ръка.

Болка премина през крака ѝ, а по гръбнака пропълзя вълна от страх. Борейки се да си поеме дъх, тя зачака реакцията му. Ако я удареше, щеше да изпадне в безсъзнание. Тогава какво щеше да стане с Джейни?

Талън наведе глава настрани, а ръката му все още държеше нейната.

— Кракът ти добре ли е?

Той пита за крака ѝ? Сериозно? Тя току-що се бе опитала да го направи евнух.

— Добре е — изсъска тя през зъби.

— Хммм — каза той и хвана китката ѝ, дърпайки я през дневната. — Може би трябва да поработиш над това в хубавите ти сини очи да не се четат всичките ти намерения. — Тонът му все още бе мек и учтив, без следа от гняв.

Кара се препъна, истински извадена от равновесие за пръв път тази вечер.

— Взех го, мамо. — Джейни се втурна в стаята с плюшеното си мече и износеното си одеялце в ръце. — Може да тръгваме.

Входната врата се разцепи на две. При тази гледка Кара отново започна да се бори. Талън пусна кошницата на пода с изтощена въздишка, завъртя се и вдигна Джейни на ръце.

— Не! — извика Кара и посегна към дъщеря си, удрайки по широкия му гръб. Чист инстинкт я водеше да защити Джейни, а гневът я задушаваше.

— Взимай дрехите и се размърдай — изръмжа Талън през рамо, пресече верандата и се насочи към черния Хамър, паркиран на моравата.

Кара се хвърли към мъжа, държащ детето ѝ, и се спъна в кошницата. Дрехи се разпиляха по цялата веранда.

— Пусни я, копеле!

Може да нямаше намерение да ги нарани, но нямаше никакво право да ги отвлича. Тя обви ръце около масивния му врат и заби колене в гръбнака му, притискайки силно трахеята му. Вълна от гняв заля тялото ѝ измествайки настрани страха.

Въпреки че тя буквално висеше на гърба му, мъжът не забави крачка и продължи да върви към превозното средство. Отвори рязко страничната врата, постави Джейни в столчето за кола и с бързи движения закопча коланите. Кара успя да скочи от гърба му, но след миг той затръшна вратата, сграбчи я за ръката и я поведе около колата. Две силни ръце я сграбчиха и тялото ѝ се опря в металната броня, когато Талън се притисна към нея, навеждайки лице към нейното.

— Спри да се бориш с мен!

Силата му беше невероятна. Тя почувства по-ясно собствената си уязвимост, когато осъзна, че краят на нощницата ѝ се е вдигнал, разкривайки розовите ѝ бикини. Студеният нощен въздух докосна голите ѝ бедра. Тъмният деним драскаше нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя отвори уста, за да изпищи.

С едно мълниеносно движение устата му се озова върху нейната. Гореща, твърда и някак сдържана. Усилията му да остане внимателен сякаш се изляха върху нея. Той се бореше да запази контрол. Горещина обгърна тялото ѝ. Ръмжене достигна до слуха ѝ и дъхът ѝ секна. Сърцето ѝ забави ритъм и сякаш времето спря. За един кратък миг туптенето на *неговото* сърце проехтя през тялото ѝ към местенцето под стомаха ѝ.

Той простена тихо и устните му се задвижиха над нейните, вече не се опитваше да я накара да замълчи, а я вкусваше. Изучаваше. Една мускулеста ръка се обви около талията ѝ и я притисна към тялото му, другата му ръка се зарови в косата ѝ. Той се дръпна леко, нагласяйки главата ѝ, преди отново да задълбочи целувката.

Кара простена, когато езикът му срещна нейния. Мъжът изследваше устата ѝ сякаш му принадлежеше. И за миг беше точно така. Тя забрави за всичко. Съществуваха само устните му върху нейните. Изискващи. Носещи обещания. Топлината му я сгря, докато тя отвърщаше на целувката му, притискайки се силно към твърдото му тяло, забравяйки за реалността.

Обграждаше я истинска сила. Горещ. Опасен. Изкусителен. Тогава някаква птица изкрещя високо над тях и реалността се завърна с трясък.

Тя се отдръпна рязко от него, устните ѝ бяха подпухнали, а главата замаяна. Тъмните кафяви очи държаха погледа ѝ. Ръката му се стегна около талията ѝ, когато той вдигна главата си.

— Не крещи! — Гласът му бе станал дълбок и ръмжащ и нещо в него накара стомаха ѝ да се свие.

— Мамо? — чу се гласа на Джейни от вътрешната страна на колата.

— Не може да ни види... пуснал съм защитните екрани — промърмори Талън.

Страхотно. Никой не можеше да надникне и вътре. Умен похитител.

— Кажи й, че всичко е наред. — Той пусна косата на Кара и се отдръпна леко, оставяйки малко разстояние помежду им.

— Не. Пусни ни! — Реалността се завърна, когато близостта на тялото му изчезна. Какви ги вършеше? Тя насочи лакътя си към гърлото му. Силно. Остра болка обхвана ръката й и очите й се разшириха. Как беше възможно да не го нарани?

Талън се ухили и усмивката смекчи острите черти на лицето му. Пускайки я да стъпи на земята, той отвори пасажерската врата, повдигна я, сложи я да седне на седалката и закопча колана й преди тя дори да успее да мигне. Тогава лицето му отново се озова на милиметри от нейното.

— Откопчай този колан и ще те завържа.

Вратата се затръшна и след секунда той беше в колата. Думите му би трябвало да я изплашат. Но вместо това яростта заплашваше да експлодира в нея. Тя я потисна, използвайки ума си на учен... щеше да се справи с тази каша.

Със звук от въртене на гуми той насочи хамъра към притихналата улица. Тя яростно започна да търси някакво оръжие. Бяха изминали само минути, откакто Джейни я събуди и бяха отвлечени толкова бързо, че никой нямаше да разбере, че ги няма. Тя стрелна с поглед потъналия сега в мълчание мъж. Леката светлина от събуждащото се слънце проникваше през прозорците, танцувайки върху твърдото му лице. Кара започна да изучава чертите му, търсейки слабост. Каквато и да е било слабост.

— Джейни, много скоро ще си в безопасност. — Думите му бяха изпълнени с нежност.

Кара обърна глава назад.

— Всичко ще бъде наред, Джейни — прошепна тя на дъщеря си, борейки се със сълзите си.

Дъщеря й, с блестящите си сини очи, й се усмихна сияйно.

— Знам, мамо. Знаех, че Талън идва за нас.

— Знаела си?

— Да. Сънувах го. Но не знаех кога ще дойде — усмихвайки се, тя прегърна износеното си плюшено мече, заравяйки нос в козината му.

Кара погледна напред, умът ѝ се опитваше да асимилира случващото се. Правеше важен експеримент на работа и утре трябваше да бъде там. Ами ако отвореше прозореца и започнеш да крещи? Дали някой щеше да я чуе?

— Няма да те нараня, Кара — каза той, насочвайки колата към магистралата.

Тя прехапа долната си устна. Госпожа Кими щеше да е първата, която ще осъзнае, че ги няма, щом Джейни не отиде на детска градина. Вероятно ще се обади на някой, нали? Или просто ще предположи, че Джейни е у дома, болна от стомашния вирус, който вилнееше из групата им в детската градина?

— Тогава какво ще кажеш да ни пуснеш да си отидем, Талън? — Тя се зачуди, ако случайно е луд, дали няма да успее да го убеди по някакъв начин.

Той ѝ хвърли бърз поглед, след като тя изрече името му, и Кара усети как лицето ѝ се зачервява.

— Не мога да ви пусна да си отидете.

Не, нямаше да може да го убеди.

— Защо не? — Тя насочи ръката си надолу към закопчалката на колана.

— Не се шегувах, като казах, че ще те завържа. — Предупреждението му отекна в тясното пространство. Тя отмести ръка от закопчалката, отпускаяки я в скута си. — Гроби ви опасност, и то по-голяма, отколкото осъзнаваш.

О, тя осъзнаваше, и то много добре. Изпъна рамене на седалката, когато той слезе от магистралата, заобикаляйки Мърси Лейк, нейния малък, безопасен град в близост до Бостън. Стомахът ѝ се сви на топка, щом осъзна, че този път води само към едно място.

— Караш ни към частното летище?

— Да.

— Защо? — Малкото летище беше само за корпоративни частни полети и селскостопански самолети.

— Защото там е самолетът ни. — Тонът му не предразполагаше за по-нататъшна дискусия.

— Не мога да летя някъде облечена по нощница. — Коментарът се изплъзна от устните ѝ, преди да успее да го спре.

Той се обърна изненадано и я дари с усмивка, която породила странни чувства в стомаха ѝ. Господи, потъваше.

— Казах ти да вземеш кошницата с дрехите.

— Слушай — опита се тя отново да му влее малко разум, — пусни ни и няма да кажем на никого за това. Обещавам.

— Оценявам го — каза сухо Талън, — но вече ти казах, че не мога. В опасност сте.

— Правилно. Опасност. — Страх се надигна в стомаха ѝ, когато завиха и спряха пред лъскав сребрист самолет. Мъжът изключи двигателя и в колата настана тишина. Обръщайки се към нея, той повдигна едната си вежда.

— Ще имаш ли проблем с това да се качиш на самолета?

— Няма да се качваме на самолета. — Налагаше се да изведе Джейни от колата и да избягат, за да потърсят помощ. Тя откопча колана си.

Една ръка на рамото ѝ и една на бедрото ѝ с лекота я вдигнаха от седалката, прехвърлиха я над скоростния лост и тя се озова настанена в скута на добре сложен мъж. Още едно плавно движение и вече бяха навън, и той я носеше на ръце. Голямата му ръка я пазеше от металната конструкция, докато тя се бореше с него.

Кара заби лакът в ребрата му.

Главата му се обърна настрани, за да я погледне в очите.

— Кара. Достатъчно. Съмнявам се, че искаш дъщеря ти да те види как висиш на рамото ми, докато те нося към самолета, а бризът, развяващ нощницата ти, разкрива хубавите ти розови бикини.

Кара възкликна, а дъхът ѝ започна да излиза на плитки тласъци през гърлото. Той се възползва от възможността и я пусна да стъпи на, преди да отвори вратата.

— Откопчай колана на Джейни.

Горещото му тяло преграждаше пътя ѝ и тя нямаше какво друго да направи, освен да се подчини на заповедта му и да освободи дъщеря си от седалката. Тя вдигна Джейни и малките ѝ ръчички се обвиха около тила на майка ѝ.

— Те все още идват — прошепна Джейни.

— И аз също мога да ги усетя — каза Талън, а дъхът му помилва косата ѝ. Той обви с ръка китката ѝ. — Да се махаме оттук — заяви и затвори вратата.

Вълни от несигурност се разбиваха в Кара от всички страни, дори докато вървеше към притихналия самолет с изпълнен с въпроси ум. С колебания. Може би тя и Джейни трябва да опитат да избягат с хамъра.

— Престани да мислиш толкова много. — Талън пусна ръката ѝ и я побутна леко към стълбичките на самолета. — Тръгваме. Веднага.

— Хайде, мамо. Побързай — обади се Джейни.

Кара се предаде. Качи се по стъпалата и се настани на меката сива седалка. Джейни се сгуши в нея, въздишайки с облекчение, и Кара я прегърна силно. Талън затвори и залости вратата и се пресегна към шкафа на тавана, за да извади синьо одеяло, което подаде на Кара с усмивка. От него не се излъчваше никаква заплаха, или поне не насочена към нея. Седна на седалката срещу нея от другата страна на ниската масичка, а двигателите на самолета изреваха, събуждайки се за живот, и машината пое напред по пистата.

ГЛАВА 2

Талън си позволи да се успокои в мига, в който самолета се оказа във въздуха. Бяха в безопасност. Той се усмихна на Джейни, докато момичето го изучаваше внимателно. Тя беше ужасно малка, за да е способна да унищожи тривековен мир. Живи сини очи го оглеждаха с любопитство и озаряваха малкото лице, когато проговори:

— Значи ти ще ни защитаваш?

Кара подскочи при звука от гласа на детето. Малкият самолет се вдигна във въздуха като хищник на мисия, докато две двойки идентични сини очи се насочиха към малкия коридор в самолета.

— Нямах нищо против, нали? — Той насочи погледа си към детето. Малката го очароваше. Толкова крехка, че дори порив на вятъра можеше да я бутне. Истинско дете. Човек.

Джейни го огледа от глава до пети, и стигайки до решение, изрече тихичко своето „да“. Кокалчетата на мъничките ѝ пръстчета побеляха, като стисна силно ръката на майка си.

Талън остана мълчалив за миг, оглеждайки бледите изражения на двете жени. Синьото одеяло обгръщаше и двете. Знаейки много добре какво представлява, той проговори:

— Да. Аз съм тук да ви защитавам. — Клетвата му отекна в удобната кабина и детето въздъхна доволно и с усмивка, докато Кара се намръщи и започна да се оглежда. Вероятно търсейки оръжие.

Той знаеше какво е обещал, и след като не бе нарушавал обещание през целия си дълъг живот, отказваше да започне сега. Талън ги наблюдаваше, докато самолета набираше височина. И двете имаха дълги къдрави тъмнокастени коси, дълбоки сини очи и деликатни кости. Нещо, приличащо на покровителство, се надигна в него.

Джейни му се усмихна с беззъба усмивка.

— Значи дойде за нас. Най-последно.

Тя притисна окъсаното кафяво мече към гърдите си и Талън се ухили. Мистър Мълът имаше оредяла синя козина на главата,

изобразяваща рошава прическа. Мъжът се настани в плюшеното кресло.

— Тук съм заради теб, Джейни.

— Кой си ти? — попита Кара, притискайки детето по-близо до себе си.

Талън въздъхна.

— Ще ти обясня, когато кацнем в окръг Колумбия, Кара. Но още сега мога да ти кажа, че сте в безопасност.

— Не мисля така. Какво, по дяволите, има в окръг Колумбия?

— *Кой* е в окръг Колумбия.

— Добре — красивите й очи се присвиха опасно. — Кой, по дяволите, е в окръг Колумбия?

Приглушената луминесцентна светлина осветяваше нежните й черти. Сега вече разбираше болката в слабините си. Можеше да почувства промяната по кожата си, в кръвта си, от мига, в който я докосна, и сега можеше да види доказателството на дланта си. Завинаги. Той спря да изучава ръката си, щеше да го направи по-късно.

— Директорът на щатските шерифи на Съединените щати.

— Ти не си щатски шериф. — Тя изрече думите като обвинение. Като предизвикателство дори.

Той се ухили.

— Дори не съм близо, скъпа.

— Обясни.

Обвинението и предизвикателството можеше да игнорира, но молбата, тревогата на една майка, възнамеряваща да защити детето си — е, на това нямаше как да обърне гръб. И имайки предвид, че те току-що бяха станали *негови*, щеше да се опита да ги направи щастливи.

— Не знам всички подробности, само че сте в опасност. Животът, какъвто го познавахте досега, вече е минало.

— Каква опасност?

Той я погледна, чудейки се колко от истината трябва да й разкрие. Жената изглеждаше на края на силите си и за жалост нямаше какво много да направи по този въпрос... ако й кажеше всичко, е...

— Очите ти са грешни. — Тихият глас на момиченцето наруши напрегната тишина.

— Очите ми ли? — попита той, опитвайки се да скрие усмивката си. Брат му Дейдж беше прав, както обикновено. Джейни беше повече

от надарена, притежаваше много повече от нормална психична дарба.

— Да. Не би трябвало да са кафяви.

— Може би не са — съгласи се той.

— Контактни лещи... като по телевизията? — Джейни огледа лицето му и се намръщи.

— Да, контактни лещи — потвърди той.

— Може ли да ги свалиш?

— Все още не. По-късно ще ги махна.

— Добре. — Малкото момиче се облегна на майка, преди да затвори очи и да въздъхне. Ледена тръпка премина през гръбнака на Кара, докато слушаше разговора им. Какво не беше наред с очите му? Защо Джейни знаеше за това предварително? Защо едно малко сладко момиче като нея трябваше въобще да вижда бъдещето?

Ако госпожа Кими не се обади да ги провери, то д-р Филипс, шефът на Кара, определено щеше да го направи. Смотанякът имаше крайни срокове и имаше нужда тя да свърши цялата работа. Изследванията ѝ за борба с вируса, който съсипваше реколтите от царевица, бяха достатъчно обещаващи, че да им спечели две солидни субсидии за следващата година. И, о, боже. Сестра ѝ Ема щеше да откачи. Щеше да разкъса на парченца шерифството на Съединените щати, за да ги открие.

Кара седна по-изправено, забивайки нокти в дланите си, докато Талън продължаваше да я наблюдава. Тя вирна брадичка и изгледа огромния мъж, който седеше така спокойно срещу нея. Размерите му я караха да се чувства дребна. Ранима. Женствена.

Той имаше тяло, създадено да краси билбордовете. Широките му гърди, тесният кръст и дългите крака излъчваха мощ и сила. Очите на твърдо изсеченото му лице гледаха смело и въобще не омекотяваха красивите черти. Мъжкото му излъчване би накарало човек да остане безмълвен, види ли го отдалеч. А от толкова близо ефектът му бе опустошителен.

— Всичко ще е наред, Кара — гласът му беше нежен, докато се нагласяше по-удобно в креслото, — вече си в безопасност.

Тя отказа да отговори и продължи да изучава чертите му. Тъмни вежди се извиваха над кафявите му очи, с които изглежда нещо не бе наред. Високи скули се издигаха над дълбоките трапчинки, а квадратната му челюст бе силна и добре оформена. И устата му.

Господи! Пълни устни с лек намек на чувственост, те смело обещаваха горещ секс. Без извинения. Само минути преди това тези устни бяха върху нейните, и след като той плъзна оценяващ поглед по нея, странно чувство се надигна в корема ѝ. Непознато желание я караше да копнее да научи повече за този мъж.

Но жената в нея знаеше по-добре.

Той се ухили широко.

— Предлагам да си починеш малко, мила. Животът ти току-що стана по-интересен.

— Ами растенията ми? — попита тя, искайки да си върне думите в минутата, в която излязоха от устата ѝ. Какво, по дяволите? Тя и Джейни току-що бяха отвлечени от огромен войник, който се целуваше като дявол, а тя се тревожеше за растенията си.

Талън повдигна една вежда.

— Растенията в дома ти ли?

Тя кимна, прехапвайки устната си.

— Ще се погрижа за тях. — Виждайки смръщеното ѝ изражение, той кимна. — Обещавам, Кара. Ще се погрижа за растенията ти. — Той прочисти гърлото си. — Други притеснения?

Този мъж бе толкова арогантен.

— Да. Сестра ми Ема ще полудее и ще ни търси, докато не ни намери. — Това щеше да се случи утре, когато трябваше да вечерят заедно. — Трябва да ѝ се обадя. — Родителите им починаха точно преди Кара да навърши шестнадесет години, и оттогава за нея се грижеше осемнадесетгодишната Ема. Както винаги, те правеха заедно плановете си.

Талън поклати бавно глава и кожата на Кара настръхна.

— Не. Нека стигнем до шерифската централа и там ще решим какво да правим. Не се тревожи за растенията или за сестра си... може да ми имаш доверие. Сега се опитай да си починеш. — Той опъна крака пред себе си и ги скръсти в глезените, преди да затвори очи.

Тя нямаше друг избор, освен да му се довери. Растенията ѝ щяха да са добре, а тя щеше да измисли начин да се свърже с Ема. До нея Джейни промърмори нещо в съня си. По дяволите. Утре Джейни щеше да си играе с една приятелка. А Кара имаше среща с мъж. Първата от... кой знае колко дълго време. Счетоводителят, който я канеше на среща от месеци, сега ѝ се видя прекалено... ами... дребен. Скучен.

Блед. Кара откъсна поглед от мускулестия войник, седящ срещу нея. Напълно будна, тя наблюдаваше облаците през прозореца на самолета.

Два часа по-късно Кара седеше на конферентна маса, направена от явор, а Джейни хапваше щастливо понички до нея. Трохите се сипеха по дървената повърхност като снежинки. Чакаха вече половин час в металната сграда отстрани на малкото летище, но поне им бяха осигурили нови джинси и пуловери. Тишината в стаята я приканваше да се отдаде на така нужния за нея сън.

Надяваше се, че ще успее да опази дъщеря си. Опасността се приближаваше все повече към тях. Тя може да нямаше силната дарба на Джейни, но знаеше, че заплахата е някъде там. Погледът ѝ се фокусира върху едни доста редки африкански теменужки, подредени на перваза на прозореца... лилави, розови и бели. Започна да я обзема спокойствие.

Тя милваше рошавите къдрици на дъщеря си, когато металната врата се отвори и през нея мина слаб мъж, някъде в края на шейсетте си години, и застана пред Талън. Тъмносивата му коса беше разрошена, а чертите на лицето му сякаш бяха издялани с тъп нож. Тя изправи рамене, щом мъжете седнаха срещу нея, зад конферентната маса, и зачака някой от тях да проговори.

— Госпожо Пауълсън, аз съм директор Маккей и искам да се извиня за сутрешната драма. — Той посегна, за да погали ръката ѝ, а покритите му със старчески петна пръсти бяха ледени. Обзе я неудобство, докато гледаше как мъжът си поема накъсано дъх. Цялото ѝ тяло се напрегна... нима сега не можеше дори да блокира емоциите на мъжа? Погледът на директора литна към Талън, преди отново да се насочи към нея.

— Директоре — Кара се втренчи в мъжа, използвайки най-добрия „майчин поглед“, — искам обяснение. — Той може и да се боеше от мълчаливата планина до него, но не и тя.

Директор Маккей прочисти гърлото си, преди да се усмихне. Устните му се извиха леко.

— Ами, просто казано, вие и Джейни сте мишена на бандата Меръдайс от Ню Йорк.

— На какво? Откъде? — Кара поклати глава. — Банда? Няма никакъв начин някаква градска банда да е след нас, повярвайте ми.

Какво наистина се случва тук? — Тя хвърли смръщен поглед към мълчаливия мъж до директора. — Е?

Талън се наведе напред.

— Бандата е просто параван. Всъщност са няколко Кърджански войника.

— Кърджански? Звучи ми като странна терористична групировка. Какво може да искат те от нас? — попита Кара, а в същото време Джейни си пое дълбоко дъх, карайки майка ѝ да се обърне към нея.

— Те са истински? — Джейни попита Талън, а мъничкото ѝ лице преbledня.

— Да, истински са — потвърди Талън, стисвайки челюст. — Но обещавам, те няма да те наранят, Джейни. В безопасност си, сега си в моя живот.

Всеки майчин инстинкт в Кара се събуди, щом видя как детето ѝ започва да трепери.

— Кой, по дяволите, са тези Кърджани? — Тя удари с ръка по масата, преди да се изправи.

— Седни! — тя се подчини на рязката команда на Талън, преди дори да успее да се замисли над това. Той се намръщи. — Кърджаните са нашият най-голям враг. По причина, която точно сега не е важна — той кимна към Джейни, — главната им цел е да отвличат жени. Тези жени, които притежават големи сили, са най-много търсени. Сега те искат теб, Кара. — Той присви поглед към нея. — И научноизследователските ти умения ще са още един бонус.

Кръвта забуча в главата ѝ и очите ѝ се разшириха, гледайки към мъжете. Научноизследователските ѝ умения? Нямаше никакъв начин иракски терористи да търсят жени със специални умения. Разбира се, тези като нея, които работят, проучвайки генетиката на растенията, вероятно не са от най-желаните. Какво става, по дяволите? Добре, за момент щеше да се включи в играта им, поне докато не ѝ се удаде възможност да грабне дъщеря си и да избяга от тук.

— Какви специални умения?

— Хайде, Кара. Не е нужно да се криеш повече. — Челюстта на Талън се стегна още повече.

— Всичко е наред, мамо — прошепна Джейни, галейки майка си по коляното. — Той вече знае.

— Добре. — Тази единствена дума беше всичко, което бе склонна да даде за момента. — И какво ще правим сега?

Талън прочисти гърлото си.

— Имам нужда от списък с роднините ти.

— Моля?

— Списък. Спомена сестра си... и тя ли е емпат?

По дяволите! Това не му влизаше в работата.

— Не.

Той изправи масивните си рамене и се наведе, за да хване ръката ѝ.

— Ще приема това за „да“. Ако Кърджаните са след теб, със сигурност търсят вече и сестра ти. Къде е тя?

Горещ и суров ужас се разля по вените на Кара. Тя погледна лицето му търсейки истината.

— Ще ѝ помогнеш ли?

Той кимна рязко.

— Да. Ще изпратя веднага някой за нея.

Моментът беше много важен. Болеше я да се довери. И все пак, поемайки си дълбоко дъх, Кара даде адреса на дома и работата на Ема. Толкова близо до собствената ѝ къща. Господи, моля те, нека Ема е добре.

Талън кимна и грабна телефона от джоба си, използвайки бутона на бързо набиране, преди да даде заповедите си. Войниците щяха да приберат Ема на следващия ден. Той затвори телефона.

— Някакви други роднини?

Да приберат Ема? Боже, сестра ѝ нямаше да е никак доволна.

— Не и такива, за които да знам. — Майка ѝ беше единствено дете, а никой не знаеше нищо за копелето, което ѝ беше баща. А и кой го е грижа?

— Какво наистина става тук?

Директорът погледна към вратата.

— Господин Кеърс може да ви обясни цялата ситуация, докато двамата с Джейни намерим още понички — каза той и се изправи.

— Не, чакайте! — Кара сграбчи ръката на Джейни.

— Кара — гласът на Талън стана по-плътен, — трябва да говорим. Насаме.

Джейни се наведе напред към нея.

— Всичко е наред, мамо. Сънувах Талън. Той е добър. Знам го.

Кара поклати глава и стомахът ѝ се сви от страх, докато гледаше как Джейни излиза с директора. Бавен гняв започна да изгаря страха. Тя погледна към Талън.

— Говори!

Той си пое дълбоко дъх.

— Откриването на дъщеря ти сложи край на почти три века мир между моите хора и Кърджаните.

— Джейни? Какви хора?

Талън присви устни, лека бръчка се появи между очите му. Свивайки рамене, той свали кафявите контактни лещи от очите си — първо едната, а след това и другата.

— Какво, по... — възкликна тя. Луминесцентно златистите му очи светеха като разтопена лава. Тя се дръпна рязко от масата, карайки Талън да сграбчи китката ѝ.

— Чакай. Има още много. — Той изсумтя и дръпна столът ѝ към своя.

— Това е някакъв трик. — Тя се вгледа в невероятно златистите му очи, а горещината от ръката му надмогна студа на масата под дланта ѝ.

— Не е трик, Кара. Аз съм защитник на расата Сангошуга.

— Сангошуга? Това не е ли на латински? — Тя бе учила езика само два семестъра в университета.

— Да.

— И какво значи?

Хватката му около китката ѝ се стегна.

— Вампири.

Кара едва потисна смеха си.

— Ти си вампир? — Погледът ѝ се насочи към вратата. — Къде е Джейни?

Изпусчайки още една от дълбоките си въздишки, които Кара вече свързваше с него, той се усмихна. Двата му остри кучешки зъба се удължиха пред погледа ѝ.

— О, господи! — Кара се опита да издърпа ръката си от неговата.

— Налага ли се да те ухапя, за да ми повярваш? — Интерес и нещо тъмно премина от него към нея. Тя се опита да блокира тази

емоция.

— Не. Никакво хапане. — Умът ѝ се бореше с реалността. — Не, това не може да е истина. — Тя поклати глава. — Но ти беше навън на слънчева светлина. — Това не можеше да се случва.

— Слънцето притеснява единствено Кърджаните, Кара. Ние без проблем можем да се печем на плажа през деня.

— И те ли са вампири?

Талън сви рамене.

— Не. Те са чудовища. — Кучешките му зъби се върнаха в първоначалната си форма.

— Но те също имат вампирски зъби и пият кръв, нали?

— Да.

— И ти пиеш кръв?

— Само в екстремни ситуации.

— Екстремни? — Това не можеше да се случва.

— По време на бой или секс. — Гласът му се превърна в ниско ръмжене, точно както се беше случило и по-рано, преди да задълбочи целувката. Нещо трепна в стомаха ѝ в отговор.

— О! — Умът ѝ се насочи, макар и без нейното желание, към зъбите му. И секса. Сърцето ѝ трепна веднъж. Силно. — Защо? — Спря да се бори. Поне за момента.

— Какво защо? — Пръстът му се плъзна по кожата ѝ на мястото, където пулсът туптеше на китката ѝ, а златистият му поглед се насочи към врата ѝ.

— Защо Джейни? Какво може да искат от жените със специални сили?

Талън прокара ръка по брадичката си, преди да я погледне отново в лицето.

— Джейни е специална. Знаеш това. Психическите ѝ способности са по-силни от всичко, което някога съм виждал.

Кара изпъна гръбнака си. Страхът ѝ буквално се изливаше от нея.

— Но откъде го знаеш? Как са я намерили?

Талън се намръщи.

— И двете раси можем да усещаме уменията на хората, но трябва да бъдем близо до тях. Не знаем как са открили Джейни. Може да е било блъф, но се съмнявам.

— А ти как ни намери?

— Имаме източник в бандата Меръдайз и чухме за плана им точно навреме.

Кара потисна паниката, надигаща се в нея.

— И сега с мира ви е свършено?

— Да. Бяхме във война дълги години, докато и двете страни не изстрадахме големи загуби. Беше подписан договор, в който и на двете страни се забранява всякакъв контакт с хора. — Галън сви рамене. — Мирът продължи повече, отколкото много от нас вярваха.

Очите на Кара се присвиха.

— Не звучиш особено разочарован, че мирът е приключил.

Той се ухили, показвайки нормалните си кучешки зъби.

— Създадени сме да се бием. Освен това, да живеем около вас и да не направим контакт, беше много трудно. Имаме нужда от хората. — Златиста топлина премина през лицето ѝ.

— За кръв... — Тя почувства как ѝ се гади.

— И за това. — Гласът му стана по-нисък.

Всичко в нея застина, дори може би сърцето ѝ бе спряло за секунда. Не можеше да се фокусира достатъчно, че да блокира чувствата, които се вливаха от него в нея.

— Какво още? — Гласът ѝ се пречупи.

— И в двете раси се раждат мъже. Само мъже. Нашите половинки са хора. И, Кара — гласът му стана тихо боботене, — ти си моята половинка.

ГЛАВА 3

Този път Талън я пусна.

Кара скочи, събаряйки стола си.

— Мамка му, няма начин. — Тя не осъзна, че ръмженето, което се разнесе, дойде от нейното гърло. За бога, намираще се в безопасност, със защитата на щатското шерифство, нямаше от какво да се бои.

Талън се изправи бавно на крака и пресече конферентна зала.

Кара направи крачка назад, а дъхът заседна в гърлото ѝ.

Усмивайки се, той се облегна на затворената врата.

Щеше да ѝ се наложи да мине през него, за да излезе. Господи, беше огромен. Дори и да знаеше как да се бие, съмняваше се, че би имала някакъв шанс, изправяйки се лице в лице пред мъж с неговите размери и очевидна сила. Женски страх, и нещо, което отказваше да разпознае, се надигнаха в нея.

— Няма да те нараня. — Гласът му бе тих и се задълбочаваше с всяка изречена дума. Той се отпусна срещу вратата, скръстил ръце на гърдите си. — Няма да позволя някой да нарани нито една от двете ви. Никога.

Добре. Хубаво. Той беше прекалено голям, за да се бие с него, но тя пък имаше голям мозък.

— Слушай, Талън — стараяше се да говори спокойно, — страхотно е, че си отворен за срещи и всичко останало, но аз не търся...

Трапчинките отново се появиха на бузите му, спирайки думите ѝ. Тя се бореше да запази тона си неутрален.

— Забавлявам ли те? — Тя вирна брадичка.

— Да.

— Защо? — По дяволите, можеше дори да почувства веселието му във въздуха.

— Вие, хората. Никога не съм разбирал защо игнорирате провидението. То има свои собствени планове.

— Провидение? — Нима ѝ говореше за съдба? Стига бе.

Той кимна.

— Провидение.

— Уау! Това е много поетично, Талън — сарказъм измести мекотата в гласа ѝ, — но тук съдбата няма нищо общо.

— Грещиш.

— Докажи го.

— Добре. — Той вдигна дясната си ръка с дланта нагоре. Символ с интересен дизайн маркираше кожата му. Плътен и черен, той представляваше плетеница от възли, които в средата си сякаш оформяха буквата „К“.

— Татуировка? — Тя повдигна веждата си, чудејки се дали има и други по великолепното му тяло.

— Не. Един вид маркер. Появи се по-рано днес, когато докоснах ръката ти.

— Маркер? — Тя изсумтя. — Това са глупости.

Талън сви рамене.

— Истина е, Кара. Маркерът обикновено не се появява преди двамата души да се обвържат, но има и изключения. — Златистите очи я приковаха. — Връзката ни вероятно е силна.

— Не.

Талън вдигна едното си рамо.

Умът ѝ се бунтуваше срещу физическото доказателство за думите му.

— Казах, не. Избирам да игнорирам твоето провидение. — Как беше възможно да се появи този маркер? Той прие спокойно думите ѝ, но стомахът ѝ се сви, чудејки се докъде би стигнал, за да изпълни повелите на това негово провидение.

— Изборът е твой — съгласи се той.

— Точно така, по дяволите! — Тя погледна лицето му, а челюстта ѝ се стегна решително. Изражението ѝ бе посрещнато с една вдигната вежда. — Но ти не знаеш нищо за мен. Може да съм омъжена.

— Не си.

— Откъде може да знаеш?

Той сви рамене.

— Брат ми Дейдж изпрати снимка на досието ти на смартфона ми.

Смартфон? Вампирите използват смартфон? Стига бе.

— Къде беше? — Проклетото й любопитство.

— Срегнах се с другия ми брат Конн.

Исусе! Явно бяха голямо семейство от създания на нощта. Или на деня. Или на каквото там беше. Опита нова тактика.

— Освен това тази вечер имам среща.

Не беше сигурна какво целеше да постигне, но не се получи. Широка усмивка заигра на устните му и той отпусна ръцете си.

— Няма да успееш да отидеш.

Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои. Да прочисти ума си. Повечето мъже бяха спокойни, когато се усмихваха, ставаха достъпни. С Талън, проблясането на белите му зъби приличаше на предупреждение. Погледът му се плъзна по лицето й и кожата й се зачерви в отговор. Достатъчно. Силен гняв започна да се заражда в стомаха й.

— Махни се от пътя ми, за да взема дъщеря си!

Леко поклащане на главата му изпрати тръпка от безпокойство по гръбнака й.

— Макар ти да смяташ да игнорираш провидението, последиците от този ден са неизбежни.

— Последици? — Тя намрази колко изплашено прозвуча гласът й.

— Ще се венчаем преди да излезем от тази сграда и ще свържем телата си още преди да е настъпил новият ден.

— Казах. Не. — Наложил се да се бори с желанието да вдигне стола и да го удари с него по главата.

— Може да избереш да игнорираш провидението и може да избереш да игнорираш собствените си способности, интуицията ти, която ти казва, че това е правилно, но — гняв проблесна в златистите му очи — нямаш никакъв избор, що се отнася до безопасността на дъщеря ти. Това е първостепенно. Като нейна майка много добре знаеш това.

Тя залитна назад и ярост изпълни цялото й тяло.

— Нима заплашваш дъщеря ми?

В ума й се надигна вълна от паника и тя започна да се задъхва. Имаше нужда да стигне до Джейни. Веднага.

Талън се изправи в пълния си ръст.

— Не, по дяволите. Моят най-свещен дълг е да защитавам това дете. — В златните му очи проблеснаха зелени точки. — И всички други деца, които може да имаме.

— Не разбирам... — Хаос и отричане се вихреха в ума ѝ.

— Това е така, защото не си рационална.

— Рационална? — Думите ѝ преминаха във висок писък. По дяволите, тя не беше от типа жени, които пицят.

— Да. Спри за миг и се замисли. Край на театъра. Ти и Джейни бяхте разкрити. Вие сте потенциални половинки и Кърджаните ще направят всичко, за да се доберат до вас. Не искаш това да се случи, Кара.

— Мога да опазя дъщеря си. — Очите ѝ се разшириха, когато той се засмя. Буквално ѝ се изсмя в лицето.

— Взех ви със себе си за по-малко от три минути и се забавих толкова, за да не ви нараня. За да не уплаша Джейни. Не можеш да я защитиш. По дяволите, дори правителството ви не може да я защити. Разбери го, Кара, аз съм единственото решение, което имате. — Той стегна стойката си.

Тя направи още една крачка назад.

— Щом правителството ни е безполезно, защо сме тук? Защо се срещаме с тях?

— Не съм казал, че са безполезни. Казах, че не могат да ви защитят. Те ще са ни от полза с добра история за прикритие, защото ще ни трябва такава, тъй като ти просто ще изчезнеш.

Ще изчезне? О, господи! Ридание се откъсна от гърлото ѝ и тя опита да потуши страха. Кой щеше да полива растенията ѝ? Тя се опита да го накара да бъде по-разумен.

— Ще те наема.

— Нямам нужда от пари. — Той се отблъсна от вратата, насочвайки се към нея.

— Ако това, което казваш, е истина, не казвам, че го вярвам, но нека предположим, че е истина, ако се омъжа за теб, Кърджаните все още ще ме искат.

— Не. Можеш да имаш само една половинка, скъпа. Много скоро ще си в пълна безопасност. Няма да могат да те докоснат. Буквално. — Две плавни крачки и той бе на сантиметри от нея.

Тя вдигна глава, за да срещне погледа му, отказвайки да отстъпи пред него още веднъж.

— Защо?

Талън отметна къдрица от лицето ѝ.

— Химия. Нещо се променя по време на обвързването на вампир и половинката му. — Още една стъпка и енергията му се разля върху нея, вътре в нея. Уханието на мъж и намерение се смесиха с аромата на борови иглички и сякаш полепнаха по кожата ѝ.

Златните му очи я държаха прикована на мястото ѝ. Сърцето ѝ започна да тупти силно. Ръката му обгърна брадичката ѝ и погледът му я предизвикваше да го спре. Напрежението в стаята нарасна, а ушите ѝ започнаха да бучат. Тя отвори уста, за да каже нещо. Каквото и да е.

Той наведе глава към нея. И лумна огън.

Горещи устни се притиснаха към нейните. Другата му ръка се отпусна в долната част на гърба ѝ. Той я притисна по-близо до себе си, към невероятно твърдото си тяло. Сякаш във вените ѝ потече лава и тя затвори яростно щитовете си, но страстта, вилнееща в нея, не идваше от него. Не можеше да се скрие от собствените си чувства.

Той я наведе назад, обгръщайки я, а устните му се притискаха към нейните с глад, който беше почти всепоглъщащ. Тя забрави къде е. По дяволите, забрави дори коя е. Отвърна на целувката му, стенеше в устните му, притискаше се към мощната му фигура. Нейното тяло омекна, докато неговото стана по-твърдо.

И все пак, той продължи по-дълбоко. Стонът му проехтя в кръвта, пулсираща във вените ѝ. Талън я вдигна на ръце и я сложи на масата. Дупето ѝ се удари силно в дървената повърхност, когато той се надвеси над нея и сграбчи здраво с едната си ръка косата ѝ, докато с другата придържаше тялото ѝ изправено пред своето. Коленете ѝ обгърнаха бедрата му, докато езикът му се плъзгаше в устата ѝ, яростно и без да иска позволение.

Той вдигна глава и единственото, което можеше да направи тя, бе да го гледа замаяно. Сега зеленото в погледа му доминираше над златното. Как беше възможно? Високите му скули бяха леко зачервени, а кучешките му зъби бяха дълги и остри.

Тревога прогони страстта ѝ и тялото ѝ замръзна, приготвяйки се да избяга. Сърцето ѝ запрепуска лудешки и устата ѝ пресъхна.

— Чакай! — Тя започна да се бори.

Талън вдигна глава към вратата като вълк, надушил плячката си. Той я освободи и отстъпи назад.

— Връщат се. — Дългите кучешки зъби отново станаха нормални.

Кара скочи от масата и оправи косата и дрехите си. Какво, по дяволите, се случи току-що? Милостиви боже, тя го целуваше сякаш истината за вселената се намираше на върха на езика му. Гърдите ѝ все още я боляха, тежки и пълни, за него. Опасен непознат с вампирски зъби... такъв, който вероятно може да я счупи на две, без дори да се изпоти... и тя го целуваше сякаш той ѝ принадлежи. Искаше ѝ се да вие.

— Все още ли оспорваш връзката ни?

Тя се концентрира върху затворената врата, отказвайки да го погледне.

— Не е нужно да сключваме брак.

— Нужно е.

— Нима вярваш в брака като институция?

— Не. Самият ритуал, с който ставаш моя половинка, има повече власт от брака. Но осъзнах, че искам да изречеш клетвите. — Той също погледна към вратата. — И тъй като чувам свещеника да идва с директора, най-добре ще е да приемеш този факт още сега.

— Талън... — Трябваше да опита да го вразуми.

— Джейни не е в безопасност, докато не стигнем до щаба ми. Само на половинките им е позволено да знаят къде е той, и няма да напуснем това място, докато не изречеш тези клетви, Кара.

Умът ѝ се бореше да намери изход от тази каша. Но не можеше да измисли друго, освен нуждата да опази Джейни в безопасност.

— Добре — тя почти изплю думата, — но казането на клетвите, не значи нищо, Талън. — Стените сякаш се стесняваха около нея и ѝ се искаше да закрепси. Чувстваше се като мишка в лабиринт, докато погледът ѝ се въртеше във всички страни, търсейки път за бягство.

— Мислиш си, че можеш да каже „не“, скъпа? Дори след тази целувка? — Дълбокият му развеселен глас разпали темперамента ѝ.

— Каква целувка?

Смехът му този път избухна още по-силно.

Тихо писукане я накара да погледне към Талън, който натисна някакъв бутон.

— Брат ми е пристигнал, за да ни вземе. Готова ли си да се омъжиш? — Дълбоките му златисти очи срещнаха предизвикателно нейните. Вратата се отвори и Джейни заподскача пред директора и пълен мъж в черно расо.

Сърцето на Кара трепна и се разтопи, когато Джейни се хвърли в прегръдките ѝ. Инстинктът и любовта сякаш се разляха върху нея... щеше да направи всичко, за да опази дъщеричката си. Дори и да се омъжи за вампир.

— Готова съм.

По-малко от час по-късно Кара подписа брачното свидетелство, чудейки се дали документът ще бъде записан. Където и да е. Брачната церемония се беше провела бързо в конферентната зала. Талън изрече клетвите си с дълбок, сигурен глас, докато държеше ръката ѝ в голямата си, но нежна длан. Джейни бе толкова доволна, че едва не танцуваше до нея от радост. Тогава Талън обви около лявата ѝ китка широка метална гривна. Тя имаше желание да разгледа по-обстойно сложната плетеница от символи върху медната повърхност, но бе прекъсната, когато свещеника каза на Талън, че може да целуне булката.

Той хвана брадичката ѝ с едната си топла ръка, очите му потъмняха, ставайки тъмнозлатисти, когато наведе лице към нейното и притисна устни до устата ѝ. Целувката беше твърда и бърза, с обещание за още повече, което накара сърцето на Кара да затупти толкова бързо, че едва не изскочи от гърдите ѝ. Беше дяволски неподготвена за това.

— Всичко хубаво, приятели. — Думите на директор Маккей извадиха Кара от омаята ѝ. — Талън, трябва да дойдеш и да подпишеш новото споразумение в офиса ми и, Кара, ти също трябва да подпишеш правни документи с шериф Нелсън. — Директорът кимна към разтревожения мъж, който бе влязъл в конферентната зала с куп документи.

Мозъкът на Кара отказваше да се фокусира.

— Правни документи?

— Да. Трябва да те впишем в „Програмата за защита на свидетели“, преди да „изгубя“ досието ти. Така ще обясним на всеки от

приятелите или семейството ти, които те потърсят, че си била набелязана от банда и това е причината да бъдеш изпратена в скривалище на „Програмата за защита на свидетели“. — Директорът ѝ разказа историята, която бяха измислили за нея по-рано. След това хвърли поглед към часовника си. Вероятно му се искаше този ден вече да е приключил.

— Добре, хайде, Джейни. — Кара се обърна, за да тръгне, формулирайки плана за бягството им... след като напуснат охраняваната правителствена сграда. Щяха да вземат асансьора до най-долния етаж и да откраднат кола. Талън грешеше. Тя можеше да опази Джейни. Единствено трябваше да се добере до сестра си Ема.

— Не. Искам да отида с Талън. — Изражението на лицето на Джейни подсказваше, че детето смята да спори. Кара въздъхна. Дъщеричката ѝ имаше нужда да поспи.

— Може да дойде с мен. — Той направи крачка напред, хващайки ръката на Кара. — Ти отиди с Нелсън и ще се срещнем отново тук след няколко минути. — Тя се опита да отдръпне ръката си, но Талън я стисна по-силно, карайки я да го погледне в очите. — Сериозен съм, Кара. От офиса на Нелсън се върни направо тук. Кърджаните имат много съюзници около теб.

— Добре. — Имаше нужда от време да обмисли формалностите и да реши какво може да направи. Талън я пусна. Малкото ѝ момиченце изприпка при него и го хвана за ръка, излизайки с него след директора. Вампирът умишлено правеше по-малки крачки, за да може Джейни да не изостава. В края на коридора той спря, обърна се и погледна Нелсън с твърд предупредителен поглед, преди да излезе от стаята.

Паниката я погълна, щом се озова разделена с Джейни. Успя да се утеши от знанието, че Талън нямаше да позволи никой да нарани дъщеря ѝ. И все пак не бе особено сигурна за своята сигурност, ако останеше с този мъж.

— Насам, госпожо Пауълсън. — Нелсън преглътна и направи жест към асансьора. — Имах предвид, госпожо Кеърс.

Раздразнение изпълни цялото ѝ същество и тя рязко вдигна щитовете си.

— Има ли нещо, което искате да ми кажете, шериф Нелсън?

— Ох, ами, не. — Той натисна най-долното копче на асансьора и заби поглед в пода до себе си. — Просто, ами, те са такива *варвари*. Имам предвид, те *отвлякоха* директора преди три години, започнаха да диктуват условията и дори не ни казаха дали той е жив. Те са неандерталци с достъп до много модерни технологии. А дори не желаят да споделят технологиите си с нас! — Нелсън си пое дъх, за да продължи с тирадата си, но стисна устни, щом вратите се отвориха. Двама едри шерифи влязоха в асансьора, изпълвайки малкото пространство.

Докато асансьорът продължи пътуването си, един от мъжете се усмихна на Кара, показвайки равни бели зъби. Тя автоматично отвърна на усмивката му и срещна погледа му. Предупреждение и страх се надигна в ума ѝ. Почувства се така, сякаш потъва в тъмнина, от която сякаш никога нямаше да успее да изплува. Щитовете ѝ веднага се вдигнаха.

Тя се обърна, за да предупреди Нелсън в същия миг, в който другия шериф го притисна до стената, инжектирайки го с малка спринцовка. Тя понечи да изкрещи, щом Нелсън се срина на пода, но бърз удар в гърлото я изпрати в безсъзнание.

ГЛАВА 4

Ръмжейки раздразнено, Талън приключи с подписването на последните правни документи, докато Джейни щастливо оцветяваше понита до него. Брат му Дейдж му беше голям длъжник заради това, че го назначи да се занимава с тази агенция. Металната сграда, която помещаваше секретната база на щатските шерифи, привличаше горещината както златото привличаше скъперника и той искаше да се махне от тук. Третият етаж бе още по-задушен, отколкото бе долният, в който се помещаваше конферентната зала. Той нямаше търпение да отведе новото си семейство у дома и да предяви претенции върху половинката си.

Изведнъж часовникът му започна да мига в зелена светлина. Той натисна малкия бутон отстрани.

— Защо, по дяволите, пътуваш така бързо и далеч от мястото, на което трябва да се срещнем? — Макар че го отправи като въпрос, гласът на брат му звучеше по-скоро раздразнен, отколкото любопитен.

— Какво? — Сърцето на Талън прескочи един удар.

— Гледаме. Те. На. Монитора. Как. Се. Отдалечаваш. — Гласът на Дейдж стана от раздразнен към разярен. Беше всеизвестно, че брат му не обича изненадите.

— Мамка му! — Талън скочи на крака и, грабвайки стреснатата Джейни, хукна към асансьора. Вратата се отвори и той не се изненада да види Нелсън в безсъзнание на пода на кабината. Талън се втурна вътре, а директорът плъзна картата си пред един малък екран, преди да се наведе, за да провери дали Нелсън диша.

Талън дори не си направи труда да погледне мъжа. Странна болка в стомаха му го накара да поеме дълбоко дъх и изпълни слуха му със свистящ звук. Страх? Ухание на бор изпълни ноздрите му, а очите му блеснаха.

— Пред летището ли си? — попита той брат си, а в него започна да се надига гняв.

— Разбира се — изръмжа Дейдж. — Къде, по дяволите, си ти?

— В асансьора и слизам надолу. Не нося гривната си. На ръката на съпругата ми е. — Талън държеше Джейни притисната до гърдите си, докато асансьорът се движеше бавно... прекалено бавно... надолу през етажите. Трябваше да мине по стълбите.

Последва кратка пауза.

— Съпругата ти?

— Да, съпругата ми — потвърди Талън, бързо излизайки от асансьора и насочвайки се към брат си и частното летище навън, държейки внимателно малкото детенце в ръцете си. Той мина покрай Дейдж, качи се и седна на седалката на синия хеликоптер. Брат му се завъртя, последва го, насочвайки се към пилотското място до Талън, и натисна няколко бутона още преди да седне на мястото си.

— Пригответе се за излитане — каза Дейдж, а двигателите изреваха, събуждайки се за живот. Военният хеликоптер беше модифициран от брат им Конн. — Какво става, по дяволите? — промърмори Дейдж, докато умело маневрираше малкия хеликоптер, издигащ се във въздуха. Талън никога не беше ценял уменията на брат си да се задейства на мига, както го оцени сега. Или уменията на брат му Конн, който можеше да вземе каквото и да е превозно средство и да го модифицира специално за нуждите им.

— Ето я. — Мозъкът на Талън се фокусира с убийствена решителност към малкото премигване на радара. Тихото ридаене на Джейни срещу гърдите му го принуди да прикрие изражението си. Той вдигна брадичката ѝ с един пръст, поглеждайки към изпълнените със сълзи сини очи.

— Всичко ще бъде наред, миличка. Ще си върнем обратно майка ти. — Огромните очи, втренчени в него, го гледаха със страх и доверие. Талън почувства вековния мъжки инстинкт да пролее кръв. Някой си бе позволил да вземе онова, което бе негово. Той прогони всяка мисъл за това как Кара може да бъде наранена и започна да съставя хладнокръвен план на смъртта на похитителите ѝ.

Дейдж кимна към Джейни.

— Това трябва да е детето, за което те изпратихме?

— Здравей — Джейни се сгуши по-близо до гърдите на Талън, — виждала съм те в сънищата си.

Дейдж насочи пълното си внимание към нея и усмивката му беше същата като нейната.

— И аз съм те виждал в своите.

— Освен очите ти, доста приличаш на Талън — каза тя срамежливо.

— Не-е! — Сивите очи на Дейдж блеснаха и две трапчинки се появиха на бузите му. — Аз съм много по-красив.

— Дъщеря ми, Джейни. — Талън не бе изненадан, че новата му дъщеря очевидно разбираше шегите, които брат му споделяше с провидението. — Джейни, това е чичо ти Дейдж.

Металносивите очи на Дейдж срещнаха погледа на Талън, преди отново да погледне към малкото, крехко момиченце.

— Моята племенница — каза той тържествено и с приемане, сякаш само той чу звука от съдбата, която застана на мястото си. Талън си помисли, че звукът беше толкова силен, че дори човек би успял да го чуе.

Дейдж му се ухили.

— Нямахте те само за ден.

— Знам.

— Е, братко, никога не съм казвал, че трябва да се ожениш за жената. — Дейдж вдигна едната си вежда.

— Някой трябваше да го направи. — Челюстта на Талън се стегна. — Знаеш, че това е единственият начин да я опазим в безопасност.

— Да, но защо ти? — предизвика го Дейдж, докато пръстите му летяха по контролното табло.

— Защото е моя — категорично заяви Талън, карайки Дейдж да се ухили. След това вдигна към него дланта си, показвайки интересния дизайн върху кожата си.

Очите на Дейдж се разшириха.

— Маркерът.

— Да — каза кратко Талън. — Тя определено е моя.

— Поздравления. — Дейдж прокара ръка през лицето си. — Бях започнал да се чудя дали маркирането на Конн не е някакъв феномен, ако легендите за естественото маркиране са истина. Не бях убеден, че може да се случи без предварително уредени документи и клетва.

— Мисля, че е редно да се случи по този начин — каза Талън. — Маркерът се появи в мига, в който докоснах ръката на Кара. И адски болеше.

Дейдж се ухили.

— И за това се чудех дали е истина. Конн каза, че чувството било сякаш горящо копие е пронизало ръката му. — Той натисна няколко бутона на контролното табло. — Надявах се, че няколко от нас ще успеят да намерят половинката си по естествен начин.

— Всички трябва да успеем, Дейдж. Да живееш с половинка, уредена с договор, не е начин да прекараш вечността, братко. — Ръката на Талън започваше да тупти по-силно с всяка секунда, в която се приближаваше към превозното средство, в което беше половинката му. — Освен това нямаше да сънуваш една и съща жена с векове, ако провидението няма план за теб.

— Може би — съгласи се Дейдж. — Каза ли всичко на половинката си?

— Разбира се, че не.

— Как я изгуби? — Датчикът за жизнени показатели, прикачен към гривната, издаваше силен сигнал, водейки ги на северозапад. Усмивката на Дейдж изчезна, когато Талън му разказа за последните събития. — Трябва и двамата да отидем.

— Не — изсумтя Талън. — Моята съпруга, моята битка. Освен това ти трябва да пазиш Джейни.

— Идвам с теб. — Малкото момиче се поизправи в скута му. — Моята майка, моята битка. — Двата мъже сподавиха смеха си, когато погледите им се срещнаха над главата на Джейни. Погледът на Дейдж стана бистър, както когато в главата му се отваряше прозорец към бъдещето... очите му се присвиха и той наведе глава настрана, слушайки нещо, което само той би могъл да чуе. Скапан медиум. Щеше да бъде най-добре да донесе добра новина този път.

Неочаквано от радиото се разнесе глас.

— Дейдж, обади се. — Гласът на мъжа беше обтегнат.

— Тук е Дейдж, Чалтън. Какво има?

— Има голяма активност по комуникационните линии. Група Кърджани се е насочила към базата ни в окръг Колумбия. Знаят, че жените са при нас.

— По дяволите — промърмори Дейдж, когато най-после настигнаха черния СУВ, който караше бързо по черните пътища между високи борови дървета. — Изпрати подкрепления в окръг Колумбия. До края на деня ще пристигна в щаба. Дейдж, край.

Той се обърна към Талън.

— Жизнените й показатели изглеждат добре... можеш ли да усетиш нещо от нея?

— Не. Все още не сме завършили процеса. — Талън погледна към СУВ-а под тях. — Издигни се малко, за да не ни видят.

Кимайки, Дейдж издигна машината по-високо в небето, а Джейни почука по екрана.

— Мама тук ли е?

Талън прегърна по-близо детето, уханието на пудра и невинност го обгради.

— Да. Тя е добре, Джейни.

— Сканирах ги. — Дейдж се отдръпна леко настрани и Талън погледна към бордовия скенер. — Шофьор, трима пасажери и пети човек, легнал по очи в багажника на СУВ-а.

Кръвта на Талън завря щом си представи съпругата си, лежаща в багажника с ръце, вързани пред нея. Той бързо извади електронна карта на местността.

— Пътят води дотук — посочи към голям празен участък на около петдесет мили северно. Натисна още няколко бутона, докато не се покаже снимка на малко езеро и няколко бунгала около него. — Би трябвало да са се насочили към някое от тези бунгала. Това е най-голямото и вероятно крайната им дестинация. Има сечище — посочи към празното пространство недалеч от бунгалото. — Остави ме ето тук. Мога да стигна до бунгалото преди тях.

— Добре. — Дейдж увеличи скоростта и зави рязко наляво към малкото сечище. — Може да изчакаме час.

Талън се намръщи.

— Прекалено рисковано е. Вземи Джейни и я отведи някъде на безопасно място, а аз ще се насоча към Джордан. Оттам ще намерим транспорт.

Когато брат му кацна, Талън остави Джейни на седалката, преди да скочи и да грабне сака си. Облече тъмна жилетка, пхна няколко различни по големина ножове из дрехите си, закрепил пистолета на кръста си и върза тъмната си коса с гумен ластик.

Той се наведе, давайки на Джейни най-убедителната си усмивка.

— Всичко ще бъде наред, Джейни. Ще доведе мама при теб веднага щом ти и чичо Дейдж се погрижите за задачите си.

Малкото момиченце обви и двете си ръце около тила му и ефективно разреза сърцето му на две, когато прошепна.

— Бъди внимателен, тате. Чаках те прекалено дълго време.

Талън се изправи, с буца заседнала в гърлото му, когато подаде малкото си момиченце на брат си.

— Моето дете — каза той и, кимайки, Дейдж отговори:

— Моят живот.

Клетвата беше по-стара и от света и все пак това беше първият път, в който един от петимата братя я изричаше.

Талън почувства как бъдещето се изправи пред него, когато малкото му дете постави ръчичката си в тази на Дейдж.

Обръщайки гръб на семейството си, цивилизованият човек, който беше, изчезна напълно. Очите му станаха горещи като разтопена лава, дивият му облик предупреждаваше природата около него, че тук има истински хищник. Когато от небето започна да се посипва лек дъжд, той се затича към колибата, където смяташе да си върне половинката.

ГЛАВА 5

Кара потисна стон, когато СУВ-ът влезе в поредната дупка на пътя, и остра болка прониза пулсиращата ѝ глава. Как, по дяволите, щеше да се измъкне от тази каша? Тя едва успя да се сдържи да не проплаче. Слава на бога, че Джейни беше с Талън.

— Мино каза, че купувачът не иска да е наранена. — Тих глас с испански акцент се чу от седалката пред нея. — Тя и момичето струват пет милиона. Шибаняци.

— Но не успяхме да се докопаме до дъщеря ѝ — изръмжа думите друг глас по-близо до нея.

— Да, но поне тази би трябвало да струва половината пари — остро заяви първият мъж.

— Кой, по дяволите, би платил толкова пари за две женски? — изсумтя някой друг.

— Мино не каза. Вероятно някой, който тази кучка е вбесила.

— Е, поне може ли малко да се позабавляваме с нея, докато чакаме? — Този път гласът изпрати тръпки на ужас по гръбнака ѝ.

— Не. Трябва да бъде невредима.

Огромно желание за причиняване на болка се излъчваше от предната част на колата, карайки Кара да напрегне рамене и да трепне. Стомахът ѝ се присви. Тя опита да затвори емоционалните и умствените си щитове... може би баща ѝ е бил прав, казвайки, че емпатите са докоснати от дявола. Господ не би я наранил по този начин.

Тя преглътна още един вик, надигащ се в гърлото ѝ, преструвайки се, че е в безсъзнание. Трябваше да измисли начин да избяга оттук и да се върне при бебчето си. Мухлясалият мирис на стар килим погъделичка нос а ѝ и тя едва успя да се спре да не кихне.

Колата намали скоростта си и спря. Четирите врати се отвориха и след миг се затръшнаха силно. Секунди по-късно багажникът се отвори и мъжът от асансьора посегна, издърпвайки Кара за завързаните ѝ ръце. Главата ѝ се удари в багажника, преди да залитне

към мъжа и да се окопите върху мокрите листа няколко крачки по-надолу. Похитителите ѝ бяха карали колата като побеснели.

Мъжът стисна ръката ѝ, а дъхът му беше горещ срещу темето ѝ.

— Вече трябваше да си се събудила, кучко.

Той я разтърси, а главата ѝ запулсира от болка. Тя опита да го ритне по крака, за да избяга от захвата на ръката му, докато в гърлото ѝ се надигаше жлъч.

— О, имаме си боец. — Той се засмя силно и грозно, пускайки наранената ѝ плът. — Това може да е забавно. — Смехът му извикваше в ума ѝ изображения на болка и тя опита да го блокира. Спускането на емпатските ѝ щитове освободи вълна от ужасяващ страх в тялото ѝ и дори заплахата му не успя да я достигне. Той я задърпа напред към най-голямото бунгало.

От всички страни ги обграждаха дървета, там я чакаше безопасността. Ако можеше да се откъсне от хватката му, би могла да избяга в гората. Тя огледа за най-близката пътека до мястото, където беше. Ако избягаше натам, щеше да бъде прикрита от храстите и те щяха да я изгубят от поглед.

Тя се препъна и падна на колене. Мъжът я издърпа грубо на крака и я удари през лицето. Главата ѝ се отметна назад. Очевидно думата „невредима“ за него имаше коренно различно значение, отколкото за нея. Тя изръмжа, показвайки зъбите си. Баща ѝ удряше по-силно след тридневен запой. Копелето, което я държеше, я удари отново, и макар да стоеше на краката си, ударът прониза всичките ѝ усещания и умствените ѝ щитове се сринаха. О, господи!

Рев отекна от обграждащата ги гора и гняв, който не беше неин, се разби в нея като приливна вълна. Страхът ѝ се превърна в чист ужас.

Какво се задаваше?

Мъжът, който я държеше, замръзна, оглеждайки дърветата. Без предупреждение огромно тъмно петно мина покрай нея и събори мъжа на земята. Фонтан от кръв опръска долната част на краката на Кара и адреналинът се втурна през вените ѝ, карайки я да трепне от нуждата да бяга. В същия миг усети аромат на мед и чисто ухание на дъжд, които накараха краката ѝ да откажат да се движат.

— Талън — прошепна тя, едва успявайки да си поеме дъх, когато той се изправи пред нея. Кръв се стичаше по бруталното му изражение и ръцете му, а очите му бяха неестествено златисти в лекия дъжд. Тя

впери поглед в остриите резци, подаващи се от устата му. От тях капеше кръв. Тогава звук от огнестрелно оръжие разцепи въздуха. Талън я грабна на ръце и тя изпищя. Той я закри с тялото си и завъртя и двамата им под колата от другата страна, където мокрите листа изпускаха мускусен аромат под телата им.

Защитен от СУВ-а, Талън скочи на крака. С плавно, мощно движение, той хвърли двуострия си нож през въздуха. Кара се завъртя, за да надникне покрай каросерията на колата. Мъжът се срина на земята с гъргорещ звук, а ръката му бе притисната към оръжието, чието острие бе заровено отстрани на гърлото му.

Измъквайки се изпод превозното средство, Кара сграбчи дръжката и се изправи на крака, готова да побегне, ако стане нужда. Сигурността на гората я зовеше.

Останалите двама мъже хукнаха да търсят прикритие. С животински рев Талън прескочи СУВ-а и свали първия похитител, събаряйки го върху мокрите листа. Голите му ръце счупиха врата на мъжа със силно хрущене. С едно завъртане на китката той се изправи, заставайки пред последния останал мъж, който отстъпваше към Кара, редейки молитви на испански.

Странно светещите очи на Талън не излъчваха никаква милост, когато се насочи към ужасения мъж.

— Моля те, не ме убивай — проплака мъжът, докато продължаваше да отстъпва назад.

— Докосна това, което е мое. — Гласът на Талън беше необичайно дрезгав, когато стигна до мъжа.

— Не, не съм — възрази мъжът, правейки знак на кръст във въздуха. — Никога не съм я докосвал.

— Добре — съгласи се Талън. — Значи ще умреш бързо. — Със светкавично завъртане на камата в ръката му главата на мъжа падна на земята. След това Талън се насочи към Кара. Сребърното острие на камата отразяваше лунната светлина, а от острия му връх, насочен към земята, капеше кръв. Тя покриваше дрехите и ръцете му. Чертите на лицето му бяха дивашки. Кучешките му зъби бяха големи и смъртоносни, изпъкващи на мъждивата светлина.

Очите на Кара се завъртяха и с тих стон тя се срина върху мокрите листа, изпаднала в безсъзнание.

ГЛАВА 6

Кара се върна в съзнание с писък, когато Талън я вдигна от седалката на СУВ-а. Той я накара да замълчи, стисвайки я леко.

— Къде са ти вампирските зъби? — попита тя замаяно.

Той се засмя и я отнесе в малката лятна хижа, лесно отваряйки вратата с крак. Талън я държеше така, че да не се докосва до окървавените му дрехи. Тя се огледа, борейки се да осъзнае реалността, когато до носа ѝ достигна свежият аромат на лимони. Какво беше видяла? Сърцето ѝ биеше силно, докато мускулите ѝ се отпуснаха от изтощение. Конфликтът в нея я подтикваше да затвори щитовете си напълно.

В дневната имаше диван и огромна камина. Вляво кухненските шкафове бяха с цвят на авокадо, а в ъгъла имаше огромно, покрито с кувертюра легло. Дъждът продължаваше да барабани навън, докато Талън поставяше Кара върху тъмния кожен диван, преди да вземе захабена, но чиста кърпа, с която да изтрие кръвта от лицето си.

Той накладе огън и щом дърветата започнаха да пукат в камината, коленичи до нея, за да може погледите им да са на едно ниво и приглади косата от лицето ѝ.

— Остани тук и се стопли, скъпа. Няма да се бавя. — Аромат на борови иглички и тъмен, земен мъж сякаш я заля.

— Чакай! — Кара сграбчи ръката му, погледът ѝ беше насочен към вече спокойните черти на лицето му.

Изражението му стана нежно.

— Трябва да откарам СУВ-а обратно при бунгалото. Ще изпратят подкрепление веднага щом похитителите не се обадят. Макар вече да им оставих няколко изненади, мисля да оставя още и в колата. Не се тревожи, ще се върна скоро.

— Къде е Джейни? — Тя почти се боеше да попита.

— С брат ми Дейдж. В безопасност е.

— Чакай! Не е ли по-добре да задържим СУВ-а, само за всеки случай? — Ако се наложеше, нямаше как да му избяга пеша, затова

имаше нужда от колата.

Талън поклати глава.

— Не. Има GPS и последното нещо, което искаме, е да ни намерят. — С последна целувка по челото ѝ той изчезна навън в дъжда.

Кара седна изтощена, вперила поглед в огъня. Талън бе спасил живота ѝ, това бе без никакво съмнение... и дори докато той проливаше кръв, тя бе благодарна, че е дошъл за нея. Но в погледа му блестеше бруталност, докато убиваше, което бе направил без да се замисли и без да се поколебае. Последният мъж молеше за живота си. Част от нея искаше да избяга, но Талън, каквото или който и да бе той, държеше дъщеря ѝ, и тя нямаше друг избор, освен да остане, докато не си върнеше Джейни обратно.

Едва тогава можеше да избяга.

Огледа хижата. Цялото това място изглеждаше невероятно изолирано и с дъжда, барабаниящ отвън, обстановката бе повече от интимна. Тъй като бе късна есен, нямаше шанс наоколо да има някой друг. Налагаше се да намери безопасно място.

Тя пристъпи към прозореца и погледна навън. Дъждът валеше по предната веранда и погледът ѝ бе привлечен от малка зелена саксия, поставена на парапета. Поемайки си дъх, тя отвори вратата и премина по дървената веранда. Маргаритка. Оставена навън сама да оцелява в суровото време. Шибаняци.

— Всичко е наред — прошепна тя, внасяйки растението вътре. Растението нямаше цветенца, а листата му бяха леко клюмнали, но очевидно нощите не са били достатъчно студени, че да я убият. — Ще те нарека Хенри — усмихна се тя, поставяйки цветето в средата на масата.

Стомахът ѝ изкъркори. Кога бе яла за последно? Кое време бе сега? И как беше възможно да е гладна при такива обстоятелства? За да избяга от Талън и да намери Джейни, щеше да има нужда от сили. Тя започна да отваря шкафове в кухнята в търсене на храна.

Когато Талън се върна, тя приготвяше ароматна яхния върху старата печка. Може би нямаше да ѝ се наложи да го убива. Все пак ѝ бе спасил живота. Когато той влезе, тя се обърна към него, виждайки размера му и суровата сила, която сякаш се излъчваше от него. Никога

нямаше да успее да го убие... никакъв шанс. Щом осъзна това, стомахът ѝ се сви и тя стисна по-силно ръцете си. Какво да прави?

Той подуши ароматите, носещи се във въздуха, и се ухили.

— Да, половинке? — попита той, повдигайки вежда, като затвори вратата след себе си, заглушавайки звука на дъжда.

— Половинке? Звучи различно от съпруго.

— И двете ти пасват идеално, скъпа. — Той свали жилетката си и остави оръжията на полицата над камината.

— Измил си кръвта от себе си — промърмори тя, изпъвайки гръбнак, цялото ѝ тяло се напрегна предизвикателно. Детето ѝ беше в ръцете на този мъж. Това враг ли го правеше или съюзник? И в двата случая трябваше да отдалечи Джейни от него, колкото се може по-скоро.

— Дъждът се погрижи. — Очите му блеснаха, докато изтръскваше водата от косата си.

— Гладен ли си? — Тя се отдалечи от печката, опитвайки се да се държи нормално, или поне колкото бе възможно в тази ситуация.

— Умирам от глад. — Очите му блеснаха, докато я оглеждаше от горе до долу.

— Седни! — Кара игнорира двусмислените му думи, сочейки към масата, преди да сервира две купи, които бяха останали от собственика, със задушено. — Ъм, как да сме сигурни, че насам не идват други мъже като тези, които ме похитиха? Въобще имаме ли време да се нахраним?

Той кимна.

— Току-що говорих с Дейдж и го накарах да провери района през сателита. На стотици километри отгук няма други хора. Освен това следим лагера на враговете... ще чуем, когато бъде докладвано за проваленото отвлечане. — Талън се отпусна на стола, който изскърца под тежестта му. — Ще тръгнем на зазоряване, не се тревожи.

Тя седна на масата срещу него и разтвори кърпичка за хранене в скута си, успокоявайки се малко, след като бяха в безопасност. Или поне за през нощта.

Той повдигна едната си вежда.

— Откъде взе това оклюмало растение?

Сериозно?

— Той не е оклюмал. Просто има нужда от малко топлина.

— Той?

— Да, той — каза тя, вирвайки брадичка. — Значи, наистина си вампир? — По дяволите. Нямаше намерение да повдига този въпрос.

Талън се засмя леко и част от напрежението изчезна.

— Не такъв, какъвто мислиш.

— Какво значи това?

— Видя зъбите ми. Понякога пия кръв. — Той опита от яхнията и затвори очи, удоволствието му буквално затанцува по кожата ѝ, докато не затвори умствените си щитове. — Но само в екстремни ситуации, по време на битка или секс. Не пием кръв, за да оцеляваме, и не се стопяваме на слънце. Дървен кол в сърцето няма да убие никой от нас.

— По-бърз и по-силен си от всеки мъж, който познавам. Никога преди не съм виждала очи като твоите. — Освен това бе убил четирима опасни престъпника, без дори да се изпоти и без да поеме дори една драскотина.

— Да, предполагам, че това е една от разликите в расите ни. — Той сви рамене и отново опита от яхнията.

— Но... — Кара се облегна назад, докато опитваше да подреди всичко в ума си — ... не мислиш ли, че е странно да имаме тези легенди за вампирите и да се окаже, че наистина съществувате?

— Не. Както казах, половинките ни винаги са били хора. — Той натърти на думата половинка, карайки я да се изчерви и да почувства леко вълнение в стомаха си.

— Защо? — попита тя, фокусирайки се на думите му, а не на заряда, който носеха.

Талън сви рамене.

— Проста генетика. Човешките жени имат два X-хромозома, а мъжете имат X и Y, нали така?

Кара кимна.

— При хората жената винаги предава X-хромозомата и ако мъжът предаде X-хромозомата, създават момиче с XX-хромозоми. Ако мъжа предаде Y-хромозомата, получаваш момченце с XY-хромозоми. — Талън загреба още една лъжица от яхнията. — При вампирите хромозомите, които имаме, са V и X.

— Имате различни хромозоми? — Кара се замисли за миг. — Значи, щом жената предава X-хромозомата на бебето, вие предавате

или V или X?

— Не. Ние предаваме само V-хромозомата и така бебето е хромозоми VX, което значи, че детето е мъжки вампир. Никой не знае защо е така.

— Никога, в цялата ви история ли не е създаван женски вампир?

— Никога.

Уау! Ема беше генетикът в семейството им... и щеше да е очарована от това.

— Значи, някак тайната е излязла наяве. Имам предвид за съществуването ви. — Някога, някой би трябвало да е забелязал странните им очи и зъби.

Огорчение се появи на лицето на Талън.

— Има друга причина. — Талън си сипа още яхния от тенджерката в средата на масата. — Преди няколко века имаме група идиоти, които решиха, че трябва да се хранят единствено като пият кръв. Може да го наречеш култ. Те се смесиха с вашите хора, държейки се като вампирите от легендите. Погрижихме се за тях. Но не сме горди с това.

— Моите хора? Съединените щати ли имаш предвид, или всички хора като цяло? — попита Кара. — И защо преди това не сте се свързали с нас? Имам предвид, вие сте толкова напреднали и всичко останало, защо не сте станали съюзници с нас по-рано? Да ни позволите да научим за съществуването ви?

— Не сте достигнали до точката, в която да имаме някаква полза от вас, затова предпочитаме да ви пазим от далеч.

— Полза? Имаш предвид оръжия?

— Не. Имам предвид наука.

— Имате нужда от учените ни?

Талън изяде още една лъжица от купата си, поклащайки глава.

— Не. Но Кърджаните имат.

— Значи затова не сте сметнали за нужно да се намесите досега. — Наистина това беше леко обидно.

— Не. — Той сви рамене. — Индивидуалните контакти са едно, но като раса нямате какво да ни предложите. Досега. — Погледът му се задържа на лицето ѝ, докато тя се въртеше на стола си.

Една по-смела жена вероятно би попитала какво иска той точно сега. Кара прие, че не е толкова смела, колкото ѝ се иска.

— Невероятно! — Тя поклати глава, докато светът се променяше около нея. — Чакай малко. Дъщеря ми е с вампири? Точно сега? — Погледът ѝ се насочи към вратата, а нервните окончания караха кожата ѝ да настръхне.

— Тя е в безопасност, Кара. Брат ми ще я защитава с живота си.

Тя не мислеше така и умът ѝ се бореше да асимилира всичко.

— Кърджаните, зли вампири дошли отнякъде си, за които никога не съм чувала, искат дъщеря ми. — Червена пелена се спусна пред погледа ѝ. — По дяволите, те са такива, нали? Вампири?

— Да, нещо такова. — Очите му се присвиха. — Макар че, вероятно си чула за тях. Базата им е в Минесота.

— Минесота? — Тя едва не се изсмя. Това не можеше да се случва.

— Да.

— От колко време са там? — Умът ѝ не го побираше.

— Мисля, че се преместиха там преди триста години — каза той, сякаш дискутираше обикновен исторически факт.

— О! — Думите ѝ бяха пропити със сарказъм. — И ние, хората, въобще не сме забелязали?

— Не. Вие хората не забелязвате нищо, което не желаете да забележите, Кара. — Той продължи да се храни.

Тя изстреля бързо всички въпроси, които я интересуваха.

— Как вампирите са успели да живеят между нас три века, преди да разберем? Убиват ли? Познавам ли други вампири? Плащат ли данъци като всички останали?

След като тя се успокои, Талън отговори:

— Живеем между вас, за да ви защитаваме от Кърджанската нация. Мирът, който бяхме сключили, ви пазеше.

— И сега те нарушиха мира?

— Да, и те убиват, или поне го правеха преди мира. Може да познаваш вампири, но Кърджани няма как. Те не изглеждат като нас и не могат да излизат на слънце, и точно тук идва на помощ вашата наука. И, естествено, всички плащат данъци. Те не те пропускат, без значение от коя раса си. — Той ѝ се усмихна изтощено.

— Колко човека знаят за съществуването ви?

— Не много. Само няколко ключови фигури в правителството, това е.

— Безсмъртен ли си?

— Почти. — Той седна назад и я погледна. — Живял съм достатъчно дълго, че да изгубя любими хора. — Прокарвайки ръка през брадичката си, той прочисти гърлото си. — В досието ти се споменава за бащата на Джейни... съжалявам за загубата на Саймън. Раната още ли е прясна?

Дъхът на Кара заседна в гърлото ѝ и тя сви рамене.

— Липсва ми. Бяхме добри приятели, и мисля, че Джейни щеше да го обича.

Талън наведе глава настрани.

— Били сте просто приятели?

Приглаждайки кърпичката в скута си, Кара кимна.

— Да. Срецахме се за кратко, но истината е, че никога не съм очаквала любов или брак в живота си. — Умът ѝ се бореше да намери друга тема за разговор. — По-рано каза, че си някакъв защитник.

— Да. Също като братята ми. — Талън скръсти ръце на гърдите си, а на лицето му се появи замислено изражение.

— Какво значи това? — Трябваше да намери Джейни.

— Предполагам, че може да ни наречеш управляващото семейство. По-големия ми брат, Дейдж, се счита за крал на моята цивилизация.

— Щом сте така нареченото кралско семейство, защо ти и братята ти сте защитници? — Тя сложи кърпичката си до купата на масата. — Имам предвид, ако титлата ви значи това, което значи и при нас?

— Така е. Дори когато защитаваме непоносимите човеци. — Талън се подсмихна. — Но като кралско семейство, ние сме първите, които влизат в битката, ако се наложи. И петимата тренираме за воини от детските си години. Наш дълг като предводители е да сме първата вълна на защитата. Да умрем първи, ако се наложи.

Кара посрещна спокойния му поглед с объркано изражение.

— Знам — Талън се съгласи с погледа ѝ, — вашите хора нямаше да се бият един с друг толкова често, ако този, който даваше заповедта, влизаше пръв в битката. Обществото ви има да измине доста път, ако не се унищожите преди това.

Надменното изражение на лицето му разпали темперамента ѝ. Бебчето ѝ беше при защитници. Тези, които ще умрат първи, ако е

нужно. Това беше неприемливо.

— И къде е базата ви?

— Ще научиш всичко за дома ни, когато отидем там, Кара.

— О, не мисля така. — Абсурдността на реалността я удари силно. Мъжът пред нея беше чиста опасност и всеки неин инстинкт ѝ крещеше да бяга далеч от него. — Доведи дъщеря ми тук на мига! — Тя скочи на крака и погледът ѝ се насочи към ножа на кухненския плот.

ГЛАВА 7

— Пробвай се! — Гласът му бе опасно спокоен, когато се облегна назад на стола. Дъждът тропаше спокойно по хижата в пълно противоречие с напрегнатата атмосфера вътре.

Тя се замисли за това. Наистина се замисли. Представи си как острието потъва в безсмъртния му гръден кош и абсолютната изненада на лицето му, когато оръжието пронизва плътта му дълбоко, прогонвайки арогантността му. Но мъжът все още държеше Джейни.

Кара си пое дълбоко дъх и използва най-разумния си тон.

— Това няма да се получи, Талън. Промених решението си. С Джейни ще се оправим сами.

— Ние сме женени, Кара. Ти и Джейни никога повече няма да сте сами. — Той говореше бавно, сякаш искаше да е сигурен, че тя ще го чуе и ще разбере всяка негова дума.

— Ще се разведем, Талън. Не се шегувам. Дори във вашата варварска култура би трябвало да има начин за анулиране. Искам да анулираме.

— Варварска? — Талън повдигна едната си вежда и сви рамене. — Може би. Но само тези, които не са обвързани, получават подобно анулиране, Кара.

— Добре. Ние не сме обвързани. — Тя се изчерви под погледа му.

— Тази вечер ще се обвържем, съпруго. — Погледът му блесна златен и горещ.

— Не! — Тя вирна брадичка, игнорирайки тръпката ниско в стомаха си.

— Кара — той се наведе напред на стола си, — преди тази нощ да свърши, няма да имаш никакво съмнение, че си обвързана. — Целият беше изпълнен с намерения. И тогава я осени. Проклетите емпатични щитове... може би трябваше да работи с уменията си, вместо да се преструва, че не съществуват.

— Никакъв шанс. — Тялото ѝ се бореше да приеме това, което крещеше ума ѝ. — Освен това каза, че хапеш по време на секс. Това нали не значи, че искаш...

— О, да, скъпа. — Светещите му очи срещнаха нейните. — Ще те ухапя. И определено ще ти хареса.

— Не! — Кара се опита да вложи сила в думите си, макар през тялото ѝ да премина вълна от нужда. — Нищо от това няма да се случи, Талън. — Копнежът, кипящ във вените ѝ, я обвини за лъжкиня.

Една повдигната вежда срещна трескавия ѝ поглед.

— Женени сме, Кара. Скоро ще се обвържем. „Не“ не е опция в този случай.

— Глупости! — Кара може да не го познаваше добре, но бе сигурна, че той няма да ѝ се натрапи насила.

— Може би сега трябва да ти кажа да внимаваш с приказките си. — Лицето на Талън се изопна, погледът му бе директен, а челюстта стисната.

— Майната ти.

Зъбите му проблеснаха и той се изправи на крака.

— По дяволите, ти си перфектна. — Той потърка брадичката си, а погледът му се насочи към гърдите ѝ. — И за секунда не си мисли, че няма да платиш за съпротивата си.

Ръмженето в гласа му и сексуалният заряд накараха бикините ѝ да подгизнат. Чисто и просто. Тя опита да промени тактиката.

— Обеща ми, че няма да ме нараниш.

Очите му се насочиха към нейните и той се усмихна леко.

— Няма да те нараня.

Тя подпря ръце на ханша си, чудейки се дали директния подход няма да го накара да отстъпи.

— Не желая да съм обвързана.

— Ще пожелаеш.

Кара отвори уста да отговори, точно когато той изръмжа и измъкна блузата през главата си. Погледът ѝ се плъзна по гладките, перфектни мускулести гърди, преди да се дръпне настрана. Кървава рана зееше в горната част на ръката му. Тя възкликна. Алена кръв течеше надолу по ръката му.

— Прострелян си — каза тя бавно.

— Да, така изглежда. — Той сви рамене. — Мисля, че един куршум ме удари, но мина през мускула. — Той докосна кръглата тъмна рана. — Вероятно трябва да сложа нещо върху това.

Стаята се завъртя пред очите ѝ и тя се вкопчи в кухненския ъгъл, за да не падне.

— През цялото време, докато вечеряхме, си седял с рана от куршум?

Талън повдигна едната си вежда изненадано.

— Казах, че куршумът излезе. Не е кой знае какво, Кара. — Той посегна и, взимайки кухненската кърпа, я притисна към раната си. — Би ли проверила за аптечка?

Кара погледна под мивката, преди да отиде в банята, където откри аптечката. Тя се опита да не повърне, докато почистваше раната, и се удиви, когато видя как дупката се затваря и покрива с нова розова кожа, щом кръвта спря да тече. Тя работеше с растения с основание. И никак не ѝ бе от помощ, че погледът му ставаше все по-горещ, докато я гледаше как се грижи за него. От гърлото му се разнесе леко ръмжене.

Кара прочисти гърлото си. Талън беше единственият ѝ достъп до дъщеря ѝ и тя трябваше да печели време. Отстъпи назад, след като залепи с лейкопласт превръзката на големия му бицепс, и сложи ръка на челото си. Твърдо отказваше да поглежда силните му, много голи гърди и застана така, че масата да се окаже помежду им.

Светкавица навън я накара да подскочи. Бурята набираше сили, сякаш се готвеше за дългоочаквана битка. Погледът на Талън остана горещ и прикован в нея.

— Престани да ме гледаш — сопна му се тя, гледайки го накриво. Бурята навън донесе някакво напрежение вътре в малката хижа.

— Спри да бягаш от мен — гласеше арогантният му отговор. Той скръсти ръце, очите му светеха в златисто на мъждивата светлина, а позата му беше привидно спокойна.

Кара се загледа в заплашителния воин само на няколко крачки от нея. Възбудата се плъзна през тялото ѝ като хубаво вино. Тъмната му коса падаше на гъсти, мокри къдрици около лицето, което бе като изковано от камък. Очите му блестяха, диви като земите около тях, а тялото му бе изковано от стомана. Беше олицетворение на всяка тъмна фантазия, която някога бе имала... а тя изпитваше копнеж на места, за

чието съществуване дори не бе подозирала. Мускулите ѝ трепнаха в желанието да счупи нещо.

Нямаше никакъв начин да се отдаде на този арогантен, доминантен алфа-мъжкар, който бе срещнала едва днес. Да не споменаваме, че беше и вампир. Мъничък гласец в главата ѝ ѝ напомни, че той бе ловувал заради нея, бе убил за нея. Действията му имаха последици, които не можеше да определи с точност, но можеше да ги почувства дори в костите си. Без дори да я докосне, той вече я бе направил своя. Първобитният му поглед ѝ го казваше.

Зърната ѝ се втвърдиха от тази мисъл и тя поклати глава пред опита му да я завладее.

Очите на Талън се присвиха и въздухът около него завибрира.

— Не ми клати глава! — Командата му бе тиха, само колкото да надвие барабаненето на дъжда отвън, и все пак съдържаше голяма заплаха.

Пулсът ѝ се ускори.

— Ще правя това, което пожелае, Талън. — Тя приветства надигането на темперамента си, защото така щеше да успее да надмогне копнеещата болка в долната част на тялото си. — Може да сме женени за кратко, но аз не съм от твоите хора и не приемам заповеди от теб.

Той замръзна, а уникалните му очи започнаха да горят със златист блясък. Без нито намек за милост в тях те се фокусираха върху нея.

— Надявах се, че ще успеем да изчакаме, докато стигнем до дома, за да укротя този твой темперамент, половинке. — Гласът на Талън бе пълен с предупреждения, хищнически блясък премина през зелените точки в очите му. — Но нямам проблем да се погрижа за това и сега, щом това искаш.

Кара можеше само да гледа огромния мъж пред себе си. Вълна от желание премина през тялото ѝ. Опасността сякаш се завъртя около нея. Това не би трябвало да я възбужда, по дяволите. Тя премина покрай най-близкия незакрепен за някъде предмет, стара чугунена тенджерка, и се насочи към ножа.

Талън направи невъзможно бързо движение. Неговото много по-голямо тяло прикова нейното към долните шкафове, едната му ръка сграбчи косата ѝ, а другата се обви около талията ѝ. Тя дори не успя да

докосне дръжката на ножа. Той с лекота я повдигна, подпирайки я на кухненския ъгъл. Намествайки бедра между краката ѝ, той я принуди да ги разтвори широко. С едно движение на китката си дръпна главата ѝ леко назад, за да може да погледне надолу към очите ѝ.

— Ти не си единствената с горещ темперамент, половинке. — Гласът му бе тихо ръмжене. Той наведе лицето си към нейното, а твърдите му бедра се притиснаха по-силно към меките ѝ форми. — Ще е най-добре да го запомниш.

Полъхът на горещина беше нежелан и тя започна да се бори диво, за да се освободи от хватката му. Ръцете ѝ бутаха без никаква ефективност твърдите му като скала гърди. Нейните се надигнаха, когато той я принуди да не мърда.

— Престани да ме наричаш „половинке“ и ме пусни. — Тя едва сдържа стона, който искаше да се откъсне от нея заради желанието избухнало между бедрата ѝ.

Устните му помилваха нейните, преди да каже:

— Ти си моята половинка. — Той я целуна леко. — И, мамка му, няма никакъв начин да те пусна. — Със стон той се нахвърли на устата ѝ, устните му бяха настойчиви и неумолими. Гмурна се дълбоко в топлите дълбини на устата ѝ, а ръката му около кръста ѝ я притисна силно към твърдата му ерекция. Нямаше никаква причина Кара да го отхвърли. Той не питаше. Той вземаше.

Тя замръзна срещу доминантната горещина на устните му, борейки се с течния огън, надигащ се в нея. Той наклони главата ѝ, задълбочавайки целувката, вземайки точно каквото желаше, и очевидно точно това, което желаше и тя. Дъждът и вятърът вилнееха навън, докато дивашката му еротична целувка помете и последните остатъци от въздържанието ѝ.

Проплаквайки, тя спря да се опитва да запази контрола над новата реалност, в която живееше, и се отдаде на огъня, който се надигаше в нея и изгаряше тялото ѝ. С какво можеше да навреди една целувка? Уханието му изпълни ума ѝ и изведнъж тя започна да... копнее. Отвърна на целувката му със страст, която бе съдържала с години. Невероятната му сила, неподправената му мъжественост я превзеха. Дланта ѝ се притисна към гранитно твърдите му гърди и дълбок стон се откъсна от гърлото ѝ.

Горещина изпълни цялото ѝ тяло. Той започна да се отдръпва назад и тя захвапа долната му устна, копнеейки за още. Очите му потъмняха още повече. Ръката му, държаща косата ѝ, се стегна, а китката му се изви, разголвайки шията ѝ пред него. Обгръщайки с другата здраво дупето ѝ, той я вдигна от шкафа. Тя буквално се подмокри, когато видя с каква лекота я държеше само с една ръка, и бедрата ѝ се обвиха около кръста му. Поклащайки леко глава, тя го изчака да успокои хватката си и притисна устни към гърлото му. Вкусът на сол и подправки изпълни вкусовите ѝ рецептори.

Стенейки, тя посегна надолу към релефните мускули на корема му и ги проследи с пръсти. Перфектен. Мъжествен. Силен. Тя се наведе напред, плъзна езика си по едното му зърно и се усмихна, когато той трепна.

— Кара? — Ръката в косата ѝ дръпна главата ѝ, така че замаяният ѝ поглед да срещне неговия, който бе като течно злато.

— Хम्म? — Тя посегна към катарамата на колана му и го откопча. Никога не бе изпитвала подобна възбуда. Може да беше временно, но тя нямаше намерение да изпусне нищо от това.

— Кара — той стегна хватката си, изпращайки еротична болка по скалпа ѝ, — имам нужда да знам, скъпа.

— Да знаеш какво? — Тя издърпа колана му, хвърли го на земята, опитваше се да притисне жадуващата си сърцевина към ерекцията му. Беше готова, по дяволите... и сега той искаше да говорят?

Той се наведе напред, дъхът му погали кожата ѝ, а погледът му срещна нейния.

— Да знам, че приемаш това, че приемаш нас. Че искаш това, което предстои да се случи.

Топлина изпълни сърцето ѝ, повече топлина от тази, изпълваща слабините ѝ.

— Искам това.

Той се усмихна и ръката в косата ѝ обгърна задната част на главата ѝ.

— И?

Тя видиша уханието му и главата ѝ се замая.

— И точно сега те приемам... за по-късно ще видим. — Господи, ако не накараше този мъж да се съблече веднага, щеше да умре. Или пък той.

— Достатъчно — каза той.

Тогава светът се завъртя пред очите ѝ, когато Талън дръпна главата ѝ назад и притисна устни към шията ѝ.

— Казах ли ти, че моите хора маркират половинката си? — Горещият му дъх погали кожата ѝ, а ръката му се премести към заоблените ѝ задни части.

— Ъм... — Кара можеше да чувства единствено прекрасното усещане, докато той потъркваше ерекцията си в сърцевината ѝ.

Ръката в косата ѝ се стегна, спирайки движенията им.

— Зададох ти въпрос, Кара. — Той вдигна глава, за да я погледне така, че да я накара да се съсредоточи.

— Ъм... — Тя се бореше да открие думите си. — Какво? Дали си ми казал, че маркирате половинките си? — Тя спря да се движи.

— Да. — Доволен, той наведе отново устни към шията ѝ.

— Чакай! — Тя започна да се бори да се освободи. — Не. Чакай, Талън. Никакво маркиране.

Талън с лекота я задържа на място, вдигайки главата си на милиметри от нейната.

— О, Кара, разбира се, че ще има маркиране.

— Няма да маркираш шията ми — изсъска тя, опитвайки се да го отблъсне.

— Кой е казал нещо за шията ти? — С този въпрос той завладя отново устните ѝ. Обърна се към леглото и силните му ръце обгърнаха задните ѝ части, а навън прозвуча звук от гръмотевица.

Огън лумна под кожата ѝ и коленете ѝ обгърнаха по-силно бедрата на Талън. И макар ръцете му да бяха около нея, а устните му притиснати към нейните, тя искаше още. Кара проплака високо.

— Побързай — простена, а цялото ѝ тяло пламна.

Силна ръка смъкна блузата от тялото ѝ с едно движение, разкривайки гърдите ѝ пред жадния си поглед. Той простена и с една крачка напред тя се озова по гръб на леглото, а той се настани върху нея. С уста, гореща и изискваща над нейната, той посегна надолу, разкъса джинсите и бикините ѝ и хвърли своите панталони настрана.

Кара се задъха шокирана, когато той проникна в нея до самата си основа, без прелюдия, без внимание, просто чисто примитивно притежание. Веднага започна да се движи навън и навътре. Силни пръсти се забиха в бедрата ѝ, намествайки я така, че да посрещне

тласъците му. Милостиви боже! На какво се бе съгласила? Тялото ѝ бе влажно и податливо, тя се бореше да се нагоди към проникването му, а дъхът заседна болезнено в гърлото ѝ, докато той се тласкаше до недокосвани дълбини в тялото ѝ. Оргазмът ѝ си имаше собствен живот, безмилостно туптеше в нея и преминаваше през цялото ѝ тяло. Името му се изтръгна от устните ѝ и тя извика силно, когато хиляди звезди експлодираха пред очите ѝ.

Той продължи да се тласка в нея.

— Добре ли си, скъпа? — Гласът му бе толкова дрезгав, че отекуна във всичките ѝ нерви.

— Да. — Тя се притисна към невероятното му мускулесто тяло. — Направи го отново!

Той се засмя леко, стегна хватката си около нея, и ако въобще беше възможно, забърза тласъците си.

Тя не можеше да направи нищо друго, освен да се вкопчи в него, обвивайки с крака здравите му бедра. Мощно, остро желание отново премина през тялото ѝ. Голямата му ерекция я изпълваше до точка на болка, устата му бе гореща на шията ѝ. Тя нямаше никакъв контрол над ритъма, никакъв контрол над тялото си, когато поредният оргазъм я връхлетя така бързо и неочаквано като първия. Тя захапа твърдата плът на гърдите му, докато се носеше по вълните. Не би пропуснала това за нищо на света.

Талън простена, когато зъбите ѝ се забиха в плътта му. Когато оргазмът ѝ поутихна, той я завъртя, постави я на ръце и колене без да спира да се движи в нея. Тласъците му станаха по-бързи и по-силни и последният ѝ спомен за силното му лице се яви в паметта ѝ... остриетъгли на лицето му, изкривено в брутално желание, гъстата му тъмна коса, разпиляна по раменете му.

Тя простена, когато той притисна раменете ѝ надолу към леглото, с една ръка заровена в косата ѝ, а другата държеше здраво бедрото ѝ, докато я яздеше. Зарови лице в меката кувертюра и проплака името му. Дълбоко в нея се породила енергия. Премина през тялото и усещанията ѝ, крадейки всеки дъх, който би могла да поеме. Усещането бе изключително силно. Тя се залюля на самия ръб, борейки се да не падне, когато със силно извиване на бедрата си той я изпрати надолу. Тя извика силно, когато напрежението в нея стана по-силно и погорещо, преди да експлодира. След това можеше да отвори устата си

само в ням вик. Интензивни вълни на удоволствие преминаваха през нея.

Тя се отпусна на леглото със стон, очите ѝ се затвориха и лицето ѝ се отпусна бавно. Той продължи да тласка навън и навътре. Викът му прокънтя в главата ѝ и почти болезнено освобождение го разтърси, проехтявайки през тялото ѝ, разкъсвайки емпатските ѝ щитове.

Той остана пълен и твърд вътре в нея. Силната му ръка хвана рамото ѝ и издърпа нагоре изтощеното ѝ тяло, докато другата я държеше в горната част на ханша, а дланта му изгаряше плътта ѝ като нажежено желязо. Той я постави пред себе си на колене, гърбът ѝ се опираше назад към влажните му гърди. Зарови дългите си пръсти в косата ѝ и издърпа главата ѝ назад, откривайки шията ѝ, преди да изръмжи:

— Моя.

И бърз като светкавица я ухапа.

ГЛАВА 8

Огромният екран премигна от тъмночерно в статично сиво пред очите на Дейдж. Понякога имаше какво да се желае от обхвата в подземния му щаб, обаче чистия кислород, който преминаваше през добре осветените пещери и защитата на гранитните стени, които дори Майката Земя не можеше да пречупи, бяха голямо преимущество. Няколко метра под повърхността, където ракетите с топлинно насочване или широкообхватните радарни никога нямаше да проникнат, той позволи на аромата на земята и скалите да го успокоят.

Раменете му се отпуснаха още миналата нощ, когато Талън се обади, за да докладва, че той и новата му половинка са в безопасност. Дейдж пресметна, че на брат му му е отнело по-малко от час, за да открие и защити жена си. Гордост изпълни краля.

Дейдж се фокусира и на екрана картината стана ясна, разкривайки забързаната активност, кипяща в най-близкия Кърджански лагер.

— Сър — Чалтън, неговият командир, погледна през рамо, — те искат да говорят.

Дейдж се изправи на стола си и натисна няколко бутона на контролното табло вляво от него. Огромно изображение на мига изпълни екрана.

— Кеърс — фигурата пристъпи по-близо до екрана и замаяните черни очи станаха по-твърди, — мина доста време.

— Недостатъчно. — Дейдж поздрави настоящия Кърджански владетел с отегчено кимване. — Съжалявам да чуя за смъртта на Ланс. — Той огледа желязната руда и таконита на скалата зад Лоркан. Щабът им можеше да бъде навсякъде, от Русия до Бразилия. Макар парите му да бяха все още в Минесота, когато интуицията му шептеше, Дейдж слушаше.

— Да, ами... — Лоркан бе издърпал кървавочервената си коса назад от бледото си лице, така че черните му очи изпъкваха. — Постоянно се случват инциденти. — Той сви рамене, махвайки с ръка,

а остриите му нокти проблеснаха. — Миналата седмица бях определен за Господар. Нещата ще се променят, Кеърс.

— Наистина? — попита Дейдж, гледайки как още един Кърджан влиза в обхвата на камерата, прошепвайки нещо едва доловимо на Лоркан. — Не мисля така.

Лоркан кимна на подчинения си и вдигна глава, черните му очи проблясваха.

— Детето е при теб.

— Кое дете? — Гласът на Дейдж беше неутрален, пръстите на Чалтън летяха по клавиатурата, докато мъжът се опитваше да извлече колкото се може повече информация. Най-добре да се бе погрижил да нямам изтичане на информация. Макар че имаше шанс бандата Меръдайт вече да е докладвала на Лоркан.

— Много добре знаеш кое дете — изсъска Лоркан, естествено червените му устни контрастираха силно с бледата му кожа. — Нашият оракул видя съдбата ѝ. Трябва да ми я предадеш, и то веднага.

— Никакви трансмисии отвън или отвътре през целия ден — изписа Чалтън на монитора, а ръцете му летяха по клавиатурата. — Няма пробойна от наша страна.

— Тук няма никакво дете, Лоркан. Може би трябва да провериш информацията си. — Отегченото изражение на Дейдж не се промени нито за миг. — Освен това, какво би могъл да искаш ти от едно човешко дете? Да не би да отваряш училище за хора?

— Много смешно. Това момиче е специално. Тя притежава дарбата, която чакаме от векове, и на двадесетия ѝ рожден ден трябва да се обвърже с най-големия ми син, Келан. Оракулът видя бъдещето ѝ, това трябва да се случи, ако някой от нас преживее това, което се задава. — Очите на Лоркан започнаха да излъчват виолетов блясък. — И майката е моя.

Дейдж вдигна едната си вежда, тъй като брат му определено би отговорил на това заявление.

— Наистина? И нещо се задава, така ли? Знаеш ли, винаги съм се чудил защо всеки Кърджански владетел е по-откачен от предишния. Да не би да има някакви критерии за лудост, които трябва да покривате? — И Господ да им е на помощ, ако онзи психар Келан някога поеме властта. Дейдж не го бе срещал лично, но кошмарите му

показаха една вероятна съдба, която никой нямаше да успее да преживее.

— Тишина! — Силата на вика на Лоркан накара няколко от подчинените му да скочат на крака разтревожени, а Дейдж наблюдаваше впечатлен как очите на Лоркан претърпяват метаморфоза, ставащи розови на цвят. — Няма да се подиграваш на Оракулите. Те виждат бъдещето. Тя ще донесе гибел на всички ни, дори на твоите хора и на шифтърите. — Лоркан видимо трепереше, опитвайки се да възвърне контрола си, огромните му кучешки зъби стърчаха като каменотрошачка. — Веднага ми предай детето и майката и ще успееш да избегнеш войната, от която бягаш в продължение на три века. Последен шанс.

Дейдж се усмихна с хищническата усмивка, с която бе добре познат в Реалм.

— Майната ти! — Той кимна на Чалтън да зареди оръжията, складирани дълбоко под повърхността на земята.

Лоркан не успя да скрие неудобството си.

— Добре. — Той се отдалечи от екрана, очевидно все още не бе готов да започне с войната. — Но няма да можеш дълго да се концентрираш върху човешката жена, Кеърс. Дори мисля — жълтите зъби на Лоркан блеснаха в сумрачната тъмнина, — че ще бъдеш зает с много по-важни дела. И то скоро! — С тези последни думи екранът потъмня.

— По дяволите, Чалтън! — Дейдж въведе няколко команди на конзолата си. — Свържи се с източника ни и разбери какво, по дяволите, се случва тук!

— Да, сър — отвърна Чалтън и насочи отново погледа си към компютъра.

Дейдж изпрати съобщение на братята си да се свържат с него. Исусе! Кейн беше от другата страна на океана, Талън кръстосваше страната с най-новата половинка в града. А Конн. Господи, Конн трябваше да вкара живота си в ред... последните дни бе напълно разсеян. Всички те знаеха, че червенокосото разсейване беше пазено от мощна магия в страната на феите, магия, която много скоро можеше да им потрябва.

Прокарвайки ръка през очите си, Дейдж въздъхна. Не можеше да нареди на Конн да прибере половинката си, особено като се имаше

предвид, че вероятно ще им се наложи да започнат война, само и само да отведат Мойра от зеления остров. Той се ухили. Винаги бе харесвал тази малка смела вещица.

От слушалката в ухото му дойде повикване и той натисна няколко бутона, позволявайки на вратата на стаята да се плъзне встрани. Джейни се втурна вътре подскачайки, за да се седне в скута му.

— Здравсти, чичо Дейдж.

Той настани детето удобно.

— Здравей, сладурче. — Решителност изпълни цялото му същество, с нуждата да защити това перфектно дете. Сините ѝ очи го гледаха с обожание, докато му показваше рисунката, която бе направила.

— Нарисувах маймунка.

Е, може би. Или куче с много дълги ръце.

— Перфектна е.

Тя се изкиска, пискайки весело.

— Какво правиш? — Светът ѝ явно се бе върнал на мястото си, след като снощи ѝ бе съобщил, че Талън и Кара са в безопасност.

— Работа. — Той се огледа в каменната притихнала стая... само Чалтън се трудеше забързано, а русата му коса бе завързана за тила, за да не му пречи.

— Тази стая е почти празна — каза Джейни, кикотейки се към Чалтън. Тя му помахаше с мъничките си пръстчета, което почти сигурно ѝ спечели страхотен коледен подарък от компютърния експерт. Той ѝ се подсмихна и изкозирува, преди да се върне на работа. Нима Чалтън току-що се усмихна? Дейдж не знаеше, че мъжът дори има зъби.

Дейдж тупна Джейни по нослето.

— Да. Използваме тази стая за видео разговори. — Може би помещението бе прекалено стресиращо за малкото момиченце. Не искаше нищо да я плаши. Никога.

— Какво е видеораз... видеоразг... — Тя присви малката си устичка питащо.

Той се ухили.

— Нещо като телефон, но с екран.

— Като телевизор?

— Да. — С изключение на това, че чудовищата по телевизията не бяха истински. Наложил му се да се бори с гримасата. Джейни трябвало да вярва в сигурността и безопасността в живота ѝ.

— Тревожиш ли се за войната? — попитал я, а малките ѝ ръчички се сключиха пред нея.

Гримасата победи.

— Войната? Тя приключи, скъпа.

— Не — тя поклати глава, галейки леко рисунката си, — не онази война. Тази, която предстои.

Осъзнаване и нещо близо до страх се прокраднаха в тялото му. Мускулите му се напрегнаха.

— Знаеш ли за нея?

— Да. — Тя се намръщи и красивите ѝ сини очи потъмняха, срещайки погледа му.

Сега тъга изпълни цялото му същество.

— Опитвам се да ѝ попреча да се случи.

Мъдра усмивка, много по-мъдра за дете на годините ѝ, се плъзна по лицето ѝ.

— Знам. Но ще се случи и трябва да се бием.

Той поклати глава.

— Аз ще се бия, скъпа. Не е нужно ти да го правиш.

Тя сложи двете си малки ръчички на лицето му, ефективно приковавайки владетеля, който беше най-могъщото живо същество на планетата.

— Ще ми се наложи. Знаеш това, чичо Дейдж. Знаеш го.

Господи! Не и докато той диша. Провидението все още бе далеч от това да победи бъдещето, затова се налагаше отново да се залови за работа. Натискайки няколко бутона на слушалката си, той зачака.

— Джейс? Чакай ме в стаята за почивка, трябва да съставим план. — Кой би предположил, че най-малкият и най-безразсъдният от братята му ще стане онзи, на когото може най-много да се разчита, поне засега. Накъде вървеше този свят?

Няколко щата по-далеч, Лоркан кимна към подчинения си да изключи екрана. Дълги нокти тропаха по клавиатурата, докато само звука от флуоресцентна светлина се чуваше в контролната зала.

Огромен черен екран заемаше почти цялата стена в единия край на помещението, с две конзоли от двете му страни... стерилни и без да издават къде е местоположението му. Гъстите планини на Минесота осигуряваха защита от натрапниците, враговете и слънцето.

Той се обърна към вратата и излезе в дълъг коридор, по чийто стени висяха безценни картини на Пикасо, за които светът дори не подозираше. Проклетият Кеърс. Копелето беше само петдесет години по-възрастно от Лоркан, който беше на триста, и все пак древната мъдрост го бе направила крал на Реалм. Копеле.

Плюшеният бял килим заглуши тежките стъпки на Лоркан и той вдиша чистото ухание на люляк, което се носеше във въздуха тази сутрин. Почти толкова хубаво, колкото би било да излезе навън. Почти.

Кеърс нямаха право да имат такава власт... повечето от безсмъртните създания сега бяха на почти същата възраст. Предците им се размножаваха изключително бързо по време на войната, тъй като знаеха, че е възможно да намерят смъртта си, и тъй като при един евентуален договор за мир достъпа до човешките жени ще бъде спряно.

Лоркан се ухили, отваряйки вратата към личния си офис. Не че той бе спазил условията на договора. Доказателството за бунта му се бе изтегнало на едно голямо кожено кресло, гледайки шампионата по борба.

Синът му изключи телевизора и се обърна към него, за да го погледне. Дълбоките му виолетови очи не издаваха нищо повече от бегъл интерес.

— Искал си да ме видиш? — Отегчение и нотка на дързост лъхаха от думите му.

Лоркан изпъна гръб, затваряйки вратата. Той заобиколи огромното ониксово бюро, сядайки на стола си с висока облегалка.

— Да. — Шумът от триметровия му тропически аквариум, поставен до страничната стена, представляваше обичайното разсейване от факта, че се намираха под земята. — Разбрах, че едва не си убил Джъстин по време на тренировките вчера.

Келан сви масивните си рамене.

— И какво? — той постави едната си голяма ръка на подлакътника на стола, отпускаяки се.

Нехайството му изпрати вълна от раздразнение през Лоркан. Проклетото хлапе поне можеше да се престори, че се бои от баща си.

Неговият господар. Лоркан огледа младия си син, забелязвайки как тъмните дънки и бялата риза го правеха да изглежда по-възрастен, по-опасен от своите петнадесет години. Той беше завързал гъстата си, черно-червена коса на тила, карайки светлата, почти бяла кожа на лицето му да изпъква. Цветовете му бяха мутирвали и бяха някак по-удачни. Лоркан опита да скрие всичките си емоции пред момчето, знаеше, че слабостите му ще бъдат прецизно изследвани.

Келан извъртя очи.

— Той е слабак.

Лоркан усети, че се смразява от тези необичайни виолетови очи. Повечето от мъжете му имаха виолетови очи, но тези на Келан бяха виолетово, примесено със зелено. Невероятни. Очите трябваше да се лилави, червени или черни. Не цветът на нажежено до лилаво желязо и зелено като дъното на езеро.

— Така е. Но един ден ти ще трябва да го водиш.

— Значи е най-добре да се научи да се бои от мен още отсега. — Тонът му не се промени нито децибел.

Лоркан прочисти гърлото си.

— И това е така. — Той посегна напред и подреди няколко папки върху бюрото. — Също така исках да обсъдим факта, че още една жена е изчезнала от Сейнт Паул.

— Нима? — Една черна вежда се повдигна въпросително. — Сейнт Паул е голям град, татко.

По дяволите, в него нямаше как да не се надигне гордост от малкия социопат.

— Така е. Но известно време не трябва да привличаме вниманието. Не че те обвинявам, сине. Но...

— В какво ме обвиняваш, татко? — Той се наведе напред, а плътните му червени устни се извиха в усмивка. — Че съм отвлякъл жената от задната ѝ веранда и съм я отнесъл в гората? Че съм я сложил да легне на земята и съм смъкнал от сладното ѝ тяло еластичните ѝ дрехи за йога? — Остри резци блеснаха в нещо, което никой не би определил за усмивка.

Лоркан се фокусира да задържи изражението си спокойно и погледа си развеселен. Беше се надявал Келан да обуздае малко гнева си на тренировъчното поле... поне засега. Наистина не му се искаше да се мести от тук... харесваше времето и засенченото небе в

Минесота. А ако Келан продължи с глупостите си, много скоро човешките власти щяха да дойдат дадушат около тях.

Келан изсъска през зъби.

— Тя не биваше да извежда кучето на разходка след като се стъмни. Искаш ли да знаеш как се почувствах, когато забих зъби в бедрото ѝ? — Лека руменина покри обикновено белите му страни. — Или как взех тялото, душата ѝ, и как изпих кръвта ѝ, докато ме молеше? Обещавахе ми всичко, за да я оставя жива...

— Келан...

— Никога няма да намерят тялото ѝ, татко. Това мога да ти гарантирам. — Келан се подсмихна, а Лоркан едва се сдържа да не извърти очи. Да изпитва такава гордост, че е убил беззащитна човешка жена... момчето имаше още да расте.

Почукване на вратата сложи край на разговора им.

— Влез.

Кльощава руса жена влезе вътре, носейки порцеланов чайник с две чаши върху поднос.

— Сутрешният чай, Ваше владичество. — Тя държеше погледа си към пода, фокусирана върху чайника с изрисувани на него детелини, докато пристъпяше внимателно към бюрото.

— С портокалови кори? — попита Лоркан.

— Да, сър — отговори жената, а пръстите ѝ трепереха, докато поставяше подноса на бюрото. В стаята се разнесе аромат на мляко и чай с портокалови кори. По дяволите. Страхът на жената щеше да провали времето му за чай.

— Лейла? — каза Келан, гласът му беше нежен като коприната зад нея. — Бременна ли си вече?

Тя подскочи, пускайки чайника, който току-що бе вдигнала. За нейно щастие нито капка от течността не докосна бюрото.

— Ами, не, господарю Келан, все още не. — Погледът ѝ остана насочен към подноса, макар че тя застина като скала.

Лоркан се намръщи. По дяволите. Блайд се беше обвързал с нея преди почти година... какъв беше проблемът? Ясновидката беше сключила договор с дявола и щеше да е най-добре да удържи на дадената дума. Тя беше какво... умираща от глад бездомна актриса, когато я намериха? Боговете определено имаха чувство за хумор, изисквайки от висша раса като тях да се чифтосват с плячката си.

— Хм. Много жалко. Винаги можем да те използваме за експериментите. — Кожата на креслото изскърца, когато Келан се размърда. — Или пък аз мога да ти надуя корема. Не е нужно Блайд да знае.

Възклицанието ѝ бе последвано от остра миризма на сяра, съпътстваща ужаса ѝ.

Лоркан извъртя очи.

— Свободна си. Сам ще си сервирам чая. — Сега малкото лайно предлагаше да се размножава с половинките на войните му. Какво ли щеше да е следващото?

Тя заекна.

— Да, сър. — И почти без да издаде шум, буквално избяга от стаята.

— Исусе, Келан. Тя едва не повърна на бюрото ми. — Лоркан се наведе напред, пълнейки чашата си, и повдигна вежда към сина си.

— Не, благодаря. Не си падам по чая — каза Келан и погледна към вратата.

Предупредителна тръпка премина по гръбнака на Лоркан.

— Тя е половинка, Келан. Остави Лейла на мира. — Само това му липсваше... да се бие с един от хората си. Убиването беше добър спорт, но като бъдещ лидер, Келан трябваше да се научи на дипломация. На стратегия. — Освен това алергията на обвързването може да те убие.

Келан сви рамене и се облегна обратно в креслото.

— Не се тревожи. Тя не е мой тип.

— На петнадесет си. Нима имаш тип?

— Да. Борещи се и отчаяни. Само след няколко минути ще се отегча от тази кучка. Би трябвало да я използваме за експериментите. — Острите кучешки зъби на Келан проблеснаха отново. — И като говорим за предизвикателство, как мина разговорът с краля? Да разбирам ли, че жените са при него?

Ярост изпълни Лоркан.

— Да.

— Хмм. Е, тогава най-добре да продължаваме с експериментите. Знаеш, че някой от Кеърс ще се обвърже с майката.

Копелета.

— Знам. Ще се доберем до нея преди това. — Лоркан отпи от чая си и ароматът на портокаловите кори експлодира през вкусовите му рецептори.

— Може би. — Келан потърка брадичката си. — Винаги съм се чудел защо взимат само по една половинка. Имам предвид, ако някоя от нашите умре, просто си взимаме друга, която да може да ражда.

Лоркан сви рамене.

— Не знам. Това е най-голямата им слабост.

— Или най-голямата им сила — каза Келан, свивайки устни.

Може би. Лоркан отпи още една глътка.

— Макар че ние се обвързваме с Кърджанската половинка за цял живот.

— Но ти не си го направил. — Виолетовото в погледа на Келан се смеси със зеленото. — С майка ми, имам предвид.

— Не — съгласи се Лоркан, а в стомаха му зейна яма. — Обаче не съм я убил, Келан. — Той се зачуди дали Келан щеше да бъде толкова разрушителен в действията си, ако майка му беше жива. Ако му беше показала любовта на една жена, при положение, че безползната кучка въобще бе способна на това. Не че на Лоркан му дремеше. Но ако той ловуваше, ако убийствата му засенчваха предстоящата война, Келан трябваше да спре.

— Знам. Самоубила се е на следващия ден след като ме е родила. — Никакви емоции не преминаха през младото лице. Може би той нямаше истински емоции.

— Да, Келан. — И се беше получило... сега Лоркан можеше да се обвърже с Кара Пауълсън. — Майка ти беше курва, която прибрах от улиците на Дъблин. — Макар че имаше дарби и то не само с устата си. — Как се развиват психическите ти дарби?

Келан сви рамене.

— Достатъчно добре, за да знам, че няма да заловите младата ми половинка.

Това беше неприемливо. Кеърс не можеха да крият детето завинаги.

— Грешиш. Ще вземем половинката ти.

Келан изсъска.

— Вече ти казах... не искам още да я взимате.

Клатейки глава, Лоркан отпи от чая си.

— Разбира се, че искаш. Ако вземем детето сега, ще имаш време да я обучиш... да я научиш на нашите закони.

Ставайки и насочвайки се към вратата, Келан каза.

— Не искам да я обучавам, татко.

Лоркан спря с чаша на милиметри от устните си.

— Това е нелепо. Защо, за бога, ще искаш тя да израсне при вампирите, непокорна и независима?

— За да мога след това да я пречупя.

ГЛАВА 9

Дъждът барабанеше по металния покрив, докато Талън преплиташе пръсти в косата на жена си, вдъхвайки уханието на люляк, което се носеше около него. Жена му. Винаги си е мислел, че ще е последният от братята си, който ще си вземе половинка, а не първият. Или по-скоро вторият. Често забравяше, че Конн се бе обвързал преди повече от век, тъй като не бе виждал жената от също толкова дълго време.

Талън се протегна, чувствайки се изненадващо задоволен и удивен от дара, който държеше в ръце. Сексът не бе нещо непознато за него, но никога преди не бе усещал сливането и чистото удоволствие, което бе изпитал миналата нощ. Прибързано и без особена мисъл ѝ бе казал, че никога няма да я пусне да си отиде. Но сега знаеше, че това е пълната и абсолютна истина.

— Моя — прошепна той в притихналата хижа.

В далечината отекна звук от експлозия и Кара се събуди с вик. Тя откри, че се е сгушила срещу голямото и топло тяло на Талън, ръката ѝ почиваше върху сърцето му, докато неговата бе преплетена в косата ѝ.

— Всичко е наред — сънливият дрезгав глас на Талън се чу над нея и тя повдигна глава. Господи! Той приличаше много повече на древен воин, с набола едnodневна брада и премрежени от съня златисти очи. Дъхът заседна в гърлото ѝ и тялото ѝ се събуди за живот. Тогавачите му се превърнаха в течно злато и тя едва се сдържа да не простене.

Той се наведе и нежно целуна устните ѝ, преди да се повдигне, за да я огледа.

— Добре ли се чувстваш?

Руменина плъзна по страните ѝ и тя притвори очи, за да се скрие от погледа му.

— Да, ами, аз... добре съм.

— Отвори очи, Кара.

Тя погледна в златистите дълбини.

— Добре съм, наистина.

Кара прокара длан надолу по ръката си и дръпна металната гривна, която все още бе закачена за китката ѝ. Лъскавото злато приличаше на лента, увита два пъти около ръката ѝ, подобна на тази, която бе вървяла с костюма на Клеопатра миналия Хелоуин.

— Не мога да я сваля.

Талън се ухили.

— Знам. Това е моята гривна. Само аз мога да я сваля.

Сериозно? Слава на бога, че не беше девствен пояс.

— От злато ли е? — Тя отново я дръпна и се намръщи, когато закопчалката не помръдна.

— Има и злато. Шаман-алхимик ги е създал за мен и братята ми преди няколко века като подарък за майка ми. Той е смятал, че тя има нужда да може да проследи къде са синовете ѝ.

Талън се завъртя по гръб, повличайки я със себе си, и плъзна ръка по нейната, за да обгърне гривната.

— Благодарение на нея можем да знаем къде се намира всеки от нас.

— Всеки ли може да я носи?

— Не. Носи се от нас или половинките ни. — Ръката му се обви около китката ѝ, а докосването му бе толкова нежно за такъв огромен мъж, че накара дъха да заседне в гърлото ѝ. — Или в случая на Конн седи захвърлена в някое чекмедже.

— Конн е друг твой брат? — Тя се понамести срещи Талън, огън лумна в стомаха ѝ от горещото му тяло.

— Да. Той е четвъртият... истински воин. Брат ми Дейдж постоянно натяква на Конн да я носи, но тъй като въпросът е деликатен...

Кара вдигна глава, за да срещне златния поглед на Талън.

— Защо?

Талън направи гримаса.

— Конн случайно маркира най-малката дъщеря на висша ирландска вещица преди век. Сега гривната принадлежи на нея.

Случайно? Как, по дяволите, може...?

— О! — Кара изсумтя. — Имал е свалка за една нощ и се е оказал обвързан? — Не че тя вярваше на тези простотии с обвързването, и все пак... връзваше се.

Пълните устни на Талън се извиха.

— Почти. Макар да мисля, че ѝ даде достатъчно време да свикне със ситуацията.

В далечината се чу гръмотевица и от покрива се разнесе тихо барабанене.

— Вещица? Като истинска вещица? — Любопитство се надигна в учения мозък на Кара.

— Дам. Вероятно много скоро ще се срещнеш с нея. Няма да се изненадам, ако скоро имаш снаха, на която да се оплакваш.

Тревога премина през Кара.

— Ъм, Талън. Вероятно трябва да говорим за всичко това. Имам предвид, временно е, нали знаеш? — Просто човек не се женеше и обвързваше за цял живот с някой, който познава от няколко часа.

— Не е временно — каза той, навеждайки глава, за да целуне устните ѝ. Сега гръмотевицата се разнесе директно над тях. Той присви очи и се изтърколи от леглото, очевидно без да се тревожи от голотата си. Не можеше да го вини. Той беше изваян от гладка кожа и твърди мускули. Милостиви боже, на лявата част на гърдите му имаше следи от зъби... следи, които съвпадаха с нейната захапка. Тя се бореше да не се изчерви, докато той обличаше дрехите си от миналата нощ.

— Стой тук, скъпа. Ще отида до бунгалата, за да се уверя, че изненадите, които оставих за мъжете от бандата, са свършили работата си.

Той се наведе надолу, целувайки я страстно, преди да се насочи към вратата.

Кара изчака вратата да се затвори зад него, преди да се отпусне назад в голямото легло с тих стон. Беше чувствителна... *навсякъде*. Умът ѝ започна да прожектира моменти от предишната нощ, сякаш беше стара кинолента. Талън бе редувал див секс с нежно прелъстяване, оставяйки я отпусната и изтощена на сутринта. И разранена.

Никога не се бе смятала за страстна жена. Баща ѝ още от ранните ѝ години я бе научил, че не може да се има доверие на мъжете... и

колкото по-големи бяха, толкова по-силно удряха. Бе завършила гимназията една година по-рано и веднага се бе насочила към колежа, за да получи дипломата си. След като родителите ѝ бяха починали, тя се бе посветила изцяло на проучванията и се бе концентрирала върху растенията, не върху хората, в резултат на което бе срамежлива и някак притеснителна. Единственото ѝ сексуално изживяване бе по-скоро експеримент с най-добрия ѝ приятел и колега в лабораторията, Саймън, който бе загинал в автомобилна катастрофа месец по-късно, оставяйки ѝ най-прекрасния подарък, Джейни. Между майчинството и работата тя нямаше време за нищо друго. Сега успя да се усмихне леко заради новото си откритие... бе страстна жена.

Усмивката на Кара изчезна, когато прокара пръсти по вече зарасналите дупки на шията си. Уникалното му ухание на борови иглички бе полепнало по тялото ѝ. Тя едва познаваше Талън... е, може би вече го познаваше по-добре, отколкото миналата нощ, но все пак те дори не бяха от един и същи вид. Той я бе пожелал на напълно първично ниво, което тя не знаеше как да определи. Не знаеше как да се защити от него. И дори повече, не знаеше дали той ще ѝ го позволи.

И това я плашеше до смърт.

Гръмотевица навън я накара да подскочи от леглото и тя стана, събирайки дрехите си от пода. Имаше нужда да е облечена, когато Талън се върне. Спря, докато обуваше белъто си.

— Какво, по... — Извъртя торса си и погледна към горната част на дясното си бедро. По кожата ѝ имаше отпечатък от мъжка ръка. Огромна мъжка ръка. Тя се обърна и забеляза на другото си бедро същия отпечатък от ръка, но този път в средата имаше черен символ. Маркер на задника ѝ! — Как? — изсъска тя, гледайки отпечатъка. Не я бе заболяло. Не може да е изгорено. Но си спомни кога той сложи ръката си там, докато вниманието ѝ бе насочено към друго.

Вратата се откряна и устата ѝ остана отворена от шок, гледайки Талън.

— *Маркирал си ме!* — Гняв премина през нея, карайки гласа ѝ да звучи дрезгаво. Яростта забърза дишането ѝ и събуди за живот всичките ѝ нервни окончания.

Щеше да го убие.

Талън се закова за миг на входа, а вятърът отвя вътре едри капки дъжд, преди той да влезе и да затвори вратата.

— Не точно сега, скъпа. Обличай се бързо. Имаме проблем. — Обърна се да надникне през прозореца, натискайки няколко бутона на часовника си. — Дейдж, обади се. — Гласът му бе тих и овладян, но нотката на спешност в него накара Кара да се хвърли към дрехите си. Щеше да го убие по-късно.

— Тук е Дейдж. — Напрежение премина по линията.

— В щаба ли си? — Талън продължи да наднича през прозореца, а Кара не откъсваше поглед от гърба му.

— За още няколко минути. Удариха ни в Тексас, Канада и Испания.

— По дяволите. Във война сме. — Отвращение се прокрадна в гласа на Талън. — Трябваш ми. Искам да насочиш сателита към местоположението ми и да ми кажеш колко Кърджани има в района.

— Но сега е ден. Не би трябвало да има никакви — каза Дейдж и звук от потропване на клавиатура се чу през линията.

— Кажи го на онзи, който убих току-що — отвърна Талън. — Освен това вали. Няма никакво слънце.

— Мамка му. Отряд от петима е на два километра югоизточно от теб.

Талън кимна.

— Убих разузнавача им.

Исусе! Колко мъже е убил досега? Колко често убива? Страх се плъзна по гръбнака ѝ, загнездвайки се между ребрата.

— Ще изпратя някой при вас — отвърна Дейдж.

— Няма нужда. Тръгваме към вас. Погрижи се за положението в Тексас.

Кара направи крачка към него, издавайки лек звук на тревога. Талън присви очи към нея.

— Дейдж? Как е дъщеря ми? — Погледът му не се откъсваше от нея.

Мъжко сумтене се понесе по линията.

— Вече е горд собственик на седем понита. Макар че най-много хареса онова, което аз ѝ дадох. — Гордост и задоволство се излъчваше от гласа на Дейдж. — Кажи на половинката си, че безопасността на Джейни е най-големият ни приоритет. Оставям Джейс и Брак с нея, докато съм в Тексас.

Талън се смръщи загрижено.

— Брак? Той ще защитава Джейни с живота си, но само като го види, малкото сладко дете може да сънува кошмари с години.

Дейдж се изкикоти.

— Да. Чичо Брак в момента се учи как да приготвя кексчета, поръсени с шарени захарни пръчици, с прелестната ти дъщеря.

— Кексчета? Той е най-смъртоносният воин, който съм тренирал... говори се, че като се намръщи, е способен да призове самия дявол.

— Тя го накара да носи престилка.

— Какво? — Талън се ухили към Кара.

— Синя с бели цветенца. — Дейдж се смееше с глас. — Ще се свържа с теб от Тексас — заяви той и връзката прекъсна.

Талън насочи развеселения си поглед към Кара.

— Очевидно дъщеря ни е очаровала войниците ни.

Очите на Кара се изпълниха със сълзи.

— Талън, досега никога не сме се разделяли.

Погледът му омекна.

— Тогава нека да отидем при нея, скъпа. — Той отвори вратата, изчакайки я да мине пред него. Очукан кафяв пикап „Шевролет“ ги чакаше навън под дъжда.

Грабвайки растението, Кара притича под дъжда, скочи на пасажерското място и се настани върху грубо плетено одеяло. Тя закопча колана си, докато Талън седна на шофьорското място и подкара пикапа по неравния, изпълнен с дупки път.

— Ще се насочим на северозапад, за да се срещнем с едни приятели — промърмори той, докато чистачките работеха с всичка сила, за да почистят предното стъкло.

— Ами Кърджаните? — Кара огледа дърветата, преди да се облегне назад.

Талън сви рамене.

— Те са няколко километра зад нас, а по някое време ще достигнем до слънчево място. — Той погледна към нея. — Можеш ли да ги усетиш?

— Разбира се, че не. — За какво говореше той?

— Мисля, че можеш, Кара.

— Това е нелепо. — Тя игнорира тежестта в стомаха си, докато възразяваше. — Чий е този пикап?

— Заех го от съседите.

— Аха! — Умът на Кара се напрегна. — Кои са Брак и Джейс?

— Джейс е най-малкият ми брат, а Брак е един от войните ни. Джейни не може да бъде в по-голяма безопасност точно сега. — Той изруга под нос, докато заобикаляше паднал клон на пътя пред тях. — Не можеш вечно да игнорираш уменията си, половинке.

Кара отново игнорира темата.

— Наричаш я „нашата дъщеря“ — каза тя тихо, а погледът ѝ не се откъсваше от калния път пред тях, който за миг бе осветен от светкавица.

— Разбира се — изненадано каза Талън. — Държа на всичко, което казах, Кара.

— Къде е тя? — Под меките ѝ думи имаше желязна решителност.

— Тя е в щаба ни.

Кара изсъска раздражено.

— Къде, Талън?

Той остана замислен за миг.

— В планините около Болдър.

— Болдър? Колорадо? — Тя го погледна изненадано, докато чистачките работеха свирепо, за да почистят прозореца.

Талън кимна.

— Да. Обичаме планините, а там винаги е слънчево и Кърджаните не могат да ни навестяват.

Кара се замисли за миг.

— Болдър? — Гласът ѝ се повиши, обзета от гняв. — Не можа ли просто да ни отведеш там... имам предвид, без церемонията?

— Ти стана моя от мига, в който те видях. — Погледът му не се откъсна нито за миг от пътя.

— Не беше нужно да се жениш за мен. — Тя се огледа, търсейки нещо, с което да го замери.

— Направих го. Освен това само на половинките им е позволено да знаят местонахождението на щаба... това беше наложително, за да те опазя. — Той умело заобиколи огромно паднало дърво, обаче клоните му издраскаха кафявата боя на каросерията.

Гневът накара цялото ѝ тяло да затрепери.

— Колко дълго проклетият отпечатък от ръката ти ще стои на бедрото ми? — Трябваше да отведе дъщеря си далеч от вампирите.

Талън обърна към нея изненадания си златист поглед.

— Маркирах те, Кара. Казах ти, че ще го направя.

— Колко дълго, Талън? — попита тя през стиснати зъби. Как можеше той да е толкова спокоен, докато всяка фибра от тялото ѝ пулсираше от гняв?

Талън поклати глава и насочи обратно погледа си към пътя, стисвайки здраво челюстта си.

— Това е маркиране, Кара. То е завинаги.

— Ти, кучи син! — Трябваше ѝ някакво оръжие.

Талън отби встрани от пътя, натискайки рязко спирачката. Тишината отекваше като гръм. Умишлено бавно завъртя главата си към нея. Очите му блестяха като жив топаз на мъгливата светлина и хищникът в него се разкри пред погледа ѝ.

ГЛАВА 10

Майката природа бушуваше навън срещу бързо замъгляващите се прозорци. Устата на Кара пресъхна, докато гледаше как в опасно златните очи на Талън проблясват зелени искри. Наложил ѝ се да си напомни, че е права. И че той не я плаши.

И все пак едва не изписка, когато Талън се пресегна и откопча колана ѝ. Логиката беше изместена от инстинкта за самосъхранение и тя сграбчи дръжката на вратата, дърпайки я с всичка сила. Не успя. Две здрави ръце я сграбчиха и издърпаха в скута му. Маркерът на дланта му пареше върху кожата ѝ. Тя удари с длани гърдите му. Той наведе яростното си лице надолу към нея.

— Извини се, съпруго! — Сега гласът му бе нисък и контролиран като ръцете, държащи нейните. Той не я нараняваше и все пак сърцето ѝ биеше с лудешки ритъм. Ухание на борови иглички и мъжки мускус изпълниха тясното пространство на пикапа.

— Ти се извини — предизвика го тя, принуждавайки се да срещне погледа му и едва успя да сдържи учудването си, когато видя, че зеленото е превзело златистото в погледа му. Вече бе научила, че това се случва, когато емоциите поемат контрол над тялото му.

Лицето му се наведе към нейното и изминаха няколко секунди, преди той да въздъхне.

— Съжалявам, че не ти обясних по-подробно ситуацията.

Тя го изгледа удивена. Не бе очаквала да ѝ се извини.

— Извинявай, че те нарекох с онова име — неохотно каза тя. — Отпечатъкът наистина ли ще остане завинаги?

Той кимна.

— Да. Маркирах те... промених те. Но беше наложително за защитата ти.

Цялата топлина изчезна от лицето ѝ, тя възкликна високо и започна да се бори.

— Променил си ме? О, мили боже! Вампир ли съм?

Талън я погледна странно, преди да отметне глава назад и да се засмее. И въпреки това той я задържа на място.

— Разбира се, че не. — Той се ухили, преди да я целуне бързо по устните. — Вампирите се раждат, не се създават. — Вятърът блъскаше силно в прозорците, докато навън проблясваха светкавици.

Тя спря да се бори и се намръщи.

— О! Но...

Талън си пое дълбоко дъх.

— Процесът по обвързването включва маркиране, хапане и обмяна на течности. Дори и без маркера ДНК-то ти вече се е изменило, за да съвпада с моето.

— Изменило? — Паниката отново се надигна в нея.

Талън кимна бързо.

— Да, изменило. Моите антители сега са и твои. Процесът на стареене при теб ще спре, както е спрял при мен, и ще си защитена от всички човешки болести. — Той стана сериозен. — И никой друг мъж не може да те докосне интимно, без да получи алергична реакция.

— Сериозно? — Кара се намръщи невярващо.

— Истина е — потвърди Талън. — Брат ми Джейс се опита да преспи с обвързана жена преди няколко века и само след няколко целувки получи толкова силна и ужасна алергична реакция, че дори е трудно да си я представиш. Той каза, че болката е неопишуема. — Талън се усмихна на спомена.

— Преди няколко века? — Тя се намръщи. — Колко си стар всъщност?

— На около триста и петдесет години. — Той погледна навън към бурята, вилнееща около пикапа.

Кара остана замислена за миг, преди да проговори.

— Колко жени през вековете са носили твоя отпечатък, Талън? — Ревността, която се надигна в нея, я изненада. Както и болката в сърцето ѝ.

Талън я погледна, а погледът му омекна.

— Ние се обвързваме само с една половинка, Кара. Ти си моята.

— О! — Удоволствието, което я изпълни, я изненада много повече от ревността. — Добре, но, ами, не е като ти да си бил... — Хмм. Нямахше начин.

— Какво?

— Ами, имам предвид, ти си, ами... — Господи, можеше ли да бъде по-неловко?

Талън се ухили.

— Правил съм секс и преди, скъпа.

Да, и сама се беше досетила.

— Но, как? Имам предвид, защо аз?

— Защото ти си моята половинка. В живота си получаваме само една и когато я открием, провидението поема контрола. Или, ако ще те накара да се почувстваш по-добре, биологията го прави.

О, ами, добре. Биологията поне я разбираше.

— Винаги ли?

Талън сви рамене.

— Е, може би не. Имаше времена, в които обвързването се уреждаше и включваше церемония и клетви... маркерът се появяваше и тези двойки изглеждаха щастливи колкото и останалите. Предполагам, че е подобно на уредените бракове при хората.

Кара се намръщи.

— Но ние не правим древни церемонии или клетви. — Маркерът на хълбока ѝ започна да се затопля. Перманентният маркер.

— Знам. Както казах, провидението — спокойно каза той.

Хълбокът ѝ започна да тупти.

— Значи сега Кърджаните няма да ме искат?

Талън поклати глава.

— Все още са след теб, Кара. Просто не могат да се обвържат с теб.

Тя се намръщи.

— Трябваше по-рано да ми обясниш всичко това, Талън.

— Може би — допусна той и нежно я постави отново на пасажерската седалка, закопчавайки предпазния ѝ колан. — Но нямаше да промени това, което се случи.

— Ти си ужасно арогантен, нали?

— Не ме карай отново да те ухапя. — Той ѝ се ухили безсрамно и подкара автомобила обратно по неравния път. Гърдите ѝ се стегнаха в отговор.

— Има ли още нещо, което не ми казваш? — попита тя.

— Вероятно.

— Относно хапането... — Гласът ѝ заглъхна, когато той се обърна, за да я погледне.

— Ти също ме ухапа, скъпа. — Усмивката му бе чист грях, изписан върху лице, създадено от боговете.

Желание пламна ниско в стомаха ѝ, когато той насочи вниманието си обратно към пътя. Как бе възможно един поглед да ѝ подейства по такъв начин? Кара насочи блуждаещия си взор навън към бушуващата буря, опитвайки се да усмири либидото си. Откакто срещна този мъж, контролът бе само илюзия.

Мозъкът ѝ се опита да се организира, да намери смисъл в промените в живота ѝ. Беше омъжена, обвързана и маркирана. Дълбоко в сърцето си знаеше, че най-безопасното място за Джейни беше до Талън и семейството му, но тя бе жена, която винаги се е водила от разума си, а сега мъжът ѝ искаше сърцето ѝ. Дали не му го бе дала миналата нощ? В един момент щеше да му даде всичко, което поиска, дори душата си. И може би трябваше да го направи.

— Мислиш прекалено много — каза той, регулирайки скоростта на чистачките с едно завъртане на китката си.

— Прекалено много има за осъзнаване, Талън.

— Ще е по-лесно, ако просто го приемеш, Кара.

— Ти искаш всичко от мен.

— Да... — Той се напегна, вдигайки едната си ръка, за да я накара да замълчи.

— Какво? — прошепна тя, оглеждайки заобикалящата ги гора. — Кърджаните ли са?

— Не, те са на около миля зад нас.

— Откъде знаеш?

— Мога да ги усетя.

— Тогава какво има?

Талън паркира пикапа в малко сечище между дърветата и изгаси двигателя.

— Съжалявам, скъпа, малко ще се измокриш.

Откопчавайки колана ѝ, той ѝ помогна да прескочи скоростния лост, а тя грабна саксията, преди да го последва навън в дъжда.

Уханието на мокър бор я обгърна, когато Талън хвана ръката ѝ и я поведе през дърветата и високите храсти. Пикапът остана зад тях. Вятърът блъскаше в мокрите им лица. Тя се спъваше през

подгизналата трева, опитвайки се да не изостава. Той се закова на място и тя се блъсна в широкия му гръб, докато той затвори очи и вдигна лице нагоре към бриза. Тогава я сграбчи за ръката и я задърпа към оголените скали в подножието на високия хълм.

Тя вървеше мълчаливо, докато дъждът залепяше мократа ѝ коса към лицето ѝ.

— Точно зад този хълм шестима мъже чакат, за да направят засада на пикапа. Добре въоръжени са.

— Мъже или Кърджани? — попита тя шепнешком.

— Мъже. Кърджаните идват от юг. Ако останем на пътя, ще се окажем в капан между тях.

— Откъде знаеш, че мъжете са шестима? — Тя потръпна от студ.

— Мога да ги помириша. И ги чувам. — Талън отново вдигна лице във въздуха. — И ти ще можеш, ако спреш да бъдеш толкова упорита. — Той я отведе до отвора в скалите и, посягайки към колана, ѝ подаде странно изглеждащ зелен пистолет, който постави в ръцете ѝ. — Приклекни там и застреляй всеки, който се зададе и не съм аз. — Талън се наведе, за да я целуне силно по устните. — Веднага се връщам.

Той изчезна в гората.

Кара приклекна между големите скални блокове, опряла гръб към кората на едно голямо дърво, и постави растението на сигурно място зад себе си. Природата я обграждаше, трева, храсти и дървета. Безопасност. Дъждът валеше силно. От боровете около нея падаха шишарки. Тя опита да фокусира мислите си, но страхът правеше всичко облачно, а студът, пронизващ костите ѝ, въобще не помагаше. Шум от експлозия се чу на север и тя подскочи изплашено... само за да замръзне на място, когато див животински вик разцепи въздуха.

Случващото се появи на фокус, когато какофонията от викове се смеси с вихрещата се буря в притъмнялото небе. Ученият вътре в нея знаеше с пълна яснота, че всичко това се дължи на адреналина, препускащ във вените ѝ. Жената в нея копнееше отново всичко да е мъгляво.

Размазано петно козина прелетя над нея и се приземи почти безшумно върху мокрите листа. Тя едва сподави вика си. Животното се обърна и Кара се озова лице в лице с най-огромния планински лъв, който човек може да си представи.

Разширени сини очи срещнаха златистокафявите и те замръзнаха, докато дъждът се лееше безпощадно върху главите им. Ръката на Кара се стегна около пистолета в скута ѝ, докато изучаваше съществуването. Инстинктите я предупреждаваха да не прави никакви резки движения. Масивното разноцветно животно бе дълго над два метра и вероятно тежеше доста, имаше грациозен гръб и опашка с черен край, която си почиваше на земята.

Козината му бързо стана от блестящо златиста в мокро червеникава. Очите му се фокусираха върху нея, а мустаците му помръднаха върху бялата козина на муцуната му. Остри резци надничаха от устата му.

Интелигентните жълтеникавокафяви очи я приковаха на място за миг. Пумата приведе глава, фокусирайки се върху пистолета в ръката ѝ. Козината му настръхна, когато животното поклати глава наляво и надясно, преди да срещне отново погледа ѝ.

Добре. Не беше възможно да е това, което си мислеше.

— Не искаш да те застрелям? — Дрезгавият ѝ глас бе едва доловим заради бурята.

Масивната котка отново поклати глава и изчака отговора ѝ.

Мозъкът ѝ закипя. Предполагаше, че досега бяха изминали пътя от окръг Колумбия до западна Вирджиния. Беше почти сигурна, че в този район няма планински лъвове. Още по-удивително бе, че тя контактуваше с пумата.

— Добре, няма да те застрелям, ако не се опиташ да ме изядеш.

Спокойният ѝ глас едва стигаше до сърцето ѝ. И до изумения ѝ мозък.

Остро кимване дойде от котката, преди да издаде две резки изръмжавания. Силно ръмжене се чу иззад Кара, преди до първия лъв да застане втори, по-малък. Вторият бе по-скоро бял, отколкото червен, и очевидно бе женски. Тя се премести по-близо до Кара, подушвайки въздуха, преди да повдигне сякаш питащо уши към мъжкия, който ѝ отговори с нещо наподобяващо усмивка. Двете животни се обърнаха, заемайки това, което можеше единствено да бъде защитна позиция между Кара и гората.

Тя се загледа удивена в гърбовете им, докато животните не откъсваха поглед от гората. Серия от викове и стрелба се чува от север и тримата се обърнаха рязко в посоката, от която идваше шума. С вик

Кара скочи на крака, решена да помогне на Талън. Все пак имаше пистолет. Ръмжене от мъжкия лъв я накара да се закове на място, когато животното обърна глава, за да я погледне. Стресната, Кара седна обратно на мястото си, а лъвът насочи повторно вниманието си към гората.

Осъзнаването ѝ подежда като неочакван удар.

— Имам мозъчен тумор. — Тя игнорира шумното сумтене, което дойде от мъжкия лъв. Това наистина беше единственото обяснение. Вероятно беше в кома в някоя болница. Тя се обърна, изтривайки въображаемия дъжд от лицето ѝ. Надяваше се, че Ема се грижи добре за Джейни.

И двата лъва се напрегнаха и скочиха на четири крака с предупредително ръмжене, излизащо от гърлата им. Кара забрави за тумора. Надникна към гората, за да потърси това, което ги разтревожи, но всичко, което можеше да види, бе високи храсти и борови дървета.

Две фигури излязоха от гората и нервните окончания в мозъка ѝ спряха да я бомбардират. Страх скова мисловния ѝ процес, докато само нуждата да се защити туптеше в нея... умът ѝ отказваше да повярва на очите ѝ. С мисловна плесница тя се принуди да приеме действителността.

Те бяха високи над метър и осемдесет, с дълги червени коси с черни краища и чисто бели кожи. Остри като бръсначи резци надничаха измежду кървавочервените им устни, докато те се приближаваха. Бяха облечени и въоръжени за битка, целите в черно, което се съчетаваше с бездънните им очи, и макар да вървяха изправени, по нищо не приличаха на обикновените хора.

Единият от тях погледна към Кара и подуши въздуха, преди да разтвори широко уста, разкривайки зъбите си. И тогава съществуването хукна към нея.

Със смразяващ рев, който вероятно бе отекнал на километри от тук, мъжкият лъв се хвърли към нападателя.

ГЛАВА 11

Ръмжене отекна във въздуха, когато пумата се насочи към гърлото на първото чудовище. Без съмнение бе Кърджан. Той изплака от болка, преди да забие дългите си нокти в тялото на лъва. Кара възкликна шокирано, когато лъвицата изръмжа ниско и се метна към гърлото на втория Кърджан, който обаче успя да се извърти, хвърляйки животното на мократа земя. Женската се приземи на четири лапи и нападна отново, забивайки остриите си нокти в крака на врага, принуждавайки го да падне. Тя скочи към гърлото му и навсякъде полетяха пръски кръв.

Стомахът на Кара се сви от миризмата на кръв и прясно изровена земя. Мъжкият лъв се завъртя, запращайки главата на Кърджана към притъмнялата гора, оставяйки обезглавеното му тяло да лежи неподвижно на земята. Кръв покриваше муцуната и мустаците на животното, което вдигна глава, издавайки яростен рев. Тогава той се обърна към женската, точно когато още трима Кърджани излязоха от гората. Мъжкият моментално се хвърли към двамата, които бяха най-близо до него.

Женската беше заета, докато се опитваше да откъсне главата на първия си противник, и не видя ножа, който петият Кърджан хвърли към нея. Тя падна на земята с болезнен вик... дръжката на ножа стърчеше от страната ѝ. Със зловеща жълта усмивка, Кърджанът тръгна към нея.

Кара извика и скочи на крака, насочвайки пистолета към него. Тя натисна спусъка. Сблъсъкът със странната зелена светлина накара чудовището да отстъпи назад няколко крачки. Тя изтича напред, заставайки между падналата лъвица и Кърджана с пистолет, насочен към него.

Лъвицата изръмжа протестиращо.

— Пак заповядай — изсъска Кара през дъжда, а ръката ѝ трепереше около оръжието. Очите на Кърджана се промениха от черно в дълбоко блестящо мораво. Какво, по дяволите? Той извика

триумфално и тръгна към нея, а сцената ѝ напомняше на роман на ужасите, който бе чела като тийнейджърка. Как беше възможно това да се случва?

Тя стреля отново и той падна на колене. Ридаейки, тя продължи да стреля, задъхвайки се, когато той се напрегна и се хвърли към нея. С вик тя отскочи встрани, избягвайки допира му. Тогава тъмна сянка изскочи зад нея, хвърляйки се към Кърджана.

— Талън — извика тя облекчено, когато той притисна Кърджана към земята. С нечовешки изблик на сила изви тялото си, насочвайки огромен нож към гърлото на чудовището. Ножът премина през плътта и костите, сякаш минаваше през коприна, ефективно обезглавявайки чудовището. Лицето му бе твърдо, ледено и безмилостно, докато оставаше фокусиран върху изливащата се кръв. Как беше възможно това да е същият мъж, който я държеше толкова нежно тази сутрин? Но беше истински благодарна, че бе дошъл, за да я защити.

Още лъвове се появиха иззад дърветата, за да се включат в битката.

Кара се обърна да помогне на лъвицата, само за да простене шокирано, виждайки че на земята лежеше дребна, гола жена. Кръв капеше от мястото, където ножът все още стърчеше от тялото ѝ. Кара се отпусна на колене до младата жена и отмести медено русата ѝ коса от лицето ѝ. Кафяви очи срещнаха нейните.

С ръмжене младата жена посегна към ножа, хващайки здраво дръжката му.

— Чакай — разтревожено каза Кара. — Мисля, че би трябвало да го оставиш, докато стигнем до болницата. — Тя игнорира звуците от ръмжене, съскане и агония зад себе си.

Младата жена извъртя очи.

— Не ми е нужна болница — тя издърпа ножа с лек стон на болка, преди да го пусне на мократа земя.

Талън чу болезнения стон, но не се обърна, докато стоеше между половинката си и Кърджанския войник, който приближаваше, прескачайки тялото на мъртвия си другар. Той изкриви уста в зловеща усмивка, показвайки жълтите си резци, преди да извади пистолет от задната част на тялото си. Талън отвърна на усмивката му, концентрира

се върху нервната система на съществото и я замрази. Беше му нужна много малко енергия, за да манипулира младия и неопитен Кърджан. Моравите му очи се разшириха към Талън, който го принуди да спре само с мисълта си.

— Да, това не са слухове — потвърди Талън, посягайки да прокара ножа си през гърлото на врага. Убивайки го бързо, той показа милост, която никой от тях нямаше да покаже към половинката му. С чиста, логична прецизност обезглави войника, преди да се изправи пред следващата заплаха.

Аромат на кръв се носеше около Талън, тъмна и мазна от последното му убийство и чиста и сладка зад него. Той знаеше, че образът на половинката му, стреляща с пистолет към Кърджанския войник, щеше да го преследва до края на дните му. Налагаше се да я отведе на безопасно място. Но първо трябваше да се справи с белокожото чудовище, което се приближаваше към него.

То проблесна към него с жълтите си зъби и блестящите си червени очи.

— Кеърс.

Талън повдигна едната си вежда.

— Не знам името ти, задник. — Нито пък имаше желание да го научава. Но се зачуди защо обикновен пехотинец като този знае как изглежда.

— Всички ще знаят името ми, след като те убия, а после и кралят ти. — Кърджанът измъкна двойно заточен нож от задния си джоб и се изправи в цялата си височина от два метра.

— Кралят ми може да накара мозъка да изтече от главата ти само с едно мигване — отговори Талън, сякаш обсъждаше времето. Тогава се разнесе доволен рев на лъв и болезнен вик на Кърджан, карайки го да се усмихне.

— Изглежда шифтърите са се справили с дружките ти.

Чудовището сви рамене, докато дъждът превръщаше косата му в цвят на засъхнала кръв.

— Няма значение. Ти също ще умреш. — Той се хвърли напред с насочен към гърлото на Талън нож.

Вампирът се завъртя настрана, удряйки силно Кърджана в корема. Можеше да приключи бързо, да замрази нервната му система, но нуждата да пролее кръв пулсираше във вените му. Кърджанът се

преви на две и Талън замахна с ръце, удряйки врата на врага. Раненият войник падна на колене с наведена глава, съскайки от гняв.

Талън измъкна собствения си нож и отрязва първо едното, а после другото ухо на врага. Кърджанът извика от болка, превъртя се и скочи на крака.

Вълна от ужас заля Талън и той осъзна, че идва от половинката му. По дяволите, не биваше да я плаши.

С въздишка на съжаление вдигна глава и замрази нервите на приближаващия се Кърджански воин.

— Съжалявам, че свършваме толкова бързо, но половинката ми има нужда от помощта ми. — Той прокара ножа си през югуларната му вена, принуждавайки Кърджана да падне отново на колене. Талън замахна с острието и главата на врага се търколи от тялото му, падайки на земята.

Изпълни го задоволство... беше хубава битка.

Кара игнорира звуците от борба около нея, докато кръв започна да излиза от раната на жената. Тя свали пуловера си и го притисна към ребрата на жената.

— Трябва да те заведем на лекар. — Тя трепна, когато безпощадният дъжд започна да мокри белия й сутиен.

— Не. Лекуваме се доста бързо, половинке на Талън. — Болка изпълни кафявите й очи и трепереща усмивка изви плътните й устни. Дори в човешката си форма жената имаше котешки черти с тъмни дълги мигли, обрамчващи аметистовите й очи. Нито една луничка не покриваше златистата й кожа.

— Името ми е Кара. — Тя притисна дрехата по-силно към все още кървящата рана, оглеждайки се из дивите храсти, които ги заобикаляха.

— Аз съм Кейти. — Жената направи гримаса при изненаданата физиономия на Кара, преди да простене от болка. — Какво? Да не би да очакваше Шийна или Шейла, или Лайона?

— Нещо такова. — Забелязвайки няколко крехки бели цветенца с жълта луковичка в средата, Кара се наведе и ги откъсна.

— Какво правиш? — попита Кейти, притваряйки очи.

— Това е *Achillea millefolium* — каза Кара, откъсвайки цветчетата от стеблата, а във въздуха се разнесе ухание на градински чай.

— Какво? — простена Кейти.

— Бял равнец. Билка, която се използва за рани, порязвания или ожулвания. — Кара започна да ги мачка. — Ахил ги е носил със себе си по време на битка, да може да лекува воините си при нужда.

— О, това е полезно. — Кейти издиша остро, а мускулите ѝ видимо се отпуснаха. — Болката отминава, слава на бога.

Изведнъж настана тишина и Кара се обърна.

Битката беше приключила и нито един Кърджан не бе останал на крака. Талън и пет планински лъва, целите покрити с различно количество кръв, хвърляха остатъците от телата на Кърджанските войници на купчина в единия край на малката поляна. Талън се обърна и тръгна нерешително към нея, златистите му очи бяха сериозни.

Кейти въздъхна.

— Знаеш ли какво конско ще ми изчетат, задето бях намушкана?

Кара не отговори, тъй като Талън бе пленил погледа ѝ. Порезната рана над лявото му око кървеше обилно, а под дясното имаше голяма морава синина. Дълбоки драскотини прорязваха силната му шия. Тя замръзна на място, макар че всичките ѝ инстинкти крещяха да бяга. Към него или от него — не бе сигурна. Той я изпиваше с поглед, докато седеше коленичила до Кейти, а дъждът най-после спря.

Двама мъже скочиха от СУВ-а и един от тях носеше нещо, което приличаше на запалителна течност.

— Добре ли си? — попита Талън, отмятайки мократа коса от лицето ѝ, преди да коленичи пред нея. Той смъкна тениската си и я нахлузи през главата ѝ, гледайки надолу към смачканите цветенца.

— Да, но Кейти е ранена — каза притеснена Кара, притискайки по-силно раната на младата жена, докато погледът ѝ обхождаше загорялата му кожа.

Талън насочи погледа си към Кейти и нежно сложи ръка на бузата ѝ.

— Здравсти, джереме.

— Здравсти, магаре — изсумтя Кейти, преди да се изправи и да издърпа ръцете на Кара от пуловера. Тя махна дрехата и Кара зяпна невярващо към вече заздравялата рана. Беше спряла да кърви.

— Как дойдохте тук толкова бързо? — попита Талън, навеждайки се, за да види по-добре раната.

— Чист късмет. — Кейти погледна настрани. — Боже, това болеше. Първата ми бойна рана.

— Първата и последната — въздъхна Талън. — Какво правиш тук, Кейти?

Тя въздъхна.

— Ловувахме в района, когато доловихме Кърджанските войници. Джордан ме изпрати у дома и се насочи насам.

— Не си отишла у дома — каза Талън, поклащайки глава.

Точно тогава огромен мъж се появи зад Талън и покри Кейти с одеяло, преди да я вдигне на ръце. Диви жълти очи срещнаха погледа на Кара, докато Талън ѝ помагаше да се изправи. Мъжът беше без риза и очевидно току-що бе надянал чифт джинси, които не си бе направил труда да закопчае, преди да дойде при тях.

— Ти си мъжката пантера — каза Кара, гледайки твърдите черти на лицето му и тъмнорусата му коса. Тя игнорира широките голи мускулести гърди, към които бе притисната Кейти.

— Благодаря, че не ме застреля — кисело заяви той и с лекота намести Кейти в ръцете си така, че да може да протегне ръка и да се здрависа с Кара. — Аз съм Джордан.

— Кара. — Те се здрависаха. Кара потръпна от студ и Талън побърза да я притисне към голите си гърди, търкайки кожата ѝ, за да я стопли. Горещината на тялото му бавно проникна през мократа тениска.

— Видях как застана между Кейти и Кърджана. Благодаря ти. — Сериозният поглед на Джордан се фокусира на лицето ѝ.

Кара сви рамене.

— Аз имах пистолет.

— Ъм, Джордан... — започна Кейти, но Джордан погледна към нея, скърцайки гневно със зъби. Кара щеше да направи крачка назад заради гнева в погледа му, ако Талън не бе плътно зад нея.

— Нито дума. Ще се заемем с факта, че не изпълни заповедите ми, веднага щом се уверя, че си добре. — Джордан погледна обратно към Талън. — Елате в ранчото за през нощта и ще говорим.

Талън се ухили и последваха Джордан към първия СУВ. Зад тях се разгоря огромна клада, поглъщаща купчината тела, и към небето се

понесе черен дим.

ГЛАВА 12

За пръв път този ден водата, стичаща се по тялото ѝ, носеше облекчение, вместо да я смразява до мозъка на костите. Няколко дюзи излизаха от тъмните гранитни плочки, разпръсквайки топла вода по кожата ѝ. Кара простена, затваряйки доволна очи. Домът на Джордан се разполагаше на над двеста декара земя в планините на западна Вирджиния, предлагайки скривалище от проливния дъжд навън.

Тя не губи никакво време и на мига влезе в банята на удобната стая за гости, в която ги настаняха. Размърдвайки рамене, позволи на горещата вода да облее скованите ѝ мускули. В следващия миг две големи ръце се увиха около нея и тя изписка. Не го бе чула да влиза в просторната душкабина.

— Беше много смела с онзи пистолет днес, половинке. — Дълбокият глас на Талън се понесе в изпълненото с пара помещение, преди той да сипе шампоан в ръцете си и да се заеме да мие косата ѝ.

— Не звучиш особено доволен от това. — Тя затвори очи, докато дългите му пръсти масажираха скалпа ѝ. Тръпки и различна топлина се спусна надолу по гръбнака ѝ.

Той не каза нищо за момент.

— Предпочитам да си някъде на безопасно място и да не си заплашвана от хищници или пневмония.

— Хммм — каза тя неопределено, когато той я дръпна назад, почти докосвайки телата им. Горещината му можеше да си съперничи с тази на душа зад нея, тя отвори очи и погледна замаяно неговите.

Погледът му бе всичко, но не и сънлив. Покритите му с пяна ръце се преместиха от косата ѝ, за да обгърнат гърдите ѝ, изпращайки остра нужда към слабините ѝ. Големите му палци се плъзнаха по вече твърдите ѝ зърна, преди очите му да се насочат към нейните. Показалецът се присъедини към палеца и той завъртя твърдите връхчета между двата си пръста, а цялата горещина на тялото ѝ се насочи на юг. Той я притисна към гладките плочки, докато ръцете му

продължаваха да си играят с нея. Отпечатъкът на хълбока ѝ започна да пари, сякаш маркерът бе току-що направен.

— Талън! — задъха се тя, без да е сигурна както точно иска да попита.

Неговият отговор бе да обхване с ръка женствеността ѝ и да размърда пръсти, доставяйки ѝ такова удоволствие, че тя едва не припадна.

— Какво? — Очите му я изгаряха.

Тя стоеше в изпълнената с пара кабина, златният му поглед беше насочен към очите ѝ, едната му ръка покриваше сърцето ѝ, а другата бе обгърнала сърцевината ѝ. Тя забрави как да мисли. Той беше огромен, тъмен и определено опасен. Неоспоримата му сила си личеше ясно в здравите му мускули, тънката пътечка от косъмчета по тях, както и по челюстта му и фокусирания му поглед. Твърдите черти на лицето му бяха леко зачервени и някак по-остри, придавайки му хищнически вид, който бе вкоренен в самата му природа.

И той желаше нея.

Тя бе жена, която винаги се е водила от ума си, но сега тялото ѝ говореше много по-силно. По дяволите, то направо крещеше. Пристъпи напред, протегна двете си ръце и ги преплете в гъстата му коса. Дърпайки главата му към себе си, плени устните му с женска настойчивост.

Той простена, когато тя задълбочи целувката, този път искайки от него всичко, което може да ѝ даде. Беше най-невероятният мъж, който би могла да си представи.

И желаше нея.

Вече не можеше да вземе това обратно. Огромни ръце се плъзнаха около тялото ѝ, обхванаха дупето ѝ и я вдигнаха нагоре. Тя не прекъсна целувката, когато бедрата ѝ се разтвориха, за да обгърнат кръста му, притискайки се към твърдостта му. Тогава, захапвайки леко долната му устна, тя облегна глава назад към стената и простена:

— Сега. Сега, Талън!

Той се подчини. С един мощен тласък проникна в нея. Тя извика срещу изопнатия му врат. И двамата спряха да се движат за секунда, за да си поемат дъх. Едната му ръка обгърна мокрите къдрици коса, за да издърпа главата ѝ настрани, докато другата я държеше здраво пред него.

В очите му проблясваха зелени искри, докато невероятният му поглед плени нейния. Ах, зеленото отново бе надвило златистото. Палава усмивка премина през лицето му и той започна да се движи. След това забърза темпото. А след това и още по-бързо, карайки Кара да види звезди посред бял ден.

— А си мислех, че този път ще го направим по-бавно и по-нежно, половинке — каза той, измивайки пяната от косата ѝ за втори път.

Тя се изкикоти.

— Може би следващия път, Талън.

— Може би. — Макар че се съмняваше. Той обърна лицето ѝ към себе си, за да я целуне нежно по устните. — Обичам тялото ти.

Тя се усмихна срещу устните му и бе напълно изумена, когато той се дръпна назад и продължи.

— Но ще изискам от теб да ми отдадеш сърцето си, Кара.

Тя не знаеше какво да отговори, когато той взе дебела бяла кърпа и започна да подсушава косата ѝ. Излязоха от банята и намериха чисти дрехи, оставени върху масивното легло с кралски размери. Кара облече дънки и синя блуза с дълъг ръкав, докато Талън се разхождаше в обширната стая за гости. Помещението бе декорирано с шкафове от явор, маслени картини, изобразяващи дивата природа, а големи врати водеха към приветлива тераса. Хенри, растението, сега стоеше на масичката в близост до гардероба. Навън отново бе започнало да вали.

— Е, от колко време познаваш Джордан? — Тя направи всичко по силите си да среше донякъде косата си с пръсти.

Талън сви големите си рамене.

— От няколкостотин години.

Кара спря шокирана.

— Наистина ли?

— Да. Кланът им е наш съюзник откакто се помня.

— И те могат да приемат формата на планински лъв... на пума?
— Почти бе прекалено много за приемане.

— Да, всеки шейпшифтър има определена животинска форма и тази на Джордан е планински лъв. Някои са западни пуми.

— Определена форма? — Колко ли страхотно би било да се променяш във формата на диво животно... да си свободен, дори и за кратко? Тя изстиска водата от косата си.

— Да. Шейпшифтърите са от семейство котки, от семейство кучета или мулти. — Талън отметна собствената си гъста мокра коса от лицето си с две ръце.

— Какво значи мулти?

Той опъна врата си първо на едната, а после на другата страна.

— Мултитата обикновено могат да приемат каквато форма пожелаят, с изключение на животно от семейството на котките или от семейството на кучетата.

Забележително. Генетичните изменения на мултитата ще държат сестра й Ема заета за десетилетия напред.

— Джордан е водачът на пумите, така ли?

— Определено. — Той потърка брадичката си. — Джордан стана лидер на прайда по същото време, когато Дейдж стана крал.

— Наистина ли?

— Да. — Погледът на Талън потъмня и зеленото отново превзе златистото. — Бяхме във война с Кърджаните и съюзниците им почти два века, преди да бъдат направени опити за обявяване на примирие. Всички лидери се помъчиха да присъстват, но се оказа капан.

— Кърджаните имат съюзници? — попита Кара и сърцето й започна да бие по-бързо, виждайки как Талън стисва челюстта си.

— Да. Кърджаните, шифтърите, които се преобразяват в леопарди, тъмните шамани и още няколко. Всички мислехме, че предложението за мир е истинско, тъй като бяхме преживели тежки загуби. — Той си пое дълбоко дъх. — Кърджаните удариха лидерите ни и убиха родителите ми. Както и тези на Джордан.

Стомахът на Кара се сви сякаш някой я бе ударил.

— Много съжалявам, Талън. Колко голям беше тогава?

Той сви рамене.

— На двадесет. Дейдж беше на двадесет и пет. Кейн на осемнадесет, Конн на шестнадесет, а Джейс едва на петнадесет.

— Дейдж е станал крал на двадесет и пет? И е успял да сключи примирие? — Уау, немислимо.

Поклащайки глава, Талън се фокусира някъде в миналото.

— Той стана крал и започнахме война, създавайки толкова кърваво бойно поле, каквото светът никога не е виждал. — Мускул трепна на челюстта му и той изпъна гръбнак. — Докато кръвта и смъртта не завладяха живота и изпълниха въздуха.

Осезаема болка прониза безсмъртния мъж, държащ ръката ѝ, и Кара започна да търси начин да го утеши. Тя се доближи до него.

— И какво стана?

— Тогава Дейдж изкова примирието. — Талън най-последно проговори. — Беше или това, или края на живота на планетата.

Кара прокара пръсти по твърдото му лице.

— Какви бяха родителите ти?

Устните на Талън леко се извиха нагоре и светлина озари очите му.

— Майка ми беше ирландка, много темпераментна. Черна коса, сини очи и управляваше света.

— А баща ти? — Дали предишният крал е бил добър мъж? Дали Талън е бил достатъчно голям щастливец да получи любов от баща си, вместо болка?

— Воин и дипломат. Той беше голям мъж и се смееше силно. — Лека усмивка се появи за миг на лицето му. — Той боготвореше въздуха, който дишаше майка ми.

Ах! Щастливка.

— Значи с Джордан сте минали заедно през война и мир?

Талън кимна рязко.

— И Кейти е половинката му?

Талън се ухили и белите зъби блеснаха върху златистата му кожа.

— О, да! Но все още никой от тях няма представа за това.

Кара се усмихна в отговор.

— Очевидно е, нали?

Погледът му стана по-нежен.

— Винаги е очевидно. — Той дръпна внимателно ръката ѝ, слагайки я да седне до него на голямото легло. — Затвори очи.

— Защо? — попита тя, макар че изпълни нареждането му, а маркерът на дланта му се затопли срещу нейната.

— Искам да ми кажеш къде в къщата се намират Джордан и Кейти в момента.

Очите на Кара се отвориха рязко и в тях просветна тревога, опитвайки се да измъкне ръката си от неговата и да стане на крака.

— Не мога да го направя.

— Разбира се, че можеш — продължи той, стягайки хватката си около ръката ѝ. Тя отново опита да се измъкне от него, докато той я държеше на леглото.

— Лесно е. — Гласът му бе тих и успокояващ. — Просто ги открий по емоциите им. Знам, че можеш да ги почувстваш.

— Знаеш ли? — попита тя объркана.

— Да. Ние сме обвързани, Кара. Мога да почувствам това, което чувстваш и ти. А сега уменията ти трябва да са станали по-силни.

— Не! — челюстта ѝ се стегна, когато тя се обърна встрани от него. Една силна ръка хвана брадичката ѝ, обръщайки лицето ѝ към него, а златистите му очи бяха нежни и загрижени.

— Защо не?

— Не е естествено — прошепна, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Погледът му стана твърд.

— Кой те е наранил, Кара?

— Никой. — Тя затвори очи сякаш да се скрие от въпроса му. — Моля те, Талън...

ГЛАВА 13

Нещо вътре в него се присви. Неговата смела, упорита, сладка съпруга бе изплашена. Харесваше темперамента ѝ, харесваше как му се противопоставяше и го предизвикваше. Не искаше да е несигурна или изплашена. Той огледа просторната спалня в дома на Джордан.

— Отвори очи.

Тревога изпълваше сините дълбини. Талън се наведе, целувайки нежно меките ѝ устни.

— Няма да позволя никой да те нарани, Кара, никога. — Той прокара една ръка по лицето ѝ. — Ти си точно такава, каквато трябва да бъдеш, и твоя дар е част от теб, половинке. Не може да станеш поестествена от това.

По дяволите, нещо в гърдите му се присви от болка заради нея. Не можеше да е сърцето му, той го изгуби в онези кървави години след убийството на родителите му. Но харесваше малката си половинка и щеше да я харесва още повече, ако тя си позволеше да го обикне. Тя бе жена, бе половинка. Любовта бе нейната съдба.

Може и да не бе способен да изпитва любов към нея, но, по дяволите, определено можеше да ѝ даде безопасност и спокойствие. Да направи така, че тя да се усмихне, е това бе сегашното му предизвикателство.

Скочи на крака, издърпвайки я със себе си.

— Ела, имам изненада за теб.

Ръката ѝ се обви в топлата му длан и тя му позволи да я изведе от стаята. Талън огледа оценяващо античните и автентични западни картини, окачени по тъмните стени, докато водеше половинката си през просторната всекидневна на ранчото до домашния офис с впечатляваща гледка към покритите със сняг планини в далечината.

Той заобиколи голямото дъбово бюро и натисна няколко клавиша на клавиатурата пред огромния компютър, преди да махне на Кара да седне на стола. Тя тръгна към него и се задъха, когато усмихнатото лице на Джейни изпълни екрана на монитора.

— Хей, мамо. Колко страхотно е това! — Джейни се ухили и половинката му отново се задъха.

— Зъбчето ти е паднало... — Гласът на Кара стана по-тих и всеки момент щеше да заплаче.

— Дам — усмивката ѝ се разшири, — можеш ли да повярваш? И тук феята на зъбките ми даде много повече от онази у дома.

— Наистина? — Кара се отпусна тежко на коженото кресло, а Талън обви ръка около тила ѝ. Надяваше идеята да бе добра. — Колко повече ти даде тази тук за зъбчето?

Джейни се наведе напред, сякаш да сподели голяма тайна.

— *Петдесет* долара, нова джобна игра и три кукли. — Талън се зачуди дали това е много. Може би трябваше да говори с брат си.

— Боже! — Кара също се усмихна широко. — Това наистина е много.

Сините очички на Джейни блестяха щастливо, докато държеше куклата си в една ръка, а покрай лицето ѝ се спускаха две хлабави и несиметрични плитки.

— Ъм, миличка, кой ти е правил косата?

Джейни извъртя очичките си.

— Първо чичо Джейс, но се изнерви, тъй като ръцете му са прекалено големи, а след това чичо Брак, но той не можа да ги направи еднакви. Чичо Дейдж ги направи първия път, преди да замине, и те бяха най-добрите. Днес чичо Конн наистина се опита, но, мамка му, беше му адски трудно. — Тя поклати тъжно глава.

Засрамено покашляне се чу някъде зад Джейни и широко красиво лице се приведе към камерата.

— Извинявайте за това, занаят пред ще внимавам какво говоря.

Кара кимна, а Талън се намръщи към брат си. Конн имаше метално зелени очи, които се усмихваха извинително към Кара.

— Аз съм Конн. Добре дошла в семейството — каза той и излезе от кадър.

Джейни му се усмихна с обожание, преди да погледне отново към майка си.

— Кога ще дойдеш?

— Колкото мога по-скоро — каза меко Кара. — Забавляваш ли се?

— О, да. Много е забавно тук... — Голяма мускулеста ръка се притисна към микрофона, заглушавайки последните думи на детето. — Опаа, забравих, че не трябва да казвам къде сме. Както и да е — тя извъртя очи към Конн, — много се забавлявам, но ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Там няма ли други деца?

Джейни поклати глава.

— Не.

— Наистина? — учуди се Кара. Джейни кимна, преди да погледне покрай Кара.

Талън се наведе надолу, за да може Джейни да го види.

— Здравей, сладурче.

— Здравсти. — Малкото момиченце се усмихна, а очичките му грейнаха още повече. — Срегнах всичките ти братя, освен Кейн, защото е някъде отвъд океана, но тази сутрин говорих с него по телефона и всички те казват, че нямат против вече да си ми татко.

Талън се ухили.

— Сигурен съм, че е така.

— Дааа — Джейни заподскача весело. — И чичо Конн дори каза, че ме заслужаваш.

— Нима?

— Да. Промърмори нещо за дивите ти дни, каквото и да значи това.

— Означава, че перспективата ми за красивите жени се е променила.

— Защо? — попита тя, а нослето ѝ се сбръчка.

Талън поклати глава.

— Трудно е да се обясни, миличка.

Сега бе ред на Кара да извърти очи. Талън ѝ даде още няколко минути, през които да говори с Джейни, преди да каже, че трябва да свършат. Когато екранът почерня, Кара вдигна към него насълзените си очи.

— Ще сме при нея, колкото се може по-бързо, Кара.

— Знам. — Сграбчи ръката му, докато излизаха от стаята. — Кога?

— Скоро. — Той я поведе покрай огромната каменна камина във всекидневната и обширна кухня, където Джордан бъркаше нещо в огромна тенджерата.

Кара въздъхна. Предполагаше, че „скоро“ трябваше да е достатъчно добре. Тогава стомахът ѝ изкъркори, щом тя долови уханието на прясно сготвено задушено.

— Престани да я бъркаш — обади се Кейти от близката маса, хвърляйки му лош поглед.

— Винаги я загаряш — отвърна сухо той. После насочи блестящите си кафяви очи към тях. — Успяхте ли да се свържете?

— Да, благодаря ти — отвърна топло Кара и се насочи към масата до Кейти. Младата жена се бе изкъпала и преоблякла в избелели дънки и червена блуза. — Как е раната ти?

— Оздравяла. — Усмивката ѝ бе като на истинско дяволче.

— Благодаря ти за дрехите.

— Няма проблем. — Кейти погледна нагоре как Джордан започна да пълни купи с димящо задушено, преди мъжете да седнат при тях на масата. Кара нямаше как да не забележи, че дори в човешката му форма, около Джордан се носеше усещането за нещо диво и опасно. Нищо чудно, че той и Талън изглежда бяха добри приятели.

Всички започнаха да се хранят на мига.

По средата на храненето Джордан се извини и излезе да говори по телефона, само за да се върне в уютната кухня със сериозно изражение на лицето.

— Тръгваме след тридесет минути.

Очите на Талън се присвиха.

— Мислех, че превозът е уреден за утре вечерта.

— Беше. Изгубихме контакт с д-р Бигсби. Не можем да поемем риска да се подготвят за нас.

Талън кимна и се изправи на крака.

— Чакайте малко! — Кара вдигна протестиращо ръце. — Какъв превоз? Кой е Бигсби?

— Ще ви дам няколко минути насаме — каза Джордан на Талън, след което се обърна, за да излезе от стаята.

— Джордан, чакай! — извика Кейти след него и скочи бързо, излизайки от стаята. Кара не можеше да чуе какво му каза младата жена, но много ясно чу острия отговор на Джордан.

— Мамка му, никакъв шанс. — И след това стъпките им се отдалечиха към всекидневната.

Тя насочи питащия си поглед към Талън, когато той се настани обратно на кръглата дъбова маса. Изгарящите му очи бяха чисто златисти, без никаква следа от зелено.

— Не съм сигурен откъде да започна. Реалм бе във война с Кърджаните няколко години, преди и двете страни да понесат толкова много загуби, че да сключим примирие, с което да защитим и себе си, и хората. Това беше преди около триста години.

— Реалм?

— О, да! — Талън се намръщи. — Това сме ние. Нещо като вашите обединени нации. Реалм включва нас, няколко шифтърски клана, приятелски настроени вещици и още няколко други.

— Никакви феи? — попита сухо Кара.

Талън сви рамене.

— Те не се съюзават с никой. Били сме се редом с тях, срещу тях, но никога не може да си сигурен на чия страна са.

— Сериозно? — Кара се бе шегувала.

— О, да! Феите са неутрални, подобно на Швейцария, но с големи пръчки — ухили се той.

Кара поклати глава развеселена.

— Значи Кърджаните са нарушили мира, тръгвайки след мен и Джейни?

— Да. Освен това нарушиха примирието, тъй като са изследвали вирус, който да промени ДНК-то им и да им позволи да излизат на слънце. Имаме съюзници в различни организации по света и ги държим под око.

Ученият в нея надигна глава.

— Как е възможно да променят ДНК-то?

Талън сви рамене.

— Повярвай ми, не аз съм ученият в семейството — ухили се той. — Предполагах, че това си ти.

— Много бих искала да видя изследванията — каза тя замислено.

— Ще ги видиш. Потеглям към едно от съоръженията им за проучване. Ще ти донеса каквото мога.

— Може би и аз трябва да дойда. Ще знам по-добре какво да търся. — Умът ѝ се завъртя около научните резултати, които би могла да достигне. Ако подобна промяна на ДНК-то беше възможна,

повечето човешки болести можеха да бъдат излекувани, преди да са започнали да се развиват. Умът ѝ се зарея между вероятностите.

— Не! — Зелени искри се появиха в златните му очи.

— Но, Талън, това може да се окаже по-важно от всички нас.

— Казах „не“, Кара.

Темпераментът ѝ се обади.

— Не мисля, че е твоя работа да ми го забраняваш, Талън.

Проблясването на зъбите му не можеше да бъде сбъркано с усмивка, когато прокара ръка по двете почти зараснали дупчици на шията ѝ.

— Не съм съгласен.

— Тогава сме в задънена улица.

Този път той се засмя.

— Не точно. Отиването пеша ще е много по-бързо, отколкото с кола. Дори някой упорит като теб не може да поддържа темпото ни.

Кара изпръхтя раздражено. Беше прав. Скоростта му бе като на планинските лъвове, а в най-добрите си дни тя не бе особено бърза, дори и за жена.

— Това е гадно.

Талън се изправи от масата.

— Погледни го от хубавата страна. Поне няма да се налага да те вържа за леглото, за да те задържа тук.

— Много смешно.

— Не се шегувам. — По лицето му личеше, че е така.

— Хмм! — Не беше най-интелигентният отговор, но трябваше да свърши работа.

Той извъртя очи, преди да излезе от стаята и тя едва се сдържа да не му се изплези. Пухтейки раздражено, се фокусира обратно към вечерята си, но вече не бе гладна. Може би трябваше да измие чиниите.

Тъкмо бе лъснала кухнята до блясък, когато той се върна, облечен с черни карго панталони, блуза, елек и тежки боти. Истински войник. Истински секси мъжкар. Тялото ѝ реагира на мига, зърната ѝ се втвърдиха и надолу по тялото ѝ се разля топлина.

Талън подуши въздуха и ѝ се ухили.

— Няма да съм далеч много време, половинке.

Задник. Тя хвърли кърпата за чинии в мивката.

— Внимавай! — Думите се изплъзнаха от устата ѝ подтиквани от емоция, която дори не искаше да разбере.

В отговор той сграбчи ръката ѝ и я дръпна към себе си, свеждайки устни към нейните. Даде си време, наслаждавайки се на вкуса ѝ, изкушавайки я с дивата си горещина и опасните си обещания. Тя простена и се притисна към него, ръцете ѝ се вкопчиха в грубия плат на елека му, покриващ широките му рамене.

Маркерът на хълбока ѝ започна за гори.

Джордан прочисти гърлото си от другата част на коридора и Кара отскочи назад. Какво си мислеше, по дяволите? Отмести косата от лицето си, игнорирайки подхилкването на лъва и усмивката на Талън. Той я целуна бързо по челото и излезе.

Тя довърши с разтребването на кухнята и каза на Кейти, че иска да си почине малко. Младата жена кимна, напълно завладяна от пазаруването на обувки онлайн.

Щом се озова в стаята, Кара заключи вратата. Поемайки си дълбоко дъх за кураж, тя седна на леглото, грабна телефона и набра номера. Сестра ѝ отговори преди първото позвъняване да е приключило.

— Кара?

— Ем! — Трябваше да знае, че Ема ще е подготвена за обаждането ѝ. Тя изпусна облекчена въздишка, без да осъзнава, че досега бе задържала дъха си.

— Къде си? Добре ли си? Къде е Джейни? — От другата страна се чу шум от стъпки, сякаш Ема бягаше към вратата.

— И двете сме добре — каза Кара. — Просто трябваше да се уверя, че няма да вдигнеш тревога. — Тя подръпна малка бримка върху луксозната завивка на леглото.

— Да не вдигна тревога! — Гласът на Ема се повиши толкова, че накара Кара да примигне. — Ти майтапиш ли се? Някакъв скапан шериф ми казва, че си отведена бог знае къде, защото си набелязана от някаква проклета банда? Какво става, по дяволите?

Кара прокара треперещи пръсти през косата си.

— Добре, само се успокой. — Да, точно. — Двете с Джейни сме в безопасност засега... И не може да вдигаш шум. Само за малко, Ема. Иначе всички ще се окажем в опасност.

— Но...

— Ема! Имаш ли ми доверие? — Кара изчака, след като беше вкарала в игра коза си. Трябваше да опази Ема, сега бе неин ред.

— Да.

— Тогава ме чуй много внимателно. В безопасност сме. Засега, ако не вдигаш шум. — Или поне се надяваше да е така. Имаше нужда Ема да не вдига шум и да не привлече вниманието на Кърджаните. Ако узнаеха колко силна е дарбата й...

— Не, не разбираш. Господи. Трябва да ми се довериш. Всички сме в голяма опасност и вината е само моя. — Гласът на Ема стана потих. — Къде си? Трябва да бягаме.

Да бягаме?

— Ема, какво...

— Шерифите не могат да ни опазят от тези същества, Кара. По дяволите, кажи ми къде си? — Ехото от затваряща се врата премина през линията. — Аз съм в колата си. Имам безопасно място, където да се скрием. — От другата страна на слушалката се чу запалване на двигател.

Кара замръзна, кожата й настръхна и тя потръпна.

— Тези същества? Да не би да имаш предвид Кърджаните? — Как, по дяволите, Ема е научила за тези дяволи?

От другия край на линията настъпи мъртвешка тишина, преди Ема да проговори:

— Знаеш за Кърджаните? Кажи ми, че не си при тях.

Е, това обясняваше много. Тревога започна да се плъзга под кожата на Кара.

— Не, не съм с тях. Ъм... знаеш ли за вампирите?

— Ти си при вампирите? — изписка сестра й по телефона.

— Да. Кажи ми, че те са добрите, Ем. — Имайки предвид, че един от тях беше маркирал задника на Кара.

— Е, поне не са лошите — отвърна Ема, въздишайки силно. — Или поне не мисля така... Имам предвид, че научих за тях едва вчера. Добре. Би следвало да си в безопасност засега. Вероятно.

Вероятно? По дяволите.

— Трябва да се срещнем. — Сестра й вероятно щеше да опита сама да победи Кърджаните. Страх експлодира в ума на Кара.

— Ще се срещнем. Работех в една от научните лаборатории на Кърджаните...

— Какво? — извика Кара.

— Не знаех, че е тяхна. Както и да е, разбрах какво се случва и взех някои файлове... трябва да ги скрия и след това ще се свържа с теб. — Звук от клаксон проехтя силно и шумно по линията. — По дяволите. Кога тези хора ще се научат да шофират? — Още един звук от клаксон. — Добре, трябва да изхвърля този телефон. Трябва да провериш дали телефона, от който се обаждаш, е подсигурен, макар да предполагам, че е така.

Подсигурен? По дяволите. Току-що може да е довела Кърджаните до дома на Джордан. Какво беше това, шпионски филм?

— Сигурна съм, че всичко е наред, Кара. Освен това ни направих нови имейли, използвайки фалшиви имена, за да не могат да ги проследят. Проверявай твоя на всеки няколко дни, ще се опитам да се свържа с теб. Твоят е *hotdixie@yaddah.com*. Обичам те.

— И аз те обичам.

Линията прекъсна.

През няколко щата Джейни се сгуши в момичешкото си легло с чичо Джейс в съседната стая, излегнат на дивана, докато гледаше баскетбол по телевизията. Тя знаеше, че е в безопасност, и че майка ѝ скоро ще бъде при нея. Гушвайки одеялото си и мистър Мълът, тя се плъзна в мрачния свят между съня и реалността, и въздъхна, обръщайки се, за да види приятеля си.

— Здравей, Зейн. — Усмихна се и на бузите ѝ се появиха две трапчинки, за които знаеше, че той много харесва. Нейният свят на сънищата беше любимото ѝ място.

— Здравей, Джейни Бел. — Зейн излезе от мъглата с усмивка на широкото си лице, а острите му черти вече загатваха за война, който щеше да стане един ден. Той ѝ бе дал това галено име първия път, в който проникна в сънищата ѝ, решавайки, че Джанет Изабела е прекалено възрастно име за нея. — Някъде в безопасност ли си?

— Да — каза Джейни с усмивка. — Вече съм с новото си семейство, затова спри да се тревожиш.

— Добре. Баща ми снощи получи вест за това, че си в безопасност, затова спрях приготовленията си да дойда за теб.

— Щеше да дойдеш за мен? — Четиригодишното ѝ сърце се стопли от тази мисъл. Трансформърс бяха готини, но Зейн беше жив и дишащ герой. Нейният.

— Разбира се. — Макар да беше шест години по-голям, Зейн беше най-добрият ѝ приятел. И дори в младостта си той би умрял, за да я защити. Истината бе, че дълбоко в себе си той знаеше, че ще дойде ден, в който щеше да му се наложи да направи именно това, затова тренираше по-усилено и по-усърдно от който и да е било друг воин. Баща му гордо си мислеше, че Зейн се готви да заеме някой ден мястото му на лидер, което вероятно би могло да се случи. Но битката, която му предстоеше, беше за Джейни. И той възнамеряваше да я спечели.

Те си поиграха известно време, докато Джейни му изпращаше мисловни снимки на новите си понита. Осъзнаване трепна в задната част на тила му и той погледна към линията на дърветата.

— Какво? — попита Джейни, сменяйки цвета на листата от зелени на бели и правейки небето жълто.

Зейн сви рамене.

— Не знам. Почувствах нещо.

Тя проследи погледа му.

— Мога да държа лошите настрани, Зейн. Това си е моя сън.

Блестящи зелени очи се насочиха към нейните.

— Лошите ли? Усещаш ли нещо?

Джейни повдигна рамене.

— Джейни? — Челюстта на Зейн се стегна.

Тя се пребори с желанието да тропне с краче. Кога всички щяха да научат, че е много силна?

— Да. Мога да почувствам, че нещо, някой иска да влезе. Опитвал е и преди. — И тя не му бе позволила. Сънят си бе неин. Е, техен.

Зейн се изправи. Той бе толкова по-висок от нея. Насочи се към дърветата.

Тя въздъхна и пусна снимката на току-що оцветената в прасковено трева.

— Той не е зад дърветата, Зейн. Той е извън съня.

Зейн спря с гръб към нея, новообразуваните мускули на ръцете му трепнаха. Харесваше ѝ, че черната му коса е станала дълга до

раменете му.

— Той?

Тя изчака Зейн да я погледне, преди да отговори.

— Да. Така мисля. Усещам, че е той.

Слагайки ръце на кръста си, Зейн ѝ се намръщи.

— Защо досега не си казала нищо?

О, нещастие. Не искаше Зейн да ѝ се сърди и не искаше да нарани чувствата му.

— Не исках да си тръгнеш.

— Ти си в сънищата ми... как бих могъл да си тръгна?

Тя сви рамене.

— Можеш. И двамата имаме собствените си сънища, просто сме ги отворили един за друг. — Той не знаеше дали би могъл да затвори сънищата си за нея. Ако Зейн я напуснеше, никога повече нямаше да говори с него. Никога.

— Е — той потърка брадичката си, — някой друг ли сънува? Някой друг се опитва да влезе в сънищата ни?

Джейни кимна.

— Така мисля. Но ако не му позволим, не може да влезе. — Поне засега. Беше научила, че практиката винаги помага в подобни случаи.

Зейн си пое дълбоко дъх и се фокусира.

— Знаеш ли нещо за него, Джейни? Имам чувството, че не е един от нас.

Джейни поклати глава и дори името му премина през ума ѝ. Келан. Но все още нямаше да казва нищо на Зейн. Иначе той със сигурност щеше да си тръгне.

Тогава над малката поляна отново настана спокойствие.

— Отиде си — каза Джейни с усмивка.

Зейн повдигна едната си вежда, напомняйки ѝ на Талън.

— Обещай ми, че повече няма да криеш подобни тайни от мен?

Тя се замисли за миг.

— Добре, Зейн. — Наистина нямаше много подобни тайни.

— Добре. Скоро ще се видим пак. — Той изкриви устни в усмивка, която винаги стопляше сърцето ѝ.

— Трябва ли вече да тръгваш? — попита тя тъжно.

— Да — зелените му очи станаха сериозни, — трябва да тренирам с братята си след половин час. Знаеш колко е важно това.

— Знам. Мислиш ли, че винаги ще сме приятели, Зейн? — Тъга премина през нея, като се замисли за живот без него.

— Разбира се. — Той ѝ намигна, преди да се обърне, за да си тръгне. — Винаги, Джейни Бел.

Джейни се изкикоти на прякора, преди да потъне в дълбок спокоен сън.

ГЛАВА 14

Облечена в нови дрехи за йога, Кара падна върху матрака и се претърколи на колене, отмятайки къдриците от лицето си.

— Добър ход. — Тя потърка ръката си, благодарна за дебелия матрак, покриващи подземния тренировъчен салон на Джордан. Както и за новите си дрехи... тя и Кейти бяха напазарували сериозно преди две седмици.

— Благодаря. — Кейти се ухили, докато подскочаше върху синия матрак, обута с новите си тенис обувки. — Отново забрави да ме блокираш.

Без майтап. Не биваше да слуша Ема и трябваше да се запише на онези уроци по самозащита.

— Да, но ти тренираш, откакто си навършила четири години. — Кара скочи на крака и се наведе, подпирайки ръце на коленете си. Клинът за йога бе свободен и удобен. Тя тренираше с Кейти всяка вечер, за да върши нещо, докато мъжете се приготвяха за битка, биеха се или се възстановяваха от битка.

— Не си мисли, че за тези три седмици, през които тренираме, ще се научиш как да блокираш най-доброто ми движение — заяви самодоволно Кейти. — Губиш прекалено много време в дешифриране на информацията, която момчетата носят след нападенията, вместо да тренираш с мен.

Така беше. Всеки път щом мъжете нападнеха някоя лаборатория, носеха все повече и повече информация.

— Сигурна съм, че ще успеем да открием д-р Бигсби — каза Кара.

Кейти кимна.

— Аз също. Е, как мина разговора ти с Джейни за това да си ляга по-рано? — Погледът ѝ се насочи към коленете на Кара.

— Страхотно. — Кара се изправи, припомняйки си с какво задоволство бе научила, че не само телефонът на Джордан е подсигурен, но и компютърът му. — Наистина ѝ хареса историята за

лека нощ, която ѝ разказа... тази за малкото момиче лъв, изгубено в гората.

Кейти се ухили.

— Да, част от нея е истина... особено тази с красивия крал на лъвовете, който я спасява.

Кимайки, Кара изсумтя.

— Така си и помислих.

— Дали ѝ е харесала толкова, колкото историята на Талън за вампирската принцеса?

Кара извъртя очи.

— Джейни мисли, че Талън вечер закача звездите и луната. Дори не бих се опитала да се съревновавам с него. — Можеше да свидетелства, че вижда звезди всяка нощ в обятията му. Имаше моменти, в които тя наистина вярваше, че мястото ѝ е там. Всъщност съпругът ѝ ѝ показваше част от себе си, за съществуването на която дори не би си помислила, макар да се тревожеше, че сърцето ѝ може да бърка страстта с любов, докато са на тази ваканция, далеч от реалността. Тя умишлено отбягваше тихото гласче в главата си, което ѝ нашепваше, че може би изпитва любов.

— Не я вини. — Кейти се засмя, събаряйки Кара на земята, която се претърколи, за да събори лъвицата на матрака.

Кейти беше притисната под нея.

— Добра работа! — Скачайки на крака, тя разтегна ръце зад главата си. — Знаех си, че можеш да го направиш... тренираш правилно и имаш свята мускулна маса. — Тя се завъртя, облечена в лилавия си тренировъчен екип, преди да се отпусне на дивана. — И след като си обвързана, вече би трябвало да виждаш физическите резултати.

Руменина покри лицето на Кара и тя се настани на дивана срещу Кейти, вдъхвайки лимоновия аромат на препарата за почистване.

Кейти се засмя високо.

— Нямах предвид точно такава физическа активност.

Завъртайки очи, Кара се хвърли към лъвицата, за да я събори отново на земята. Този път Кейти бутна Кара настрани, вдигайки крака си над главата си, за да се предпази от удара ѝ.

— Много по-добре. Силата ти е нараснала неимоверно през последните няколко вечери.

Кара се претърколи, изправяйки се на крака.

— Да, странно, нали? — Беше сякаш кръвта на Талън тупти във вените ѝ с древната си сила. — Чувствам се по-силна, по-твърда. — Тя се изкикоти. — Когато бях на шестнадесет, сестра ми Ема се записа на уроци по карате и след месец каза, че се чувства като бияч.

Кейти изсумтя.

— И беше ли?

— Не, но определено се чувстваше така. — Кара протегна ръце над главата си. — Чудя се дали се чувствам толкова корава, само защото мисля, че в себе си съм поела част от силата на Талън. — Кой можеше да каже? Тя вдигна вежда към новата си приятелка. — Ами ти? Вече имаш силата на пума, ще станеш ли по-силна, щом се обвържеш?

Кейти сви рамене, грабвайки кърпа от пода.

— Зависи кой ще е половинката ми.

Кара се ухили.

— Правилно. Е, хипотетично казано, какво ще е ако твоя половинка е лидерът на прайда на планинските лъвове? Питам просто от любопитство, нищо повече.

Хвърляйки кърпата си към Кара, Кейти изсумтя.

— Имайки предвид, че трябва да съм напълно побъркана да стоя и да чакам това да се случи, не мисля, че е нужно да се тревожим по този въпрос.

— И все пак, ако?

Кейти отново сви рамене.

— Тогава да, ще стана по-силна. А той ще добие моите инстинктивни способности. — Тя седна на матрака, за да се разтегне. — Макар че той винаги ще ме вижда като зверчето, което спаси от ужасните ми приемни родители.

— Полудяха, когато си се преобрази, нали?

— Разбираемо е. Аз побягнах, а старият Джим Боб хукна след мен с пушка. Беше чист късмет, че Джордан ловуваше наблизко. — Кейти завъртя главата си наляво и надясно.

Боже, на Кара ѝ се искаше да бе видяла лицето ѝ, щом се е преобредила за пръв път.

— И нямаше никаква идея, че си шифтър?

— Не. Баща ми напуснал прайда и отишъл да живее в града с майка ми, която е била човек. Загинаха в железопътна катастрофа и бях вкарана в системата. — Кейти сви рамене. — Не знам какво щеше да се случи с мен, ако Джордан не ловуваше в гората онзи ден.

— Значи Джордан те е отгледал? — Добре, това може и да беше малко смахнато.

Кейти се изкикоти.

— Не, слава богу. Плати на приемните ми родители да се разкарат и майка ми ме осинови. Беше вдовица и нямаше никакви деца, затова истински ме искаше. — Гордост и любов изпълваше всяка нейна дума и Кейти се усмихна. — Макар че Джордан винаги беше наблизо. Особено като се забърках в някоя каша.

Кара също се усмихна.

— Досещам се. Къде е сега майка ти?

Кейти изсумтя.

— На двумесечен маджонг круиз с куп приятели... обожават тази игра. — Тя повдигна едната си вежда. — Какъв беше първият ти съпруг?

Кара седна, изпълвайки крака пред себе си.

— Със Саймън не бяхме женени.

— О! — Кейти скръсти ръце на гърдите си. — Какъв беше Саймън?

— Добър. Беше добър приятел. Работихме заедно в лабораторията за растителни вируси. — Висок, сериозен и адски непохватен, той имаше златно сърце. — Приблужи се към мен един ден, изпълнен с решителност и ми предложи да излезем на среща. — Кара се усмихна. — Мислех, че това е рационално, добре обмислен план за общуване. — Никаква страст, никакъв страх, какъвто обикновено се появяваше, когато бе около мъж. Тя си напомни, че за разлика от баща ѝ, повечето мъже не удрят жените.

Кейти се ухили.

— Разбирам. Звучи много различен от Талън.

— О, да! В това няма никакво съмнение. — Сърцето ѝ никога не е било в опасност, докато беше със Саймън. — Умря в автомобилна катастрофа и дори не знаеше за Джейни. — Ако беше жив, вероятно щяха да измислят някакъв разумен начин, за доброто на дъщеря им.

— Щеше ли да се омъжиш за него?

Щеше ли?

— Не. Никога не съм възнамерявала да се омъжа.

— Значи Талън те е накарал да промениш мнението си?

— Може и така да се каже. — Тя се усмихна на приятелката си и маркерът на хълбока ѝ започна да тупти точно преди Талън да подаде глава през вратата.

— Още женско сближаване? — каза той, примигвайки заради тъмната синина под лявото му око, преди да приближи мястото, на което тя седеше.

Кара изпъна гръб и простена.

— Ако можеш да сметнеш наригването на задника ми за сближаване.

Талън я издърпа на крака, прокарвайки зъбите си по влажната кожа на шията ѝ.

— Защо не ми позволяваш аз да те обучавам?

Топлина изпълни слабините ѝ. Бутайки го с всичка сила, без да го отмести нито на милиметър, Кара въздъхна.

— Защото искам да се науча как да се бия, а не... — Лицето ѝ се зачерви, осъзнавайки, че Кейти е все още в стаята.

Младата жена прочисти гърлото си, преди да се насочи към вратата.

— Ще отида да проверя Джордан. До после.

Талън се засмя срещу силно биещия пулс на шията на Кара.

— Умно момиче. — Той ухапа ключицата ѝ. — Та какво казваше?

Тя вдигна глава и огледа синината му.

— Какво се случи? Мислех, че ще правите вечеря.

Острите му кучешки зъби блеснаха.

— Спорихме заради количеството люти подправки в чилито и решихме да решим спора навън.

Кара се засмя.

— Сбили сте се заради люти подправки?

Талън сви рамене.

— Бяхме много близко, но Бей изкреця през прозореца, че вместо тях е добавил халапеньо.

— Ах, Бей е посредник, а? — Той бе един от хората на Джордан и на нея ѝ приличаше по-скоро на наемен убиец.

— Не, просто обича халапеньо. — Талън се ухили, а ръцете му се спуснаха, за да обгърнат дупето ѝ. — Е, научи ли нещо ново?

Тялото ѝ инстинктивно се притисна към неговото.

— Научих, че борбата не е един от талантите ми. — Тя прокара ръце по гърдите му, покрити с памучна тениска. — Научих, че се радвам да имам Кейти за приятелка.

Той проследи мидата на ухото ѝ с език, прошепвайки:

— Имаш ли много приятели?

— Не — тя притвори очи, — преди никога не съм се сближава лесно с хората. — Талън засмука меката част на ухото ѝ и тя простена. — Имам познати на работа, но никога истински приятели като Кейти. — Предполагаше, че това се дължи на факта, че като дете не бе имала приятели, тъй като баща ѝ беше истинско копеле и тя се боеше да води деца в къщи от страх да не го видят, но точно сега не ѝ се мислеше за болезненото ѝ минало. Особено след като устните на Талън милваха кожата ѝ.

Талън вдигна глава и отново очите му бяха зелени, а не златни.

— Провери ли си днес имейла за писмо от Ема?

— Да. Все още не е писала. — Сестра ѝ отказваше да ползва компютъра на мястото, където беше, затова използваше лаптопа си, за да влиза в интернет от публични места. Някъде си.

— Но досега е писала само два пъти. Ти чул ли си нещо?

— Не. Информаторът ни ми каза, че Кърджаните все още не са я открили, но я търсят. — Ръката му на задника ѝ започна да масажира плътта ѝ.

Нямаше да намерят Ема.

— Сестра ми е вероятно един от най-умните хора на планетата, Талън. И очевидно има нужда да направи проучвания, преди да се довери на някой. — Чиста гордост накара Кара да вирне брадичка, макар желанието да започваше да се надига бързо в нея.

— Мисля, че имаш изкривено мнение за своята по-голяма сестра супергерой.

Вероятно. Кара бе оцеляла по време на детството си именно заради Ема, в това нямаше никакво съмнение.

— Може би. Но само супергерой може да се скрие успешно от Кърджаните за три седмици.

Талън кимна, а едната му устна се изви.

— Не съм изненадан, че Кърджаните не могат да я намерят, но фактът, че източниците ни се въртят в кръг, леко ме тревожи.

Кара вдигна рамене, борейки се с усмивката си.

— Може би всички вие просто нямате практика. Мирът може да доведе до ленивост. — Ако Ема не искаше да бъде намерена, никой нямаше да я намери.

Усмивка превърна погледа му в цвета на изгряващото слънце.

— Ленивост. Хмм. — Навеждайки лице, за да прокара устните си по челюстта на Кара, ръката му се обви около бедрото ѝ, за да докосне сърцевината ѝ.

Само другата му ръка, обвита около кръста ѝ, задържа краката ѝ да не се огънат върху матрака.

— Талън... — Нямаше ли нещо, което трябваше да правят? Главата ѝ се замая, докато тялото ѝ поемаше контрола.

Точно тогава Кейти извика от стълбището.

— Вечерята е готова.

О, да. Вечерята. С въздишка на съжаление Кара направи крачка назад.

— Спасена от чилито.

— Кратко отлагане, половинке. Много кратко. — Талън я хвана за ръката ѝ и я поведе към вратата, а синината бе напълно изчезнала от лицето му.

ГЛАВА 15

По-късно същата нощ Кара направи гримаса, лежейки срещу силното тяло на Талън, и отхвърли тежката завивка.

— Излъчваш доста топлина — промърмори тя.

Тялото ѝ бе напълно втечнено след няколко часа, през които съпругът ѝ ѝ показваше точно колко е способен да вдигне градусите.

В отговор на това той я притисна по-силно в прегръдките си и замислено опря брадичка на челото ѝ.

— Кара, време е да спреш да бягаш.

— Да бягам? От какво? — Тя се прозя, сгушвайки се в него.

— От себе си.

Тя замръзна и сърцето ѝ заби по-силно.

— Не знам какво имаш предвид.

— Напротив, знаеш.

— Изтощена съм, Талън — заяви тя, затваряйки очи.

— Добре. Времето между будното състояние и чистия сън е най-доброто, за да достигнеш ума си. Сега ми кажи какво чувствам.

— Задоволство — предположи Кара.

— Не са ти нужни специални умения, за да разбереш това, половинке — засмя се той срещу косата ѝ. — Сега ми кажи какво чувства Кейти.

— Дори не знам къде е тя, Талън. — Кара се опита да контролира забързаното си дишане.

— Напротив, знаеш. Кажи ми къде е.

— Не! — Тя започна да диша накъсано и се помъчи да се отдръпне от тялото му. Той я задържа на място с лекота.

— Защо си на път да се паникьосаш? — Талън не направи нищо да прикрие твърдостта, скрита под загрижеността му.

— Не знам.

— Не ме лъжи, половинке! — Гласът му бе твърд като скала.

— Не те лъжа. — Тя издиша и започна да се бори срещу ръцете му. Леко, почти без усилия, той се извъртя, притискайки я под себе си

върху матрака. Тежестта му я притисна неподвижно, а погледът му се насочи директно към нейния. Прикова ръцете ѝ до главата ѝ, а маркерът бе грапав срещу кожата ѝ. Макар и на ръба, лека тръпка на желание премина през нея.

— Кажи ми какво изпитва Кейти! — каза той, изричайки внимателно всяка дума.

— Тя вероятно спи, Талън — раздразнено заяви Кара. Стратта ѝ избледня.

— И двамата знаем, че не спи — възрази ѝ той.

— Как? — не се стърпя да попита Кара.

— Защото тези от нас, които не потискаме природните си способности, можем да почувстваме раздразнението ѝ и нуждата да удари нещо.

— Мъжете обикновени ни докарват до това състояние — каза Кара недоволно. Тя се притисна нагоре към солидното тяло над себе си и прикри доволната си усмивка, когато той се стегна. Тя го направи отново. Той присви очи към нейните и зеленото започна да измества златистото.

— Не ме разсейвай, половинке!

В отговор Кара се изви отново. Тя ухапа ключицата му, преди да обвие с крака мускулестите му бедра.

— Какво имаш предвид... половинке? — Дъхът ѝ се забърза по коренно различна причина, когато тъмна руменина обагри изсеченото му лице.

Погледът му се насочи към устата ѝ. Тя прокара влажния си език по долната си устна.

— Не знаеш какво ме караш да направя, Кара.

— Не знам ли? — предизвика го тя, стягайки бедрата си около него, а сините ѝ очи се изпълниха с предизвикателство.

Стон завибрира ниско в корема му, карайки да потече лава по вените ѝ. Горещината му проникна в порите ѝ, докато краката ѝ го обгърнаха. С палава усмивка, той хвана и двете ѝ ръце в своята и ги изпъна назад зад главата ѝ. Беше в капан, беззащитна. Той я придърпа нагоре и гърдите ѝ се притиснаха към твърдия му гръден кош. Другата му ръка се плъзна под нея, обхвана дупето ѝ и я повдигна от матрака.

— Талън? — попита тя несигурно.

Той не ѝ отговори, а потъна в нея с един мощен тласък. Въпреки че беше повече от готова, действията му я стреснаха и Кара извика. Той я изпълни повече, отколкото бе мислела, че е възможно. И тя изгуби способността си да разсъждава. Устата му се сведе, за да обгърне твърдите ѝ зърна. Движеше се бавно в тялото ѝ, докато устните му се обвиха около едното розово зърно и устата му го засмука. Силно.

Кара простена срещу него, докато той се наслаждаваше първо на едната, а после и на другата ѝ гърда, продължавайки да се плъзга в тялото ѝ. Устата му продължи нагоре по шията ѝ, за да целуне очите, бузите и най-после устните ѝ. Тялото ѝ гореше и тя искаше повече.

— Мога да се изгубя в уханието ти, в страстта ти. — Дъхът на Талън помилва шията ѝ. — В историята на целия свят няма по-сладък вкус от този на кожата ти, изгаряща от страст. За мен. — Той простена ниско и гърлено, изтегляйки се от тялото ѝ, преди да се тласне отново напред. — Искам те цялата, половинке. И ще те получа.

Умът ѝ се завъртя при думите му. В тях имаше частица заплаха, но точно сега не можеше да се фокусира. За секунди, за минути, Талън се движеше в нея... около нея. Нежна целувка, леко дразнене на зърното ѝ, преди да засили тласъците си, докато тя не стигна близо, толкова близо... и тогава той забави отново. Проклятие.

Кара изгуби представа за времето и колко дълго бе той в нея, продължавайки нашествието си. Движенията му бяха прекалено бавни, прекалено контролирани.

Най-после умът ѝ се превърна в каша, тялото ѝ трепереше като откъсната струна на китара. Кара издаде раздразнена въздишка и стисна силно с крака бедрата му.

— Движи се по-бързо! — Не разпозна собствения си глас и този нисък, отчаян тон.

— Не! — Той продължи да налага бавния си ритъм, почти подлудявайки я. Устните му взеха нейните в брутална целувка, която изстреля кръвта през вените ѝ като електричество. Тогава съпругът ѝ забърза движенията си, тласкайки се силно в нея. Точно когато мускулите ѝ се стегнаха на крачка от оргазъма, той отново забави темпото.

— Талън — простена тя името му, стягайки бедрата си около него със сила, която изненада и двама им.

— Какво? — засмя се той срещу меката кожа зад ухото ѝ.

— Престани да ме измъчваш.

Той вдигна глава и на лицето му се изписа самодоволна мъжка усмивка, виждайки подпухналите ѝ устни, замаяното ѝ изражение и поруменялата кожа.

— Няма да получиш това, което искаш, докато не ми дадеш онова, което искам аз, половинке.

— Как... во? — заекна тя обърквана, движейки се срещу него. — Какво искаш? — Исусе! На този етап би му дала всичко, което поиска.

— Отвори се за мен, Кара.

— Талън. Аз съм толкова отворена за теб, колкото е възможно да се отвори едно момиче — простена тя и започна да дърпа ръцете си от неговата.

Той се засмя задавено срещу устните ѝ.

— Не това имах предвид. Ще започнем бавно. Забрави за всички други хора и просто се концентрирай върху мен.

— Концентрирана съм — изсъска тя раздражено.

Той ухапа долната устна, преди да оближе малката рана с език.

— Имам предвид... почувствай това, което чувствам аз.

— Чувствам го, по дяволите.

Той поклати глава над нея и само няколко капки под на челото му показваха какъв контрол му коства това, което правеше в момента.

— Не, не го чувстваш. Единственото, което усещаш, е онова под собствената ти кожа. Няма да ти дам това, което искаш, докато не почувстваш какво се крие под моята. — Той се наведе напред, наказвайки я с дълбока целувка. — Обещавам ти, ще ти хареса.

— Не мога — простена тя раздражено, извивайки се под него.

Талън застина, тялото му притискаше нейното, докато очите му я държаха в плен.

— Можеш. И ще го направиш.

Кара страдаше. По дяволите, болеше я. Нуждата от освобождение раздираше тялото ѝ с животинска настойчивост и ставаше все по-остра, по-силна от всяка тревога, която би могла да изпита. В момента нищо на света нямаше по-голямо значение от това да даде на тялото си експлодиращото освобождение, за което така отчаяно копнееше. Трепвайки, тя се предаде. Отвори ума си и потърси връзката, която вече имаше с него. Сила и мощ се вляха мигновено в

нея. Заедно с яростно желание и нужда. Той най-после започна да се движи. Започна да се забива в нея, щом я усети под кожата си.

Очите на Кара се отвориха широко, неவிждащи, когато тялото ѝ започна да се рее. Докато усещанията между двама им се засилваха, тя вече не можеше да каже кои чувства, кои импулси са нейните. Никога не си бе представяла огъня, вилнеещ вътре в него. Заслепяващата нужда да вземе, да завладее. Първичната, примитивна нужда, която го караше да отстоява доминантността си... да маркира самата си душа върху нея. Вътре в нея. Досега е била в блажено неведение за невероятната сила, която бе необходима за въздържанието му.

Когато го прие, контролът му се пръсна на парченца. Зъбите му потънаха в шията ѝ, докато той се тласкаше все по-бързо вътре в нея. Вкусът на сладка, ароматна кръв изпълни сетивата ѝ, докато той пиеше. Усети вкуса на собствената си кръв. Почувства силата и светлината, които го изпълваха, докато притискаше устни към шията ѝ. И сякаш той позволи да го изпълнят. Сякаш тя го изпълваше.

Със свиреп вик той изви бедрата си и я изпрати някъде, където никога не бе достигала. Някъде, където само би могла да си представи. Тя експлодира на милион парченца, без да я потиска нуждата да се защити, без нуждата да остане привързана към малкия си свят. Там беше само той. Талън я последва с дрезгав вик.

И точно когато видя тъмнината, сънят я приласка в меките си обятия.

Комфортът от дълбокия сън беше неин за много кратко. Умът ѝ, а може би и душата, нямаше да я оставят толкова лесно на мира. Тя бе променила нещо. Най-после бе приела част от себе си и съвестта ѝ трябваше да плати нужната цена. Като комарджия, плащащ на брокера си. Облекчението можеше да бъде намерено само след разплатата.

Сънят започна замъглено като южен летен ден. Тя вървеше облечена в красива синя рокля на цветя, а малката ѝ тъмнокожа Барби висеше от ръчичката ѝ, когато износената мрежа за комари се затвори след нея. Оранжеви цветя парфюмираха въздуха.

— Всичко е наред, мамо. Не се разстройвай — каза тихо тя на майка си, слизайки по стъпалата.

— Не съм разстроена. — Майка ѝ погледна към нея с насинени сини очи и бръчка на тревога между очите ѝ.

— Разстроена си. Мога да го почувствам — каза тя. Беше сигурна.

Не го бе видяла да седи отстрани на къщата. Иначе не би проговорила. Неочакваният удар я изненада и тя проплака, падайки на твърдата земя.

— Дяволът е влязъл в теб, както е влязъл и в сестра ти — изкрещя баща ѝ, а червендалестите му бузи се издуха върху кръглото му лице. — Ако мога с бой да изкарам Сатаната от нея, то мога да го изкарам и от теб. — Голямата му сянка се разпростря на слънцето, докато той се приближаваше към нея.

Проплаквайки от страх, тя се събуди, откривайки, че е притисната до твърд гръден кош. Горещина и аромат на борови иглички полепнаха по кожата ѝ, стопляйки мускулите, костите, сърцето и душата ѝ.

— Съжалявам — промърмори Талън срещу челото ѝ, тъй като бе преминал през съня ѝ заедно с нея. — Пусни всичко, мила.

Тя поклати глава, докато сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ. Той я държеше притисната до себе си, шепнейки ѝ утешителни думи на езици, които тя никога не бе чувала. Но ги чувства до самите си кости. Най-последно, когато приключи, той отмести косата от челото ѝ.

— Бих го убил, ако вече не беше мъртъв. — Нежността в гласа на Талън не успя да прикрие гнева, вибриращ в тялото му.

Тя се притисна към топлината му. Към чувството за безопасност.

— Не съжалявах, когато баща ми умря. Но винаги съм искала мама да бе оживяла. Щастлива и в безопасност, вместо да умре заедно с него.

— Знам, скъпа. — Той нагласи завивките около тялото ѝ. — Заспивай, Кара. Вече мога да те защитавам и в сънищата ти. Довери ми се.

И макар да беше невероятно, тя го направи. И за пръв път спа спокойно.

ГЛАВА 16

Кара сложи купата с пуканки на масата до кожения диван и се прозя заради късния час.

— Това беше най-тъпият филм за върколаци, който някога съм гледала.

Наложи ѝ се да се бори с желанието да шепне, тъй като с Кейти бяха сами в притихналата къща.

Приятелката ѝ се изкикоти, прибирайки диска обратно в кутията му.

— Да. Карам Джордан да го гледа, когато ме е ядосал истински.

Кара извъртя очи.

— Знам... мислех, че този път ще ги убедим да ни вземат със себе си.

Беше в ранчото от пет седмици и беше време да си отиде у дома. Макар да се радваше, че е създала силно приятелство с Кейти, дъщеря ѝ имаше нужда от нея. Щеше да го каже на Талън в секундата, в която той се върнеше.

— Искан ми се. Полудявам да стоя затворена тук — простена Кейти.

Кара се усмихна и любопитството ѝ надделя.

— От колко време живееш с Джордан?

— Не живея с него — въздъхна Кейти. — Имам си собствен дом. Тук съм само докато разберем какво са намислили Кърджаните.

— О! — Кара кимна. — Е, ако нямаш нищо против, мога ли да попитам точно на колко години си?

Кейти се ухили.

— Точно на двадесет и четири.

— Наистина ли?

— Да. Аз съм единственият член на клана под сто години. Понякога наистина е скапано.

— Уау. Ще продължиш ли да старееш?

Кейт поклати глава.

— Не. Вероятно приключих.

— Защо няма повече като теб?

— Повечето от съществата в Реалм изпитват трудности при възпроизвеждането. Бебетата са много редки, дори при половинки, които са заедно от векове. — Кейти размърда носа си. — Вероятно това е начинът на провидението да подсигури, че няма да се размножаваме толкова много, че да заселим света.

— Щастливи човеци — каза изтощена Кара.

Кейти кимна сериозно.

— Да. Вашата популация създава един вид баланс.

Кара отвори уста, за да зададе друг въпрос, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — Кейти замръзна на място. — Изчакайте за миг. Изчакайте за миг. Успокойте се, д-р Бигсби. Не мога да ви разбера. Къде? Кога? Не, той не е тук. — Тя повдигна загрижено вежди към Кара, докато слушаше. — Не, не знам кога ще се върне. — Тя продължи да слуша. — Сигурен ли сте? Колко? — Очите ѝ се завъртяха удивено. — Проби? Къде сте в момента? Да. Останете вътре с останалите хора. Ще ви приберем колкото можем по-бързо. — Тя затвори телефона. — Бигсби досега е бягал и е на спирка за тирове извън Мартзвил. — Кейти прокара пръсти през русата си коса.

— Има ли някакъв начин да се свържем с Джордан?

Кейти издиша.

— Може да ги няма цяла нощ. А Бигсби каза, че мисли, че двама Кърджани го чакат извън закувалнята.

— Каза нещо за проби? — Умът на Кара се изостри.

— Да. Взел е проби и голяма част от информацията си.

— Можеш ли да кажеш дали не лъже?

— Не лъже. Работи с нас от прекалено дълго време. И освен това мога да усетя, когато някой лъже. Тембърът на гласа се променя малко. Той беше ужасен. И казваше истината.

— Трябва да отидем да го вземем. — Кара скочи на крака.

— Исусе, Кара. Знаеш, че е капан, нали?

— Каза, че той е казал истината.

— Така е. Но ученият не използва защитена линия, за да се обади — разтревожено каза Кейти. — Щом е успял да стигне до

закусвалнята, за да ни се обади, то Кърджаните са му го позволили. Капан е.

— О! — Кара се замисли за момент. — Но те очакват Джордан да се появи, нали?

Кейти присви устни.

— Да, виждам накъде биеш.

— Освен това няма да чакат вечно, преди да направят своя ход, нали?

Кейти зарови и двете си ръце в гъстата си коса, прехапвайки долната си устна. Те стояха притихнали в късната вечер, гледайки се през комфорта на фамилната стая. Най-последно Кейти кимна.

— Добре, да вървим. — Тя отиде в домашния офис и натисна скрит бутон, разкривайки тайна стая, пълна с оръжия. Влезе вътре, взе няколко пистолета и куп ножове, преди да даде два пистолета на Кара, която сви рамене и сложи единия на кръста си, а другия задържа в ръцете си. Също толкова студен, зелен и тежък, както го помнеше.

— Защо оръжията са зелени? — попита тя.

Кейт се пресегна и взе обикновено изглеждаш мобилен телефон от една кутия.

— Стрелят със специални енергийни патрони, които нараняват Кърджаните. Както вампирите и шифтърите. — Тя се обърна, за да натисне отново бутона и панелът на стената да се плъзне отново на мястото си. — Затова гледай да не ме застреляш без да искаш.

— Ще се постарая — отвърна Кара, опитвайки се да приеме реалността, че отива да спаси един учен, носейки със себе си два пистолета. Беше добре, че само трябваше да ги насочи и да стреля, защото единственият ѝ опит с оръжията бе, когато защити Кейти от Кърджанския войник. Боже, само да можеше Ема да я види. — Какво правиш с този телефон?

— Само с този разполагаме. В случай, че трябва да се обадим тук или на Бигсби.

Тя и Кейти потеглиха с модифицирания „Додж Рам SRT-10“ на Джордан, подсилен с Viper, който увеличаваше скоростта извън границите на безопасното. Дори тя не бе чувала за нещо, което да усилва повече бързината на превозно средство. Кара си сложи предпазния колан и преглътна, когато и Кейти стори същото.

— Какво мислиш, че ще направят, щом намерят бележката? — попита нервно Кара.

— Ще дойдат за нас — напрегнато отвърна тя.

— И колко бесни мислиш, че ще бъдат?

— Не мисля, че трябва да разсъждаваме върху това точно сега.

Кара кимна.

— Харесва ми този план. Без мислене.

— Освен това — Кейти натисна педала на газта и тъмните дървета се размазаха покрай тях, осветени от светлината на луната, — имаме около час да измислим наистина добър план.

Кара кимна.

— Би трябвало да сме там около полунощ, затова за нещастие спирката за камиони няма да е препълнена. Смяташ ли да се превърнеш в лъв?

— Само в краен случай. Кърджаните не знаят за мен и имам изричните заповеди да си остане така. Но... — Кейти насочи сериозния си поглед към Кара, — ако започна да се преобразявам, стой далеч от пътя ми. Енергията, която се освобождава при промяната, може да счупи всяка кост в тялото ти.

Кара се надяваше да не се стига до това.

— Знаеш ли, мисля си, че колкото повече хора има в закусвалнята, толкова по-добре ще бъде.

Кейти кимна в съгласие.

— Телефонът за еднократна употреба, който взе, е на фалшиво име, нали? Имам предвид, ако го използваме, трябва да го изхвърлим, нали?

— Да.

— Тогава нека да го използваме.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, нека се обадим със заплаха за бомба. Или със заплаха за антракс. Или някакъв вид голяма заплаха, която ще доведе цялата полиция или армията, или и двете на спирката за камиони.

Кейти се замисли за миг.

— Това е добра идея. Но трябва да махнем батерията и да унищожим телефона в секундата, в която направим обаждането, за да не го проследят. И тогава няма да имаме телефон.

Кара сви рамене, тъй като не виждаше алтернатива.

— Колко бързо властите ще откликнат на подобна заплаха?

— Десет-петнадесет минути.

— Добре, кажи ми, когато сме на десет минути от там.

Много скоро дойде времето за обаждането. Кейти отби встрани от пътя и те излязоха навън, където щурците цвърчаха в сухата нощ. Кара набра 911 и докладва, че е видяла бомба в задната част на един от камионите на спирката. Те решиха, че антракс или друго биологично оръжие щеше да вдигне повече шум, отколкото бе нужно. След като даде информацията, Кара затвори телефона и го връчи на Кейти, която измъкна батерията и счупи апарата, преди да го хвърли в гората. Те скочиха обратно в колата и се насочиха към спирката.

Единственото място с живот на тъмната магистрала 35 — спирката за камиони — светеше в нощта и се виждаше отдалеч. Докато Кейти маневрираше на паркинга, силен мъжки глас прозвуча в главата на Кара. „Спри... върни се веднага в ранчото.“ Тя се присви, хващайки главата си с две ръце.

— Ох!

— Какво? — попита загрижено Кейти.

— Мога да се закълна, че Талън току-що изкрещя в главата ми. — Тя погледна удивена към приятелката си, а сърцето ѝ затуптя силно.

— Ох! — Кейти размърда носа си. — По дяволите. Предполагам, че знаят къде сме.

— Какво?

— Мъже. Наистина не ти е обяснил всичко свързано от обвързването, нали? — Кейти паркира близо до дългата закусвалня, която осветяваше паркинга през прозорците си, както и червено-жълтия знак отстрани.

— Не — Кара отпусна ръце. — Да не би да ми казваш, че може да чете мислите ми?

— О, няма начин. Може да те проследява и очевидно да ти изпраща едно-две силни съобщения. — Кейти надникна навън, преди да се обърне към Кара. — Мисля, че и ти можеш да го направиш. Затвори очи и разбери дали са в ранчото, или все още са в лабораторията.

Кара поклати глава удивено, преди да затвори очи и да се концентрира върху Талън. Нищо не се появи в ума ѝ. Тя прочисти мислите си и пробва отново. Замъглената картина на голяма бяла

сграда изникна на фокус и тя отвори изненадано очи към приятелката си.

— Не са в ранчото.

Кейт потропа с пръсти по кормилото.

— От това се боях. Нямаме време да ги чакаме. Гласът му в главата ти ядосано ли звучеше?

— О, да!

— По дяволите. Е, стигнали сме дотук. Ще приближа колата до вратата и щом паркирам, бягаме.

Кара измъкна ризата си отвън, за да прикрие пистолетите. Кейти спря пикапа до вратата и скочиха, тичайки към закусвалнята.

Кара издиша облекчено, когато вратата се затвори след тях. Интериорът беше светъл и топъл, с оранжеви маси и дебели сини сепарета, наредени пред прозорците. Във въздуха се носеше аромат на пържен бекон. Няколко мъжки погледи се насочиха изненадано към тях, докато жените се настаниха в едно от сепаретата срещу възрастен мъж с плетена жилетка. Той трепна силно, стискайки тетрадка в ръцете си.

— Кейти? Къде е Джордан? — Загрижени кафяви очи надникнаха през дебели очила под рошава сива коса.

Кейти сви рамене.

— В лабораторията. Д-р Бигсби, това е Кара.

Кара кимна.

— Имате ли пробите?

Бигсби докосна голямото кожено куфарче, което стоеше на седалката до него.

— Да, и всичките ми изследвания. Но по-рано днес видях поне един Кърджан. — Кокалестите му рамене се приведоха пораженски. — Не знам как са ме намерили.

Очите на Кейти срещнаха погледа на Кара. Докторът вероятно се е крил в някое рядко населено място.

— Д-р Бигсби, мислим, че това вероятно е капан. Трябва да сте готов да бягате, разбирате ли?

— Капан? Да бягам накъде? — Гласът на доктора беше изпълнен с паника.

— Към паркирания отвън черен пикап — отговори Кара, посягайки, за да хване съсухрената му ръка.

Точно тогава навън пристигнаха полицейски коли. Синьо-червените им светлини осветяваха паркинга, а няколко полицаи изскочиха от колите, насочвайки се към камионите на спирката. Две пожарни, линейка и огромно превозно средство с надпис „САПЬОРИ“ също спряха отвън.

Едра жена в кафява шерифска униформа нахълта в закусвалнята и вдигна ръце.

— Момчета, налага се да излезете през най-близкия изход възможно най-бързо, моля. — Късата ѝ черна коса подскачаше, докато говореше. Приборите изтракаха върху чиниите, когато хората си изправиха от местата си.

Кара се изправи и прошепна на Бигсби да ги последва. Те тръгнаха след няколко тираджии навън в тъмната нощ към пикапа си. Докторът се качи на задната седалка, оставяйки куфарчето до себе си. Жените седнаха отпред и Кейти потегли бавно от паркинга.

— Можеш ли да усетиш дали около нас има Кърджани? — изсъска Бигсби.

Кейти поклати глава.

— Сигурно се изчезнали щом се появи полицията. — Тя се обърна, за да се ухили към Кара, докато се насочваха към тъмния път. — Добър план.

Кара преглътна, докато меката лунна светлина танцуваше по лицата им. Все още не бяха у дома, а изглежда най-голямата заплаха щеше да ги чака именно там.

— Да — съгласи се тя облекчено.

Кейти сви рамене.

— Мислех си, че може да отведем доктора у дома, преди да са се прибрали, но забравих, че Талън може да те проследи. Колко ли ядосани ще са? Все пак взехме Бигсби и не стреляхме нито веднъж.

— Мен ли опитваш да убедиш, или себе си? — попита предпазливо Кара.

— И двете ни — отвърна тихо Кейти.

Караха няколко километра всеки изгубен в мислите си. Когато завиха от магистралата към малък черен път, Кейти се напрегна.

— Какво? — попита Кара, поглеждайки навън.

Кейти не каза нищо за миг. Главата ѝ бе вдигната нагоре, докато се концентрираше.

— Предполагам, че нищо — сви тя рамене. — Сигурно е развинтеното ми въображение.

Кара се отпусна отново назад на седалката си, гледайки светлините навън.

— Беше луда вечер.

Кейти кимна и извика силно, когато експлозия разцепи въздуха.

Пикапът се завъртя наляво със свистящи гуми. Тя се бореше да овладее автомобила, но последваха още три експлозии, унищожавайки гумите. Колата започна да се върти неконтролируемо, докато не се разби в старо борово дърво.

Кара изпищя, залитайки първо напред, а после назад, благодарение на предпазния ѝ колан, преди въздушните възглавници да се отворят, притискайки я към седалката и изкарвайки въздуха от дробовете ѝ. Възглавницата се прибра с облак от прах. Шум от клони, драскаци метал, изпълни въздуха.

Тя погледна с разширени очи към Кейти, чиято уста бе оформила „О“.

— Капанът не е бил пред закусвалнята.

ГЛАВА 17

Настаналата в пикапа тишина беше ужасяваща. С лудо биещо сърце, Кара надникна навън в леката светлина от луната, търсейки някакъв знак за движение. Всичко бе сякаш замръзнало на тъмния път.

— Мога да ги усетя. — Кейти разкъса колана си. — Поне петима са.

— По дяволите! — Кара също махна колана си и грабна двата си пистолета, преди да се обърне към Бигсби.

— Добре съм — изтощено каза докторът, също откопчавайки колана си. След миг размисъл Кара му подаде единия пистолет. Той кимна в отговор и се обърна назад в нощта. Ужас и решителност се изливаха от него на силни вълни и тя се концентрира да блокира и двете.

— Е, изглежда не сме били толкова умни, нали? — попита меко Кара.

— Не. — Очите на Кейти се промениха в светлокафяво. — По-силна съм, ако се променя.

— Но ще научат за теб. — Мислите се блъскаха в ума на Кара. — Нека използваме пистолетите и ако стане нужда, ще се преобразиш.

Изведнъж отстрани на колата се появи фигура, изтръгвайки вратата от пантите ѝ. Тя извика силно, посягайки към Кейти, но силни ръце я измъкнаха от колата. Писъкът заседна в гърлото ѝ, щом се озова пред две зловещи лилави очи. Суров, тъмен гняв се излъчваше от него, карайки я да се бори да затвори щитовете си.

Жълти зъби проблеснаха в мрака, докато Кърджанът я влачеше по пътя, преди да се наведе и да подуши шията ѝ.

— Обвързана е — изръмжа той през рамо към Кърджаните, които измъкнаха Кейти и доктора от колата. Кара започна да се бори срещу силната хватка на ръцете, които я държаха. Беше изпуснала пистолета си, когато мъжът я измъкна от пикапа, и сега мозъкът ѝ се бореше да измисли начин да избяга.

Кърджанският войник я разтърси силно.

— Спри.

Кара погледна отчаяна към Кейти, която стоеше с един Кърджан, докато друг държеше доктора. Луната светеше нежно, създавайки сцена за любов, не за кръв. Облечени изцяло в черно, от ботушите до дебелиите си якета, Кърджаните бяха отрупани с оръжия. Гъстите им коси светеха в нереално червено на леката светлина.

Още един Кърджан излезе от гората, заставайки пред Кара. Той беше висок, по-широкоплещест от останалите, с две метални червени пластини на раменете си. Прокара острия си нокът под брадичката ѝ, преди да вдигне главата ѝ, за да я погледне в лицето.

— Аз съм Лоркан. — Гласът му отекна в нощта и Кара едва се съдържа да не се свие. — Ти трябваше да бъдеш моя половинка, Кара.

Тя го изгледа стреснато, изненадана, че знае името ѝ, и през тялото ѝ премина вълна от гняв.

— Е, закъснял си, задник.

Нокътят под брадичката ѝ поряза деликатната кожа. Остра болка премина през нея, последвана от чист ужас. Той отново я принуди да вдигне лице към него и ѝ се наложи да прехапе устната си, за да не изплаче.

— Не е задължително, човеко. Учените ни работят по нещо повече от това да можем да излизаме на слънце. — Той отстъпи назад, пъхайки кървавия си пръст в устата си. — Вкусно.

Стомахът на Кара се сви. Силен глад, тъмен и зъл, прониза щитовете ѝ. Тя се препъна назад, а в гърлото ѝ се надигна жлъч.

— Къде е дъщеря ти? — Лоркан пристъпи напред и почти нежно прокара същия пръст по лицето ѝ. Кърджанът зад нея ѝ попречи да отстъпи, затова Кара можеше само да стои и да гледа.

Бигсби започна да се бори, но войникът, който го държеше, го удари с лакът в шията и докторът падна на земята. В безсъзнание.

Кара се вгледа в Бигсби и въздъхна облекчено, виждайки, че гърдите на мъжа се надигат. Все още бе жив.

— Никога няма да откриете дъщеря ми. — С ъгъла на окото си видя как Кейти се дърпа, заставайки между двамата Кърджански войника.

Лоркан ѝ се усмихна, а жълтите му зъби блеснаха в нощта.

— Ще видим. Животът на оракулите ни зависи от това да предричат правилно бъдещето. И винаги са го правили.

Кара внимаваше да изглежда спокойна, когато Кейти ѝ даде сигнал и хвърли към нея един от зелените пистолети. Тогава въздухът започна да се върти около младата жена.

— Мамка му — извика Кърджанът, стоящ най-близо до нея, когато силата на вихрушката го отхвърли на няколко метра. Той се приземи с остро тупване на тъмния асфалт. Другият войник падна на колене до планинския лъв, който стоеше в купчината разкъсани дрехи на Кейти. Тя не губи никакво време, хвърляйки се към гърлото му.

Кара грабна пистолета и стреля в гърдите на Лоркан, отхвърляйки го няколко метра назад. Тя се опита да избяга, но Кърджанът зад нея обви ръце около тялото ѝ, ефективно обездвижвайки я. Не откъсваше широко отворените си очи от Лоркан, който се бореше да се изправи на крака, което стана по-бързо, отколкото ѝ се искаше. Със страховит вик, който накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат, той се хвърли напред, обвивайки едната си ръка около гърлото ѝ. Той стисна, запушвайки дихателните ѝ пътища. Очите ѝ се разшириха и краката ѝ омекнаха. Той кимна към чудовището, което я държеше.

— Отивай и се справи с шифтъра.

Ръцете на Кара паднаха безполезни около тялото ѝ. Пред очите ѝ притъмня и тя залитна към врага си. Лоркан приведе лицето си на милиметри от нейното, а гнилият му дъх погали устните ѝ, когато проговори:

— Ще е истинско удоволствие да те пречупя.

Остро котешко ръмжене изпълни нощта, последвано от мощен гневен вик на няколко километра от тях.

Изведнъж Кара осъзна, че все още държи пистолета. Тя го вдигна и натисна спусъка. Лоркан я пусна и залитна две крачки назад. Въздухът премина като огън през гърлото ѝ към агонизиращите ѝ дробове и тя се задави. Тъмна мъгла все още засенчваше зрението ѝ, но ръката ѝ продължи да натиска спусъка, стреляйки към чудовището пред нея.

Лоркан падна назад с остър вик. Тогава се претърколи наляво, вдигайки отпуснатото тяло на Бигсби, за да го използва като щит. Проплаквайки от ярост, Кара спря да стреля и започна да се оглежда за път за бягство. Кейти лежеше гола в човешката си форма, с обезглавен Кърджан до нея. Войникът, който бе отхвърлен от вятъра, все още

лежеше на няколко метра от тях. Той бавно се изправи на крака и тръгна към тях.

Онзи, който бе държал Кара, сега бе изправен над Кейти, притискайки обувия си в ботуш крак към тила ѝ, натискайки лицето ѝ към грубия асфалт.

Лоркан изсъска зловещо.

— Пусни пистолета или ще наредя да ѝ счупи врата. Дори мъжки шифтър не може да се възстанови след това, Кара — каза той, все още държейки изпадналия в безсъзнание Бигсби пред гърдите си.

С още един отчаян поглед наоколо, Кара пусна пистолета в краката си.

— Ритни го към мен. — Резците на Лоркан блеснаха, остри и опасни.

Треперейки, Кара го ритна към него.

— Кара — проговори меко Лоркан, — виж какво се случва, когато ме предизвикваш. — Хвърляйки ѝ тъмен поглед, той вдигна тялото на Бигсби над земята и впи зъби в гърлото на доктора, започвайки да пие от него с дълги глътки. Очите му станаха първо черни, а после искрящо червени.

— Не! — извика Кара и се хвърли напред, само за да бъде спряна от Кърджана, който я сграбчи за косата и я дръпна назад. Тя гледеше как цвета на кожата на Бигсби се превърна от здравословно розов в тебеширено бял. Докато кръвта му бе източвана, очите му останаха затворени, и скоро Лоркан сви незаинтересовано рамене, хвърляйки тялото на земята. Кърджанът облиза от устните си алените капчици кръв.

След това направи крачка към нея.

— Твоят вкус е много по-добър.

Сива мъгла падна пред погледа ѝ и тя залитна. Прозвуча вик и войникът, който я държеше, беше откъснат от нея, а тя падна на земята. Последното нещо, което видя, преди тъмнината да я обгърне, бе Талън. Очите му бяха диво зелени, лицето му бе изкривено в животинска маска, а от резците му капеше кръв.

Талън не бе изпитвал истински страх от векове и яростно си мислеше, че това никак не му харесва. Без усилия откъсна главата на

Кърджана, който бе посмял да докосне половинката му. След това се хвърли към Лоркан, сваляйки лидера на земята сред звук от хрущене на кости. Кръв пръскаше под ръцете му, преди двама войника да го издърпат настрани.

Удряйки с лакти, той ги отхвърли назад и се обърна. И двамата скочиха към него. Спря по-младия само с помощта на мисълта си. Обаче позволи на другия да го събори на земята. Искаше да почувства кръвта на врага си. Неясно долови вика на Джордан.

Ножът му полетя напред, остър и опасен. Реки от кръв започнаха да се изливат върху него, докато главата на Кърджана се претърколи далеч от тялото му. Талън се изправи с насочен към Лоркан поглед, а от зъбите му течеше кръв, докато животното вътре в него ревеше от глад.

Онзи, който бе замразил, се освободи с пристъп на гняв и се хвърли към него. Двата паднаха на пътя, оставяйки вдлъбнатина в асфалта. Талън заби лакът в трахеята на войника и се превъртя, докато не се окажа върху борецкия се враг. Един бърз разрез през гърлото му и борбата приключи.

Талън се изправи, гняв изпълваше цялото му тяло, докато стоеше на празния път. Лоркан бе изчезнал. Силното желание да го преследва бе потиснато от нуждата да отведе съпругата си в безопасност. Както винаги щеше да бъде — половинката му бе на първо място.

ГЛАВА 18

Жената не умря лесно. Келан не знаеше защо, но точно това му хареса в нея. Нищо специално, никакви допълнителни умения, със сигурност не бе някоя, която да отведе обратно в лагера. И все пак се беше борила със смъртта като животно.

Обаче накрая пак пое последния си дъх. Дори Господ не можеше да я спаси, още едно доказателство за проклятието на тази глупава, лесна плячка. Гъстите дървета бяха осигурили прикритие от ярката луна, светеща над гъстата гора, където нямаше никаква форма на живот. Нищо в дивия свят не бе по-смъртоносно от него.

Той се зачуди кога спорта ще стане отново вълнуващ. Кога щеше да се завърне тръпката. Вероятно щяха да минат още десетилетия, когато най-после се срещне с нея. Джейни. Толкова далеч в бъдещето и все пак като мигване на очите за неговите хора.

Есенните нощи в Минесота се бяха охладили до приятна температура. Той пусна лопатата, с която бе погребал последната си плячка, ритайки с крак останалата мръсотия около себе си. Завъртайки врата си, той огледа района, за да се убеди, че е почистил. Тогава се затича към дома с поглед към луната. Мислите му бяха насочени към бъдещата му половинка. Постоянно се опитваше да влезе в сънищата на Джейни, но всеки път се блъскаше в нещо солидно. Някой друг бе там, някой, който вероятно дори не знаеше, че е блокиран отвън.

На този етап Келан нямаше почти никакъв интерес към малката Джейни, но другото присъствие, опасното, все още развиващо се присъствие, беше повече от интересно.

Все още мислейки за новия играч, Келан се покатери по скалата и влезе в подсигурената пещера, притискайки ръка към пъстрата скала. Стената се плъзна настрана, разкривайки голям асансьор, който слизаше надолу в земята. Той игнорира двамата стражи, стоящи на пост, когато премина през червения плюшен килим към покоите на баща си.

Човешка жена излезе отвътре точно когато той стигна до вратата. Бледа, трепереща и воняща на страх, тя държеше погледа си сведен, когато мина покрай него. Той вдиша дълбоко и не пропусна да забележи двете кървящи дупчици на шията ѝ. Мед и сладко изкушение изпълни ноздрите му. Баща му се бе хранил.

Хилейки се, Келан отвори вратата. Приглушена светлина, килим с цвят на слонова кост и тежки дъбови мебели показваха класа и еlegantност. Черни, червени и бели картини окачени по стените. Ако не друго, то баща му наистина имаше изключителен вкус за изкуство.

— Татко? — извика той, тръгвайки към малката кухня вляво.

— Тук — извика Лоркан с ниско ръмжене.

Келан се закова на място, виждайки баща си да кърви върху дъбовата маса.

— Да разбирам ли, че нещата не са се развили по план? — Трябваше да му позволят той да отиде.

Лоркан изсъска, притискайки напоена с кръв кърпа към гърлото си.

— Не. Копелето почти разкъса югуларната ми вена, а полета с хеликоптер дотук отне векове. Ще ми отнеме цяла вечност да се излекувам. — Той прокара червения си поглед по сина си. — Къде си бил, по дяволите?

Келан сви рамене и извади кутия с бисквити от един шкаф, специално приготвени в Лондон.

— Навън.

Хвърляйки подгизналата кърпа в мивката, Лоркан разкъса ръкава на ризата си, разкривайки няколко рани на лявата му ръка.

— Нямам търпение да излезеш от пубертета. Всичко това започна да става изтощително. — Замижа и пое дълбоко дъх, докато костите му се наместваха с остро пукане. Щом отвори очи, цветът им от червен бе станал морав. — Прикри ли следите си?

— Естествено. — Провалът на баща му подразни Келан. Нямахше търпение да се срещне с майката на Джейни, дори можеше да я има. — Да разбирам ли, че някой от Кеърс се е появил?

— Да. Талън Кеърс. Заедно с клан шифтъри. — Лоркан потърка брадичката си. — Само се надявам братовчедът Франко да не чуе за провала.

— Мислиш, че ще те предизвика за трона? — Келан изяде още една бисквита, чудейки се дали той един ден няма да убие баща си, за да вземе титлата.

— Да. Мислех да си взема моята соти и да я заплодя, преди Франко да започне да се изкушава. Не ми се иска да убивам един от най-добрите си воители, след като сме изправени пред още една война с вампирите.

Келан сви рамене.

— Предлагам да го свалим още сега.

Баща му въздъхна.

— Келан, трябва да започнеш да мислиш стратегически. Точно сега имаме нужда от Франко и силите му за битката с Реалм. Започването на вътрешна война ще доведе до гибелта ни. А бъдещото ти обвързване е наложително.

— Знаеш ли защо? — Келан прибра кутията в шкафа и го затвори. — Какво е толкова специалното на това човешко момиче? — Чудеше се какво не бяха разкрили оракулите. Лоркан му хвърли остър поглед.

— Не. Мислех, че ти имаш някаква идея, имайки предвид дарбата, която получи от майка си.

Келан вдигна вежди и без затруднения изрече лъжата.

— Нямам идея. Може би женската ти не ми е предала достатъчно от психическите си умения. — Знанието бе сила и той възнамеряваше да придобие всичко. — Е, татко, ще те оставям да си починеш. Ще се видим на сутринта. — Той се обърна, чудейки се дали тази нощ ще е нощта, в която най-после ще успее да влезе в сънищата на Джейни. Той имаше чувството, че най-големият му враг, без значение какво вещаеше бъдещето, го чакаше именно там.

Келан присви пръсти в юмруци, сърцето му забърза ритъма си и той се усмихна.

ГЛАВА 19

Кара се събуди добре отпочинала и се протегна, благодарна, че е жива. Талън и Джордан се бяха погрижили за Кърджанските войници, а Лоркан бе избягал. Макар в леглото да бе топло, тя потръпна при спомена. Приятелката ѝ бе само зашеметена и се съвзе в колата по пътя обратно към дома, след като един от мъжете на Джордан ги отведе в къщата и се върна, за да погребете тялото на Бигсби. Докато тя и Кейти се насочиха към леглата, мъжете отидоха в лабораторията, която бяха открили във файловете, взети по-рано през деня. Съпругът ѝ я бе предупредил, че около ранчото оставят няколко стражи и да не излиза никъде повече.

Звукът от душа я накара да подскочи в леглото. Талън се бе върнал. Миналата нощ я бе информирал, че ще обсъдят действията ѝ, когато се прибере и след като тя се е наспала добре.

Кара облече с гримаса дрехите си и буквално избяга от стаята към притихналата кухня. Тя беше празна. Бе прекалено рано, навън все още беше тъмно. Видя пълна кошница с ябълки на плотта, но стомахът ѝ дори не трепна. Не беше гладна.

— Здравей, половинке. Бягаме, а? — Гласът му бе дълбоко ръмжене.

Стресната, тя се обърна рязко, бутайки кошницата с ябълките на пода.

— Талън, изкара ми ангелите — каза тя задъхано.

— Мисля, че миналата нощ ти казах да спреш и да се върнеш в ранчото. — Дрезгавият му глас накара в стомаха ѝ да затрептят пеперуди, докато той влизаше в кухнята, заставайки на няколко крачки от нея.

Тя огледа добре мъжа пред себе си. Ужасяващо ядосаният, напълно доминантен мъж.

— Ъм — започна тя, докато напрежението, което я обгръщаше, започна да я изпълва. — Трябваше да отидем за Бигсби, знаеш това. —

Тогава, осъзнавайки уязвимостта си, докато отговаряше пред мъжа, особено пред този мъж, тя вирна брадичка.

Тъмнорозовите очи се присвиха върху твърдото му лице. Мократа коса, къдреща се на тила му, не правеше нищо, за да омекоти изражението му. Той вдигна вежда срещу леката ѝ проява на предизвикателство и мускулите му се напрегнаха точно като на доберман, който се контролира, преди да атакува по команда.

— За Бигсби? Знаейки много добре, че Кърджаните ви чакат? — Въздухът завибрира около него, когато той се раздвижи, а гласът му бе опасно тих.

Направи още една крачка към нея.

Тя потисна тръпката на напрежение. Заплахата се завъртя около нея. Кара забеляза със закъснение, че прашките ѝ са подгизнали. Опасността не биваше да я възбужда, помисли си тя, докато с разширени зеници наблюдаваше хищника пред себе си. Това не трябваше да я кара да се подмокря.

Той бе облечен изцяло в черно, с тясна тениска, подчертаваща безграничната сила и релефа на торса му. Както и скръстените му ръце с железни бицепси. Мускул трепереше на квадратната му челюст, докато я оглеждаше от главата до петите, точно както див звяр оглежда плячката си, което въобще не я успокояваше относно безопасността ѝ.

Господи, изглеждаше бесен и тръпка премина надолу по гръбнака ѝ. Бикините ѝ станаха още по-мокри. Опита да прикрие предателското трепване, но развеселената му усмивка ѝ показа, че е забелязал. И то не просто реакцията на тялото ѝ, а ефектът, който имаше върху нея. И това я възпламени. Приветства пламването на темперамента си като балсам върху останалите отчаяни чувства. И се вкопчи в него.

Брадичката ѝ се вирна по-високо, а тя срещна стоманения му поглед.

— Да. Това беше правилното решение. И ти го знаеш. — Скулите ѝ се зачервиха, докато говореше в лицето на опасността. Но погледът ѝ остана заключен в неговия, въпреки че тялото ѝ се напрегна, готова да побегне.

Талън застина. Напълно. Очите му се промениха в нещо хищническо, нещо напрегнато. Той наведе глава настрани и гласът му, когато проговори, бе тъмен, копринен и опасен.

— Да не би да искаш да ме предизвикаш, малката? — Мъжът направи крачка към нея и напрежение изпълни въздуха между тях.

Нежелана топлина премина през тялото и едва не я събори на колене. Темперамент и страст вилнееха вътре в нея. Той не играеше игрички. Не ѝ бе нужно да чете чувствата му, за да знае значението на думите му. Погледът ѝ се плъзна през голямата кухня, търсейки път за бягство от заплашителния алфа-мъжкар пред нея. Но изход не съществуваше.

Нямаше думи, с които да пребори ефекта му върху нервите си... да пребори него. Защитата бе единствената ѝ опция, затова тя изви устни в лека усмивка, която бе наполовина сладка и наполовина предизвикателна.

— Така да бъде — изръмжа той, реагирайки моментално. Една голяма стъпка унищожил дистанцията помежду им, преди той да се наведе и да я метне на едното си широко рамо. Резкият сблъсък отне дъха ѝ, докато той се обръщаше и се насочваше към коридора. Кара пое въздух и започна да се върти върху рамото му, удряйки с ръце твърдия му гръб.

— Престани с това. — Една голяма мъжка длан се стовари върху задните ѝ части. Силно.

Възмутеният ѝ вик и борбата ѝ нямаха никакъв ефект върху него. Той мина през вратата на спалнята и я затръшна, ритайки я с твърдия си ботуш. Талън контролираше с лекота борецкото ѝ се тяло, завъртя я в ръцете си, за да застане лице в лице с нея.

— Време е да те опитомя. — В очите му нямаше никаква милост, когато ръцете му разкъсаха дънките ѝ, преди да я обърне, поставяйки я на ръце и колене върху леглото.

Неоспоримата сила на движенията му я накара да се задъха, когато се озова с лице към таблата на леглото, напълно изложена на показ пред нечовешки силния мъж. Опита да пропълзи напред, но една мощна ръка я улови през кръста и се плъзна по торса ѝ, обвивайки се от предната страна на шията ѝ. Желанието я контролираше, когато той я издърпа да застане на колене. Огромната му ерекция се притисна до гърба ѝ, а способността ѝ да диша се контролираше от здравата му хватка.

Кара се задъха, когато другата му ръка издърпа сутиена над главата ѝ. Голият ѝ гръб се притисна към тениската му. Маркерът на

хълбока ѝ започна да гори. Тя простена от желание, опитвайки се да насочи сетивата си към ситуацията.

— Талън, моля те — издиша тя остро, когато ръката в косата ѝ се стегна, издърпвайки главата ѝ настрани. Приведе я, така че да прокара остриите си кучешки зъби по ухото ѝ, драскайки с резци шията ѝ.

— Не, скъпа — дрезгавият му глас бе чист грях, докато той я държеше там, където я искаше, — ще ти кажа кога да започнеш да се молиш. — И впи зъби в нея.

Захапката му сякаш директно свърза врата със сърцевината ѝ. Неочакван оргазъм премина през тялото ѝ. Отчаяна, уловена от усещанията, тя се тласна назад към твърдото му тяло, търсейки облекчение.

— Не! — Твърдият глас, шепнещ в ухото ѝ, я накара да застине. — Контролирам и това. Ще свършиш, когато аз кажа. — Той отново я бутна напред, за да застане на ръце и колене.

Стресната, извън комфортната си зона, с тяло, вибриращо от нужда, тя остана притихнала, докато той сваляше колана си и го измъкваше от панталоните си. Рязък звук изпълни притихналата стая и тя сподави един стон, когато кожената ивица се свлече на пода. Чу се шум от дрехи и тениската му последва колана. Последва звук от отваряне на цип, преди да смъкне и дънките си. Когато проговори, гласът му бе тих и дрезгав.

— И ми писна от това да отричаш способностите си. Те биха могли да спасят упорития ти задник, ако им позволиш.

Кара подскочи, когато две големи ръце сграбчиха бедрата ѝ. Едната помилва дупето ѝ и продължи надолу. Тя простена, когато той най-после докосна местенцето, което имаше най-голяма нужда от ласка.

— Ах, по дяволите. — Гласът му бе дрезгав в тъмнината. Той я обгърна с голямата си длан. Кара помисли, че ще припадне, когато Талън пхна първо един, а после и втори пръст в нея. — Господи, колко си тясна! — Той се надвеси над нея... пръстите му се движеха навън и навътре... и нежни хапещи целувки се посипаха по тила ѝ.

Тя проплака, започвайки да се движи заедно с пръстите му, докато горещината му я обгръщаше.

— Искам да свършиш за мен, скъпа — прошепна дрезгаво в ухото ѝ, пръстите му се задвижиха по-бързо, докато дланта му се

притискаше към малката пъпка от стегнати нерви. — Сега! — Оргазмът я връхлетя със сила, която отне дъха ѝ, и вълни от удоволствие преминаха през тялото ѝ.

Умелите му пръсти предизвикаха оргазма ѝ, когато тя потръпна за последно и се срина на леглото. Тялото ѝ тъкмо започваше да се успокоява, когато той я завъртя по гръб. Едва тогава тя погледна към напълно възбудения мъж пред себе си.

Кара започна да отстъпва назад към таблата на леглото, но той я хвана за глезените и я издърпа отново на мястото ѝ.

— О, Господи! — простена тя, а очите ѝ бяха в плен на тъмното обещание на златните му ириси.

— Прекалено е късно за молитви, скъпа. — Гласът му бе развеселен, възбуден, и той сложи две ръце отстрани на тялото ѝ, премествайки се нагоре, докато не застанаха нос до нос, кожа до кожа. Ерекцията му, дълга и твърда, се притисна към стомаха ѝ. Тогава той просто застина. Лежеше върху нея, мускулите му потрепваха и се напругаха, докато гледаше как лунната светлина танцува по бледата ѝ кожа. — Господи, колко си красива! — прошепна той, вдигайки се на лакти, за да огледа по-добре лицето ѝ.

Сините ѝ очи, изпълнени с объркване и предпазливост, се отвориха при думите му. Талън се усмихна. Без съмнение му харесваше да я вижда такава. Извън баланс. И той упражняващ контрол. Беше умна да се бои от него. Особено ако това я накараше следващия път да се замисли два пъти, преди да се изложи на риск.

Той проследи контурите на лицето ѝ с нежното докосване, забелязвайки как желанието бе изместено от осъзнаване. Объркването обаче си остана, сякаш интензивността на нощта беше извън опита ѝ. Истината бе, че беше и извън неговия. Никога не бе желал да притежава жена по този начин. Тя беше негова и то от мига, в който безпомощния правителствен агент му подаде снимката ѝ.

Инстинктите за притежание се надигнаха в него, изливайки се в нея. Той се постара това да се случи. Бяха свързани и беше крайно време тя да го осъзнае. В отговор адреналинът скочи в нея, поставяйки я в бойна позиция, а очите ѝ се изпълниха с нуждата да избяга.

— Няма спасение — промърмори той срещу устните ѝ, разчитайки емоциите ѝ правилно, а тялото му буквално обгръщаше нейното. — Моя — изръмжа той, преди да плени устните ѝ с

притежание, изискващо капитулацията ѝ, докато езикът му се плъзна в устата ѝ, дуелирайки се с нейния.

Той зарови една ръка в косата ѝ, за да наведе главата ѝ така, че да му е по-удобно. Талън едва потисна стона си, когато сладкото ѝ тяло се изви, за да се притисне към неговото. Той дори можеше да почувства горещината от маркера на хълбока ѝ. Огънят преминаваше направо през сърцето му.

Почти задъхвайки се, Талън прекъсна целувката им, гледайки с мъжко задоволство премрежения ѝ поглед и подпухналите устни. Искаше това от първия миг, в който тези нейни сини очи го погледнаха предизвикателно.

Арогантността, изписана на лицето му, върна Кара обратно в реалността, или поне донякъде. Щитовете ѝ бяха безполезни срещу него. По дяволите. Тя беше извън комфортната си зона, отчаяно възбудена, а сърцето ѝ бе напълно уязвимо. Уязвимо по начин, по който тя арогантно бе мислела, че би могла да избегне. Последното я изплаши, а страхът ѝ се превърна в гняв. Тя се раздвижи, внимавайки да не откъсва погледа си от неговия, когато се разбунтува.

— Е — гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм, но задъханото ѝ дишане вероятно малко развали това впечатление, — опитомена ли съм?

Острият му смях бе неочакван и очите ѝ се разшириха, чувайки го. Доминантност прогони арогантността от лицето му. Утробата ѝ се присви, когато ръката му в косата ѝ се стегна, разголвайки вената ѝ за него. Тя опита да отдръпне главата си, избутвайки ръката му, но единственото, което успя да направи, бе да напълни очите си със сълзи от болката в скалпа ѝ, предизвикана от собственото ѝ дърпане. Главата ѝ остана точно там, където си беше и преди.

— Не. Но ще бъдеш — закле се Талън. Той се наведе надолу с мълчаливо, но ясно намерение, притискайки устни към шията ѝ, езикът му я докосна с грапава ласка, а резците му бяха повече от лек намек за силата му. Тя застина при докосването му, на крачка от нов оргазъм.

Той остана неподвижен за миг, позволявайки ѝ да почувства силата му и собствената ѝ уязвимост. Съпругът ѝ държеше живота ѝ в ръцете си. Или по-скоро в устата си. Тя изпробва здравината на

раменете му, като го блъсна веднъж, но Талън бе твърд като скала и дори не помръдна.

Той вдигна глава, приковавайки разширените ѝ очи със своите горящо златисти очи.

— Сложи ръце над главата си! — заповяда той. Тя потърси в очите му мекота. Но не откри такава. С лека въздишка изпъна ръце назад. Зъбите му блеснаха и, доволен от подчинението ѝ, той започна да прониква в нея.

Тя се бореше срещу чувствата, които я заливаха. Но приветстваше физическия си отклик към него. Ако спреше, мамка му, щеше да го убие. Но повече не можеше да блокира емоциите, излъчващи се от сърцето ѝ, от неговото сърце. И той го знаеше. Талън не позволяваше никакъв компромис, когато леко захапа шията ѝ и бавно, но твърдо започна да я изпълва още повече.

— Отпусни се — прошепна в ухото ѝ и колкото и невероятно да беше, тя го послуша. Талън продължи с бавните си движения и много скоро беше напълно потънал в нея. Тя се чувстваше изпълнена до точката на болка, пое си дълбоко дъх, за да успокои тялото си. Тогава той започна да тласка.

— О, Господи! — простена Кара, когато той докосна нерви, за чието съществуване не бе подозирала. Талън се оттегли частично, преди рязко отново да се зарови до основата, а желанията му се смесиха с нейните. Тя проплака от невероятното удоволствие. Никога не си бе представяла подобно нещо.

Той започна да се движи, поддържайки бавен и нежен ритъм, докато изведнъж, изпълнена с нещо повече от страст, тя се изправи, впивайки пръсти в кожата над сърцето му. Кара почувства промяната в него, преди самия той да я осъзнае.

Талън грубо сграбчи краката ѝ, притискайки коленете ѝ до гърдите ѝ, докато проникваше навън и навътре, избутвайки я малко по малко нагоре в леглото. Кара заби нокти в гърба му, докато той я обладаваше и още един оргазъм заплашваше да се разбие в нея.

Тя погледна нагоре към очите му и беше напълно завладяна от напрежението, отразено в металическите им дълбини. Той бе първичен, решен да я направи своя. Това бе прекалено много. Тя затвори очи и простена, когато той забърза тласъците извън това, което

бе смятала за възможно. Ръцете му, притиснати към бедрата ѝ, я държаха разтворена, открита пред него.

— Отвори очи, Кара! — заповяда той, притискайки краката ѝ още по-силно към гърдите ѝ.

Победена, тя се подчини и се фокусира върху тъмните очи, които я обявяваха за своя. Съгласието ѝ разпали нещо в него, което го накара да забърза тласъците си. Изведнъж дълбоко в нея оргазмът се взриви с интензивност, която накара цялото ѝ тяло да подскочи в отговор. Тя извика. Нейният оргазъм задейства неговия и той отметна глава, крещейки дрезгаво. Наведе се към шията ѝ. Захапката удължи оргазъма ѝ, докато тя не се срина от изтощение. Талън пусна краката ѝ, а тя заспа само след секунда.

ГЛАВА 20

Кара се събуди за втори път тази сутрин и направи гримаса, когато интимните ѝ мускули се свиха протестиращо. Но болката в сърцето ѝ ги надминаваше. Тя покри лице в отрицание, докато сурова уязвимост преминаваше през тялото ѝ. Умът ѝ, колко и впечатляващ да бе, не можеше да се справи с комбинираните сили на сърцето и тялото ѝ, които желяеха да дадат всичко, което има, всичко, което представлява, на друго човешко същество. На Талън.

Тих глас в задната част на мозъка ѝ прошепваше, че трябва да приеме съдбата, която ѝ се предлага. Сякаш беше безопасно да го стори. Способността ѝ да се доверява сяпко бе изтръгната от нея още в детството ѝ и инстинкта да се защити не можеше да бъде пренебрегнат. Но същият глас ѝ напомняше, че и Талън не можеше да бъде отречен.

Тихо почукване на вратата я извади от вътрешния ѝ дебат. Кейти надникна в топлата гостна.

— Будна ли си?

Кара кимна и седна в голямото легло.

— Да. Влез.

Кейти се ухили и скочи на леглото до Кара, за да погледне брадичката ѝ.

— Раната, където те поряза онзи шибаняк Лоркан, е заздравяла много бързо.

Кара кимна.

— Предполагам, че сега имам способностите на Талън за лекуване. Много удобно.

— Не ми изглеждаш особено доволна от това.

Кара сви рамене и въздъхна.

— Той те обича, трябва да го знаеш.

— Страшно е. — Думите ѝ бяха уклончиви.

— Да, знам. Но поне е готов да се опита — каза Кейти, пригладжайки с ръка завивката.

Кара се усмихна на приятелката си.

— Очевидно е, че Джордан има чувства към теб, Кейти.

Надежда изпълни очите на приятелката ѝ, преди да се намръщи.

— Да, но не достатъчно. Винаги ще съм хлапето, което го е следвало по петите, докато е отраствало.

Кара сви рамене.

— Тогава му покажи, че вече си пораснала.

— Как?

Кара остана замислена за миг.

— Нямам абсолютно никаква идея. — Тя се ухили и след това започна да се кикоти заедно с приятелката си. — Къде са проклятията на съществуването ни?

— В кухнята, проверяват проучванията на Бигсби. Ще се зарадват на малко помощ, ако си готова да им я дадеш.

— Ще си хвърля набързо един душ и идвам. — Кара се усмихна. — Ъм, колко точно бесен беше Джордан миналата вечер?

Кейти повдигна и двете си вежди.

— Нека просто кажем, че ми се наложи да поплача и да се престоря, че имам ужасно главоболие, за да ме пусне да си легна. Адски разярен е, задето Кърджаните вече знаят за мен.

— Значи все още не си се справила напълно с него?

— Дори и не мисля да го правя.

— Не те виня — каза Кара, насочвайки се към банята.

След като се изкъпа, се преоблече в чисти дънки и тъмнозелен пуловер, преди да тръгне през обширната къща към кухнята. Талън изучаваше купчина документи, разпилени по огромната дъбова маса. Джордан се бе навел на гранитния плот, говореше по телефона си, докато Кейти пишеше яростно на лаптопа си, седнала на кухненския остров.

Талън вдигна глава, щом тя влезе, и горещият му поглед я огледа от глава до пети. Беше невъзможно да спре топлината, надигаща се в нея, зачервявайки гърдите и бузите ѝ. Талън се ухили.

— Проверих ти имейла и принтирах последното съобщение от странстващата ти сестра. — В гласа му се долавяше възхищение от крехката жена, която успяваше да се изплъзне на войниците му.

Въртейки очи, Кара се приближи, седна до него на масата и взе листа, поглеждайки написаното с интерес.

„Хей, сестричке. По следите съм на нещо, не се тревожи. Тези шматароци не могат да ме намерят. Припчай под слънцето, скъпа моя.

Ем.“

Кара опита да прикрие усмивката си. „Припчай под слънцето“. Очевидно сестра ѝ знаеше всичко за Кърджаните. Тя се обърна към съпруга си, казвайки си, че не изглежда невероятно в тъмнокафявата си тениска и дънки. Гласчето в главата ѝ я предупреди да спре да се самозалъгва, и че това не е здравословно.

Той ѝ даде купчина документи с проучвания.

— Ще разгледаме тези проучвания тази сутрин и ще отнесем копия от тях у дома. — Талън прокара нежно ръката си през косата ѝ, преди да се върне към четенето.

— У дома? Скоро ли? — Кара обърна поглед към него, чудейки се дали той има някаква идея колко често я гали. Милувка по ръката ѝ, ласка по косата, често нежно докосване по гърба ѝ. Вероятно би се изправил пред демоните на ада, преди да го признае, но половинката ѝ имаше много нежна страна.

Той кимна ухилен към документите си.

Кара се отпусна на мястото си. Скоро щеше да види бебенцето си. Тогава погледът ѝ се фокусира върху документите пред нея.

— Уау!

Талън кимна.

— Да. Те са взели проектите за човешкия геном и се опитват да създадат или генно инженерство, или генна терапия за Кърджаните.

— Хмм. Докато хората имат двадесет и три хромозома, Кърджаните имат тридесет. — Зачете се надолу. — Както и вампирите. — Продължи да четете. — И както изглежда, са изолирали тези хромозоми, които носят гена за „без слънце“ за Кърджаните.

Талън се наведе напред, подавайки ѝ своите документи.

— Можеш ли да дешифрираш това?

Кара кимна и се зачете.

— Изпробвали са зародишна техника с гени от яйцеклетки, сперма и дори от ранни ембриони. — Облегна се, за да погледне Талън, а Джордан затвори телефона си и седна на масата срещу тях. —

Това значи, че са се опитали да манипулират зародишни клетки или по-скоро яйцеклетките и спермата. На практика, това значи, че се опитват да оплодят яйцеклетки. — Наведе се напред, интересът се вихреше в ума ѝ. — Първата клетка в ембриона е оплодената яйцеклетка и ако промениш нея, всички промени ще бъдат приложени и към останалите клетки. Интересното в този вид манипулация е, че ще бъде унаследено от всеки успешен зародиш.

— Колко близо са? — попита загрижено Джордан.

Кара поклати глава.

— Първо, те използват здрава вампирска ДНК и вмъкват различни вариации на това, което смятат за подходящи Кърджански клетки, но досега не са имали никакъв успех с този метод. — Тя разрови документите и седна обратно на мястото си, държейки този, който търсеше. — Обаче възнамеряват да създадат изкуствен Кърджански хромозом и да го добавят към съществуващите си тридесет. Проучването е впечатляващо, но досега не са имали особен успех.

— И от това, което прочетох — обади се Кейти от другия край на кухнята, — изглежда все още работят по нещо, с което да се справят с „алергията“ на половинките.

Кара кимна.

— Само въпрос на време е да започнем да манипулираме гените, но тъй като не сме сигурни кои гени какво правят, рискът натежава над всички възможни ползи. — Тя сви устни. — Те търсят навсякъде, от фотосинтезата на растенията през терапията за непоносимост към светлината до манипулирането на вируси.

Кара посегна към друга купчина документи, когато телефонът до Джордан звънна.

— Тук е прайдът — отговори той. Заслуша се за миг, преди да се облегне назад на стола си. — Здравейте, детектив. Да, пикапът „Додж“ е мой. Бях на спирката за камиони миналата вечер. — Талън вдигна поглед от документите си и присви очи. Кейти скочи от стола си, но Джордан поклати глава, нареждайки ѝ да мълчи, докато говори по телефона. — Не, тъкмо влязох, когато се случи инцидента, и полицаят ни посъветва да излезем от сградата. Затова се насочих към дома. — Джордан се заслуша за момент. — Иска ми се да мога да идентифицирам останалите в ресторанта, но както казах, тъкмо влязах.

Разбира се. Ако има с какво друго да помогна, моля, обадете ми се. — Той затвори телефона, поглеждайки директно към Талън.

— Трябва да се махнем от града — каза Талън.

Джордан кимна.

— Вероятно няма да могат да идентифицират Кара или дори Бигсби, а засега ще държим Кейти под ключ. Хората ми приготвят Черния ястреб, за да ви отведем у дома. Тръгваме след час.

Кара остави документите си.

— Военен хеликоптер ли е?

Острите бели зъби на Джордан блеснаха, когато се ухили.

— Беше, преди да го модифицираме. Ще си у дома за нула време.

Сутринта отлетя неусетно и скоро Кара се сбогува с насълзени очи с Кейти. Тя обеща да поддържат връзка и се надяваше младата жена скоро да може да ги посети в Колорадо. Джордан пилотира няколко часа на запад, докато пред тях не се появиха планините на Колорадо. Дивите земи пасваха на новия ѝ съпруг. И двамата жестоки в красотата си и умеещи да устоят на опасните сили около тях.

Острите бели върхове, изправени в чистото безоблачно небе, им предоставиха спиращо дъха посрещане, когато под тях се разпростря град Болдър.

Джордан прекара хеликоптера ниско над няколко хълма, докато не кацна на малко сечище с висока зелена трева, разлюлявана от вятъра. Талън скочи пръв и ѝ помогна да слезе. Тя види дълбоко студения въздух и го последва през поляната към огромно борово дърво. Двамата помахаха, гледайки как Джордан се издига в небето. Той им кимна и скоро настана тишина.

Птички чуруликаха весело в дърветата. Уханието на бор и нещо сладко от хилядите лилави и жълти диви цветя се носеше във въздуха около тях. В далечината се чу цвилене на жребец. Огромни дървета, започнали да губят есенната си премяна, обграждаха поляната, а звукът от малките животинки наоколо изпълни тишината с меки звуци.

Талън се ухили.

— Добре дошла у дома, половинке.

Кара се обърна объркана към него.

— У дома? — Млади дървета и диви цветя се приведоха под напора на бриза. — Тук няма нищо.

Талън хвана ръката ѝ.

— Ще има. — Той тръгна покрай дърветата и Кара го последва... двамата преминаха през гората, внимателно заобикаляйки паднали клони и избуяли храсти. Гъстите дървета скриваха слънчевата светлина и Талън я държеше близо, докато я водеше в тъмнината. Най-накрая те стигнаха до билото на хребета пред огромен, назъбен скален блок. Талън пристъпи напред и сложи ръка върху гладката повърхност, а Кара направи крачка назад, когато тъмният камък се плъзна встрани, разкривайки малка квадратна стая.

Тя замръзна на място.

— О, боже мой! Наистина живееш под земята.

Той се засмя.

— Не, живея от другата страна на Болдър, до езерото. Тук е главният ни щаб и убежището ни, когато е нужно. — Той нежно я бутна навътре. — И е мястото, където те чака дъщеря ти.

Кара обви студените си пръсти около топлата му длан, когато вратата се затвори, потапяйки ги в тъмнина. Тя подскочи, когато стаята се изпълни със светлина и дълбок глас попита:

— Идентификация?

— Кеърс, 23416 — отговори Талън.

— Добре дошъл у дома, братко. — В гласа се долавяше усмивка, а асансьорът започна да слиза надолу.

Кара се обърна към съпруга си.

— Не знаеха ли, че сме ние, преди да се идентифицираш?

Талън поклати глава.

— Знаеха, че сме ние, в секундата, в който хеликоптера кацна. Кодът е, за да се уверят, че всичко е наред... че не се случва нищо неочаквано.

— Добра защита — каза замислено Кара.

— Нямах си и представа — ухили се Талън.

— Е, имали сте векове да се усъвършенствате.

Преди да осъзнае, асансьорът спря и вратата се отвори, разкривайки голяма стая от метаморфни скали и гранит. Охранители стояха от двете страни на масивна каменна врата. Те бяха огромни, въоръжени и с ледени изражения. Кара се премести по-близо до Талън.

Той я поведе по обширния под и спря с усмивка.

— Макс, Джонас, това е жена ми Кара.

Промяната в мъжете бе моментална и леко стресираща. Широки усмивки извиха хищническите им лица и двамата се изредиха да стиснат ръката ѝ, като внимаваха да не я смачкат.

— Здравейте, госпожо. Джейни е толкова развълнувана, че ще ви види, че не може да стои на едно място. — Този, който Талън бе нарекъл Макс, се обърна и въведе някакъв код, за да отвори вратата зад тях. — Моля ви, кажете ѝ, че ми дължи реванш на „Старата прислужница“.

Кара се препъна зад Талън, когато той я издърпа през вратата, затваряйки я след тях. Огромни ръце я грабнаха и притиснаха към твърди гърди, стискайки я в това, което можеше единствено да бъде наречено меча прегръдка.

— Добре дошла у дома, малка сестричке — избоботи дълбок глас в ухото ѝ, преди да бъде пусната отново на пода. Познати зелени очи се усмихваха надолу към нея.

— Благодаря, Конн — каза тя, възвръщайки равновесието си. И двамата братя си приличаха по височина и телосложение, но Конн имаше по-светла коса, постигана късо, а в зелените му очи блестяха сребристи точки. Силната форма на лицето му ѝ напомняше за Талън, както и огромната трапчинка, намигаща ѝ отдясно на пълните му устни.

Голямата стая изглеждаше като обикновена конферентна зала. Ако някой можеше да нарече гранитните стени, огромната гранитна маса и десетките плазмени монитори на стената обикновени.

— Това е първата заседателна зала, в която понякога кани съюзници на преговори. — Талън направи жест към друга солидна врата в скалата.

Стъпките ѝ отекваха в твърдата повърхност на пода.

— Къде е Джейни?

— Стаите на семейството са в центъра на планината. Тя не се допуска толкова близо до периметъра или до входовете — каза Конн, поставяйки ръка на стената на нивото на главата му и се наведе напред към малко екранче, от което излезе зелена светлина, сканирайки очите му. Вратата се отвори с щракване.

Конн ги поведе по широк каменен коридор, минаващ покрай редица затворени врати, докато не спряха пред една, наслоена с

няколко вида скали. Ръката му я притисна, отваряйки, а Галън нежно побутна Кара да влезе вътре.

ГЛАВА 21

— Мамо! — извика Джейни и скочи към майка си.

Кара се засмя, грабна детето си и го стисна в обятията си. Силно. Зарови лице в меката шия на дъщеря си и вдиша аромата на пудра и малко дете. Светът ѝ най-после се върна на мястото си.

Тя се отпусна на едно коляно с ръце, обвити около Джейни, отдръпвайки се леко назад, за да огледа добре бебчето си. Дъщеря ѝ имаше нови дънки и тъмносин пуловер, а плитките ѝ бяха странна смесица от криви, хлабави и заплетени кичурчета. Сините ѝ очички блестяха и тя стисна ръчички пред себе си, а ноктите ѝ блеснаха в синьо, зелено и розово, като на всяко пръстче имаше различна декорация.

— Липсваше ми — прошепна Кара.

Джейни се усмихна и обви ръце около врата на майка си.

— Ти също ми липсваше. — Тя се отдръпна назад, но ръцете ѝ останаха на раменете на Кара. — Намираме се в средата на планината, близо до земята. Тя харесва да сме тук — заяви Джейни, а когато се усмихна, се видя дупката от липсващото ѝ зъбче.

— Харесва ли ѝ?

— Да. И е по-лесно да говоря с нея, щом сме толкова близо.

— Със земята? — попита Кара.

Джейни извъртя очи.

— Кой друг?

— За мен няма ли прегръдка? — попита дълбок глас иззад Кара.

Джейни се изкикоти щастливо и, пускайки майка си, се хвърли към Талън, убедена, че той ще я улови.

Той наистина я улови и я вдигна нависоко, притискайки я нежно в прегръдките си.

— Знаеше ли, че ще дойдем днес?

Джейни кимна.

— Да. Земята ми каза.

— Помислих си, че може да го направи. Носи се слух, че дължиш реванш на Макс на „Старата прислужница“.

Джейни поклати глава и сложи двете си малки ръчички на лицето на Талън.

— Той никак не е добър на карти. — Тя затвори очи за миг. — Пази си гърба, тате.

Талън присви очи.

— Какво имаш предвид?

Джейни сви рамене.

— Земята ми каза да ти го кажа. Не го забравяй.

— Няма — обеща той. — Какво друго ти е казала?

Джейни остана мълчалива за момент, преди да свие рамене.

— Ще имам братче. — Кара възкликна изненадано, а Джейни се ухили мистериозно. — Но не знам кога.

Талън се засмя и остави дъщеря си обратно на земята.

Кара кимна на двамата войници, които стояха от двете страни на коридора, и те ѝ се усмихнаха приветливо. Единият се обърна и натисна с длан вратата, карайки я да се отвори внимателно. Охраната на това място беше невероятна.

— Талън — промърмори Конн, — Дейдж се върна с някаква информация. Джейс ни чака в конферентната зала, а Кейн ще се включи онлайн... има някакъв проблем. Трябва да вървим.

Талън кимна и се наведе да целуне нежно Кара по устните, преди да поведе нея и дъщеря им през вратата.

— Останете в семейните стаи и нека Джейни те разведе наоколо. Ще се върна възможно най-бързо.

Кара пое нервно въздух.

— Забравих си растението у Кейти.

Талън се намръщи.

— Сигурен съм, че тя ще се грижи добре за него, Кара.

— Знам. — Сърцето ѝ заби по-бързо. — Просто растенията произвеждат кислород и даряват комфорт. Не могат да живеят под земята. — Господи, имаше нужда от природа, а не от плътни скали, които да я обграждат. Стените сякаш се затваряха около нея.

Талън прокара успокоително ръка по гърба ѝ.

— Всичко е наред, скъпа. Обещавам, имаме осигурен достатъчно кислород. — Той я побутна леко. — Върви да разгледаш с дъщеря ни.

Тя хвана ръката на Джейни, а каменната врата се затвори бавно зад него. Момичето ѝ я задърпа надолу по коридора, чийто стени бяха украсени от маслени картини, докато не стигнаха до огромна семейна стая с голям плазмен телевизор, закачен за стената, и два меки дивана от кафява кожа пред дъбова масичка за кафе. На плазмата вървеше изображение на планинска гледка, снимана през огромен прозорец. Вляво имаше малка отворена кухня с кръгла маса и столове около нея.

— Това е стаята за забавления — каза Джейни, водейки майка си покрай диваните, преди да се насочат към друг коридор, започващ от стената срещу малката кухня. Надолу по него вратите бяха отворени. — Това е твоята спалня. — Джейни посочи огромна стая с легло в кралски размери, покрито със синя коприна, преди да кимне към коридора. — Тук е банята и — заяви тя, бутайки Кара напред, — това е моята стая.

Уау! Яркорозовата стая беше обзаведена с легло, покрито с лилав, обсипан с цветя юрган, висок бял гардероб и огромна куклена къща в ъгъла. Весели зелени като лайм черти, оформени като цветя, преминаваха от единия до другия край на стените, а огромен плазмен телевизор на стената показваше прелестни понита тичащи през река.

— Невероятно — каза Кара.

— Да — съгласи се Джейни. — Избрах тези неща първия ден на компютъра и всичко се появи на следващата сутрин. Можеш ли да повярваш?

Кара поклати глава.

— Сама ли стоиш тук?

Джейни кимна.

— Но чичо Джейс или чичо Конн спят на дивана всяка нощ. Или гледат телевизия. Не мисля, че спят толкова много, колкото ние.

— О — каза Кара забелязвайки огромните количества детски дрехи в гардероба.

— Казах им, че могат да спят в твоята стая, но на тях им харесваше на дивана. — Джейни сви рамене.

Позицията им ги е поставяла директно пред всяка опасност, която би могла да заплаши дъщеричката ѝ. Вампирите може и да бяха опасна раса, но със сигурност щяха да направят всичко възможно да защитят бебето ѝ.

— Е, мамо — Джейни я погледна с надежда, — ще ми оправиш ли плитките?

Кара се изкикоти и кимна, преди да се залови за работа.

Те тъкмо се бяха настанили на удобния диван, за да гледат филм за принцесите и понитата, когато Талън влезе в стаята, следван плътно от Макс.

Кара насочи към тях любопитен поглед. Беше разделена със съпруга си само за час и все пак видът му накара пеперуди да затрепкат в стомаха ѝ. Гъстата му черна коса беше вързана назад, изваждайки на фокус твърдите линии на лицето му, докато в златните му очи проблясваха зелени точки. Опасност, може би дори насилие, трептяха под кожата му. Златистото обаче бе нежно и топло, когато насочи поглед към нея.

Тогава сърцето ѝ подскочи, щом видя какво носи той в ръцете си. Посадена в бяла керамична саксия стоеше млада *Pseudotsuga menziesii*.

— Донесъл си ми малка дуглоска ела? — попита тя и стана от дивана.

Талън размърда крака и прочисти гърлото си.

— Дааа. — Елата беше висока около шейсет сантиметра, а меките зелени иглички по краищата бяха кафяви и падаха по пода. — Беше в сянката на няколко много големи дървета и не получаваше никаква слънчева светлина. Помислих си, че може да го пресади у дома.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Беше ѝ донесъл дърво. Ароматът на земя и иглички изпълни въздуха и тя си пое дълбоко дъх, успокоявайки се.

Талън се обърна и остави изнемощялото дърво на масата.

— Добре е. Изтръгнах го с корените, затова ще се пресади лесно. — Той се намръщи към саксията.

Кара се приближи до него, обгръщайки лицето му с ръце.

— Благодаря ти.

Той се усмихна, слагайки ръка на гърба ѝ.

— Няма защо. Реших, че ще донесе достатъчно кислород и ще те направи щастлива.

Мир и топлина изпълниха тялото ѝ. Тя се вдигна на пръсти, целувайки устните му.

Макс прочисти гърлото си, пъхвайки между тях чаша от кафе, пълна с планински глухарчета.

— Донесох ти това. — Той беше висок колкото Талън, но раменете му не бяха толкова мускулести, а дългата му кестенява коса обгръщаше ъгловатото му лице със светли сини очи.

Кара взе чашата и отстъпи назад, усмихвайки му се.

— Благодаря ти, Макс.

Той сви рамене и лека руменина покри скулите му.

— Талън каза, че харесваш растения и разни такива неща, затова реших, че тези са красиви. — Гласът му стана по-тих и той потърка брадичка в рамото си.

— Красиви са — съгласи се Кара, борейки се да не се изкикоти. Огромният опасен вампир беше срамежлив. Той се обърна към Джейни, която седеше на дивана, и измъкна тесте карти от джоба си.

— Тук съм за реванша. — Макс хвърли тестето във въздуха и го улови с една ръка. Усмивката му към Джейни беше искрена.

— Добре — подскочи Джейни. — Но загубилият този път ще трябва да лакира ноктите си в розово.

Макс примигна за миг, преди да свие рамене и да пристъпи към дивана.

— Кара — Талън поклати развеселено глава, гледайки към приятеля си, — Кейн изпраща някаква информация от лабораторията в Канада и си помислихме, че знанията ти за вирусите по растенията и манипулациите на гените могат да бъдат от полза. Имаш ли нещо против?

Кара се намръщи, поглеждайки към дъщеря си.

— Всичко е наред, мамо. — Малкото момиче се усмихна дяволито. — Макс ще е много хубав с розови нокти.

— Дойдох подготвен — изсумтя вампирът и седна на дивана.

— И последните два пъти го направи — отвърна Джейни.

Кара кимна и с последен поглед към детето си, което гледаше как Макс разбърква картите, тя последва Талън навън. Щом излязоха в коридора, силното му тяло се завъртя, приковавайки я към стената, преди да приведе устни към нейните и да ги завладее. Целувката бе гореща, дълбока и настоятелна. Кара простена гърлено. Когато Талън

отстъпи назад, усмивката му бе нежна, но зеленото в очите му бе превзело златистото.

— Липсваше ми, половинке.

Гладът, надигнал се в него, отне дъха ѝ. Болката в собственото ѝ тяло я превзе, изисквайки облекчение, и то на мига, затова ѝ се наложи да поклати глава, за да прогони замайването.

Талън хвана брадичката ѝ, прокарвайки палец по подутата ѝ долна устна. Погледът му пламна още повече, когато езикът ѝ близна палеца му и той отстъпи назад, пускайки я.

— Чакат ни, половинке. Още две секунди и няма да успеем да стигнем.

Кара скръсти ръце на гърдите си в опит да контролира хормоните си.

Съпругът ѝ се ухили отново.

— Не че имам против, но онези задници, братята ми, ще дойдат да ни търсят, повярвай ми.

— Ох! — каза Кара с гримаса. Това беше последното нещо, което искаше.

— Хайде. — Талън обви тежката си ръка около раменете ѝ и я поведе през просторния коридор, спирайки за миг, за да сложи длан на каменната стена до огромна гранитна врата. Тя се плъзна, отваряйки се.

Кара пристъпи в обширната стая, издълбана в гранитния камък, с огромни плазмени екрани, монтирани на срещуположната стена. Точно отпред имаше няколко компютъра, а вдясно от вратата около голяма гранитна маса седяха Конн и още двама мъже, които гледаха купчина разпечатки.

Конн ѝ махна с ръка, докато другите скочиха на крака. Единият беше над метър и осемдесет, а в медените му очи светеха тъмноцинкови точки. Той беше по-слаб от Талън, с дълга черна коса и широка усмивка.

— Аз съм Джейс, умният брат — каза той и се здрависа с нея, преди да се върне на мястото си пред масата.

Другият беше по-грамаден от всеки от другите братя и изглеждаше малко по-възрастен. Не лицето, а очите му показваха какъв живот е водил. Той я гледаше толкова напрегнато, че почти я накара да се почувства неудобно.

— Дейдж? — попита Талън.

Дейдж прочисти гърлото си и пристъпи напред, нежно стисвайки ръката си.

— Съжалявам — гласът му бе гърлен и излъчваше мощ, — напомняш ми на някого.

— На кого? — попита развеселена Кара.

Дейдж се ухили и сви рамене.

— Не знам името й.

Кара се усмихна и отметна глава назад, за да погледне лидера на Реалм. Дълбоки сиви очи, разположени на рязко отсечено лице, омекотено само от извивката на устните му. Той я побута нежно напред, за да седне на масата до Джейс.

Конн натисна няколко клавиша на клавиатурата и на екрана пред тях се появи лицето на последния брат.

Интелигентни, метално виолетови очи огледаха стаята, преди да се спрат на нея.

— Ти трябва да си половинката на Талън. — Усмивката му бе същата, която бе видяла и на лицата на братята му. — Мога да ти кажа, синеочке, че можеше да се справиш и по-добре.

Талън се наежи до нея.

— Ще ти се. — Той обви ръка около раменете й. — Преди да започнем, ще се връщаш ли за колоквиума следващия уикенд?

Кейн кимна.

— Да. Или поне за втория ден, може да пропусна бала.

Джейс изсумтя.

— Ти винаги пропусках бала.

Кара завъртя глава.

— Какво е колоквиум?

Талън се ухили.

— На всеки десет години Реалм организира симпозиум, или един вид конвенция, където събира всички на бал. Кейн винаги успява по някаква причина да го пропусне.

— Бал? Но... — Протеста заглъхна в гърлото й.

Талън се усмихна и топлият му дъх погали косата й.

— Не се тревожи. За всички ни има подготвен гардероб. — Хилейки се, той седна отново на мястото си.

Кара завъртя очи. Добре де, и тя това щеше да попита, и все пак... Все пак не беше като да има бална рокля, окачена в гардероба си, за бога.

Дейдж прочисти гърлото си, очевидно готов да се заемат за работа.

— Кейн имаш ли новите проби?

Брат му кимна и погледът му стана сериозен.

— Точно пристигнаха. Ще ви изпратя информацията и може да обмислим всички заедно. — Той погледна надолу и се чу звук от писане по клавиатура. — Току-що успях да разкриптирам файловете... взехме ги от научната лаборатория в Париж.

Дейдж се напрегна, стоейки до Конн.

— Какво? — попита Талън, погледът му бе насочен към екрана.

Дейдж сви рамене.

— Лошо предчувствие.

Нивото на напрежение в стаята се покачи и Кара се размърда на мястото си. Изглежда предчувствията на Дейдж носеха голяма тежест пред братята му. Конн натисна още няколко клавиша и екранът се раздели на две, така че лицето на Кейн да остане от едната страна, а от другата да се появят редица изображения. Кара ги огледа за миг. Графични цветни спирали се извиваха, образувайки множество цветове.

— Тук има двадесет и три хромозома... това е човешко ДНК, не на растение.

Талън кимна, а до първата картинка застана втора. Кара възкликна, когато успя да преброи тридесет хромозома.

— Това е вампирско ДНК — каза тихо Талън.

Кара погледна с интерес към третата цветна верига от ДНК, която се извиваше в интересна спирала. Преброи хромозомите. След това отново.

— Има двадесет и седем двойки хромозоми. — Погледна удивена към Талън. — На кого са двадесет и седемте?

Талън сви рамене.

— Не знам. Шифтърите имат двадесет и осем. — Те загледаха внимателно различното изображение, докато Кейн опитваше да извлече повече информация от файла.

Кара леко изви устни разбиращо.

— Конн? Можеш ли да сложиш непознатото ДНК по средата?
Той кимна и размени местата на изображенията.

— Сега наложи човешката ДНК отгоре. — Конн го направи така, че двадесет и трите двойки човешки хромозоми паснаха идеално върху непознатата, оставяйки непокрити само четири от непознатите хромозоми.

— Сега, сложи отгоре вампирската. — Този път от тридесетте двойки вампирско ДНК останаха три, като останалото се припокриваше идеално с неизвестното ДНК.

Удивени възклицания се разнесоха из стаята, когато мъжете видяха това, което бе видяла и тя.

— Непознатото ДНК е комбинирано. — Тя насочи изненадания си поглед към Талън, който бе стиснал здраво челюст, гледайки с леден поглед. — Комбинация между човек и вампир. Ти каза, че си ме променил. Възможно е това да е моето ДНК.

ГЛАВА 22

Кара изучаваше екрана, докато яростно напрежение преминаваше през залата.

— Или е ДНК на някоя друга половинка, предполагам. — Тя се замисли за миг. — Може би това има нещо общо с алергичната реакция, ако докоснеш чужда половинка.

— Може би. — Талън дори не опита да потисне гнева в гласа си.

Гигантите пред масата стояха с погледи, насочени към огромния екран.

— О, по дяволите — каза Кейн пред монитора, преди да пусне ново изображение, което да смени останалите.

Тежка клетка се появи на екрана, изобразяваща сини балони, които се прикачат към клетките на ДНК-то, пробивайки пътя си навътре в тях.

— Това е вирус — трезво каза Джейс.

Кара кимна и сърцето ѝ забърза ритъма си, когато вирусът погълна клетката и започна да я променя.

— Създават вирус, който да атакува половинките на вампирите? — Болка прониза стомаха ѝ. — Ако клетките са от половинка на вампир, вирусът няма ли да атакува и вампира?

— Може би останалите двойки хромозоми, които не предаваме на половинките си, ни защитават от него — каза Талън, а от гласа му се излъчваше ярост.

Това имаше смисъл. Кара се завъртя на стола си.

Кейн гледа към монитора за известно време, преди да се обърне отново към групата, присвивайки очи.

— Талън, може би ще искаш да отведеш половинката си обратно в стаите ви.

— Не — възрази Кара. — Каквото и да е, искам да го видя.

Талън я изгледа за миг, преди да кимне към брат си.

Кейн поклати глава и натисна няколко бутона. На фокус се появи видео, на което дребна жена кръстосваше тясна килия. Тя имаше

тъмноруса коса, светли сини очи и бледа като мляко кожа... Кара предположи, че е на около двадесет и пет години.

— Коя е тя? — попита тихо Дейдж.

— Била е Кърджанска соти — отговори Кейн, след като прочете нещо на екрана.

— Какво е соти? — попита Кара.

— Половинка — отвърна Джейс.

— Защо някоя жена ще се обвърже с Кърджан? — запита се Кара на глас.

Талън прочисти гърлото си.

— Не е задължително обвързването да става доброволно.

Стомахът ѝ се сви. Прииска ѝ се да се бе върнала в стаята им.

— Жената е била инжектирана с вируса по-малко от час, преди да бъде заснето това видео — каза тихо Кейн, отново насочвайки поглед към документите.

Жената кръстосваше килията, преди да започне да говори на себе си, а думите ѝ се повишиха до викове от болка. Жената удари каменната стена няколко пъти с ръка, след което продължи все по-силно и по-силно. Кръв бликна от ръцете ѝ, преди да започне да крещи в агония. Кара подскочи от изненада.

Жената удари с ръце лицето си, виковете се превърнаха в стонове и след това отново в крясъци, преди да започне да скубе русата си коса, която покри циментовия под на стаята. Очите ѝ бяха диви, конвулсии минаваха по тялото ѝ и писъците спряха, когато лудостта я победи и тя започна да се блъска срещу железните решетки. Силен звук на чупещи се кости се чу през записа. Тя просто не можеше да изостави жената сама на мъчението ѝ, въпреки че всички свърши. Кара почувства замайване и започна да ѝ се повдига, когато видя жената да опитва да изтръгне югуларната си вена със собствените си ръце.

— Достатъчно — изръмжа Талън към брат си.

Кейн кимна и екранът потъмня.

— Тя чупи врата си срещу железните решетки точно два часа след като ѝ е инжектиран вируса.

— Милостиви боже! — Кара издиша, след което си пое дълбоко дъх, опитвайки се да не повърне. Наистина не разбираше. — Защо ще създадеш вирус, който да убива половинки? Защо просто не ги застреляш? — И тогава я осени: — О! Или това просто е първата

стъпка. Ако направят вируса да се разпространява по въздуха, няма да се налага да търсят половинките на вампирите. Просто ще трябва да го пуснат.

Талън скочи на крака, а тялото му завибрира от потиснато насилие.

— Няма да пуснат вируса, преди да имат антидот, за да защитят собствените си половинки.

Дейдж се замисли за миг, преди да се изправи и да мине зад тях, натискайки няколко клавиша на клавиатурата и показвайки на екрана информация.

— Може би. А може би не. Доколкото знам, Кърджаните никога не са смятали половинките си за нещо от голяма важност.

Кара проговори меко.

— Трябва ни генетик за това. Не съм експерт по човешка генетика.

Кейн кимна през екрана.

— Работим над това. — Той се зарови в документите. — Ще ни се наложи да пренасочим някои фондове към научни проучвания... Ще подготвя предложения, като се прибера у дома. — Той се насили да се усмихне. — Навреме за колоквиума, разбира се.

Кимайки, Талън се облегна назад на стената.

— Очевидно, докато ние сме модифицирали оръжия през последния век, Кърджаните са се отдали на наука. — Гневът, бушуващ в тялото му, си пролича в гласа му. Вирусът бе специално създаден да нарани или убие половинката му и нуждата да я защити накара острите резци в устата му да се удължат опасно.

Кара помисли за сестра си, Ема, която беше водещ специалист по генно инженерство. Освен това тя споделяше странната способност на Джейни да вижда бъдещето. Кара започна да прехвърля в главата си варианти, имаше нужда да реши кризата и да защити сестра си.

— Кара? — заставайки пред нея, очите на Дейдж бяха потъмнели. Интересът буквално се изливаше от него и лека тръпка премина през ума на Кара. Сякаш крачета на паяк преминаваха по кожата ѝ. Тя мислено ги прогони.

Поклати глава, когато Талън сложи ръце на раменете ѝ, заставайки зад нея. Той я стисна леко, преди да застане между нея и брат си.

Дейдж затвори очи за миг, преди да ги отвори, проблясвайки със сивите си очи срещу нея.

— Сестра ти е повече от генетик, нали? — Погледът ѝ се плъзна по ъгловатото му лице. — Тя е медиум.

Талън замръзна на мястото си. Кара не отговори, гледайки притеснено към Дейдж. Откъде го бе разбрал?

— Така ли е? — изненадано попита Талън, преди да погледне към Дейдж. — Има смисъл, но не беше в информацията, която получих. И, мамка му, стой далеч от главата на жена ми.

Кара се изправи.

— Получил си информация за мен? — Тя го погледна.

Талън кимна.

— Разбира се. Казах ти, че Дейдж изпрати досието ти на смартфона ми. — Той погледна питащо брат си.

— Нямахме време за повече проучвания. — Дейдж прокара ръка през гъстата си черна коса. — Чухме за заповедта да ги отвлечат точно навреме, за да се намесим, и трябваше да се занимаваме с Кърджанските лаборатории. Все още не бяхме направили пълна проверка — той въздъхна. — Извинявам се, че проникнах неканен в мислите ти.

Тя игнорира извинението... щеше да се занимава с това по-късно.

— Вече сте знаели, че Кърджаните преследват Ема заради генетичните ѝ проучвания.

— Кара — Талън се обърна към нея, навеждайки се, за да застанат на едно ниво, — не я преследват заради проучванията ѝ. Преследват я, защото е медиум и това я прави потенциална половинка.

— О, господи! — прошепна Кара, а сините ѝ очи се изпълниха със сълзи. — Ема.

— Изглежда е много добра в криенето — каза намусено Дейдж, докато четеше информацията на компютъра, преди на монитора да се появи снимка на усмихнатата Ема, облечена в лабораторна престилка. Той застина и всеки мускул на тялото му се напрегна пред погледа на Кара.

— Какво? — Страх охлади кръвта ѝ и тя потръпна.

Главата му се поклати бавно към нея.

— Тя прилича много на теб, Кара. — Сянка на синьо премина през сивите му очи, оцветявайки ги по начин, който никак не се доближаваше до човешкия вид.

Емоциите, изливащи се от краля, бяха прекалено силни, за да ги блокира. Гняв. Решителност. Нетърпение.

— И?

— И трябва да я намерим, преди Кърджаните да ни изпреварят. Въпрос на време е. — Дейдж въведе серия от команди на компютъра. — Изпращам всички, които имаме... и утре ще се присъединя към тях. — Челюстта му се стегна като гранит.

Талън се приближи към компютъра, набирайки първо имейл адреса, а след това и паролата, която Кара му бе дала отдавна. Писмото от *fleeingfanny@yaddah.com* се появи на екрана. Кара пристъпи напред, за да го прочете.

„Хей, сестричке... трябва да се преместя. В безопасност съм, не се тревожи. Целувки на дребосъка.
Е.“

Кара въздъхна. Щом Ема казваше, че е в безопасност, то Кара й вярваше. Тя отстъпи от Талън и в нея се надигна гняв.

— Не разбирам. Защо, по дяволите, е толкова нужно да се намери жена с дарби?

Потиснат смях дойде от Джейс, а останалите Кеърс запазиха мълчание, поглеждайки към Талън. Той тъкмо отвори уста, за да отговори, когато Кейн се появи отново на екрана.

— Не искам да ви прекъсвам, но току-що намерих списък с няколко женски имена. — Гласът му бе гневно ръмжене.

Кара се завъртя и седна отново на мястото си.

— Добре, готова съм. — Ако се справеха възможно най-скоро с всичко това, сестра й щеше да спре да се крие.

Талън я вдигна на ръце, карайки я да изписка от изненада.

— Кара, ти се връщаш при Джейни.

— Не, не се връщам — възрази тя и надникна през рамото му, докато той я носеше към вратата. Силното му лице беше решително, а челюстта стегната. — Мога да помогна, Талън.

— Няма нужда да виждаш записите. Ако открием нова генетична информация или научим нещо за сестра ти, обещавам ще дойда да те взема.

Няма начин, помисли си тя и започна да се бори в ръцете му. Той стегна мускулите си, ефективно блокирайки движенията ѝ.

— Не спори с мен, половинке. — Гласът му не търпеше възражения.

Пухтейки раздражено, Кара му позволи да я притисне по-силно към гърдите си.

— Ами ако Кърджаните я намерят първи? — попита, едва сподавяйки сълзите си.

— Ще се справим с това. — Той я целуна нежно по главата. — Но тя се крие успешно, не само от Кърджаните, но и от нас. Мисля, че е добре.

Ако някой можеше да го направи, то бе нейната голяма сестра. Тя се замисли за миг, докато уверените стъпки на мъжа отекваха в коридора.

— Талън? Дейдж чете ли мисли?

Съпругът ѝ въздъхна.

— Има тази способност, но обеща да стои далеч от главата ти. Обикновено го прави.

— Хмм! — Тя щеше да се научи да го блокира. Сега друга мисъл заемаше ума ѝ. — Колко вампирски половинки съществуват?

Талън сви рамене.

— Не знам. Разпилени сме по целия свят и не знам точния брой.

Тя поклати глава.

— Но не може да са много. Изглежда ми загуба на ресурс Кърджаните да губят толкова време, за да ни убият.

Прегръдката на Талън се стегна.

— Кой знае защо Кърджаните правят каквото и да е било. — Той я пусна да стъпи пред вратата на стаите им, преди да сложи длан на скалата. — Обаче те са напълно наясно, че половинките ни са нашия живот... ако някой ни отнеме половинката, това е равносилно на унищожението ни. — Вратата се отвори, разкривайки Джейни, която слагаше блестящи кристалчета върху боядисаните в яркорозово пръсти на Макс.

— Идвате точно навреме — каза войникът с гримаса.

Талън изсумтя.

— Свободен си, ако имаш нужда да си напудриш носа.

— Много смешно. — Вампирът тупна с пръст нослето на Джейни, преди да се изправи и да се насочи към вратата. Талън целуна Кара по бузата, преди да последва Макс.

— Ще се върна възможно най-скоро.

Кара прекоси стаята и седна до детето си, което я гледаше с мъдър поглед. Прекалено мъдър.

— Всичко ще е наред, мамо.

Кара се поизправи, поглеждайки лицето на дъщеря си.

— Сигурна ли си?

— Обещавам. — Джейни посегна и взе дистанционното. — Нека да гледаме филма с понитата. Ще ти хареса.

Талън се прибра няколко часа по-късно, заваряйки Кара да прави макарони със сирене в малката, но добре заредена кухня. Уредите бяха от неръждаема стомана и бяха наредени в редичка.

— Ухае страхотно — каза той, когато Кара се обърна, за да го погледне. Остри линии пресичаха бузите му, погледът му бе по-твърд и от нащърбен метал, а пулсът туптеше в изпъкнала вена на челюстта му. Напрежението вибрираше в него, усещаше се в твърдата поза на раменете му, в стиснатите му зъби, и тя се зачуди какво, по дяволите, е имало на онези записи.

— Лошо ли е? — Тя прокара нежно пръсти по угриженото му лице.

Той затвори за миг очи.

— Да — След това се огледа. — Къде е Джейни?

— Спи.

Той прегърна Кара и докосна нежно устните ѝ със своите, преди със стон да задълбочи целувката. Тя му отвърна така сякаш не го бе виждала с дни. Ръцете ѝ се повдигнаха, за да се заровят в косата му, докато неговите обгърнаха дупето ѝ и я повдигнаха, притискайки я към ерекцията му. Когато той вдигна глава и двамата се бореха да поемат дъх. Маркерът на хълбока ѝ пулсираше настоятелно.

Гневът все още блестеше в погледа му, затова тя направи крачка назад.

— Какво? — попита тя, обръщайки се да погледне макароните.

— Вирусът не е създаден да убива — каза той трезво.

Кара се завъртя изненадано към него.

— Не е създаден да убива? Как така?

— Седем от единадесетте жени се самоубиха, за да избягат от агонията на вируса. — Талън се отпусна на дървения стол пред кръглата гранитна маса. — Останалите оцеляха.

Кара седна до него.

— Оцелели са, след като са били заразени? Не разбирам.

— Целта на вируса не е да убива... целта му е да превърне половинката обратно в човек. — В очите му блестеше опасен блясък.

— Ох. Защо?

Талън си пое дълбоко дъх.

— За да могат половинките ни да се обвържат с Кърджаните.

Кара премигна, потърквайки челото си.

— Създали са цял вирус, за да откраднат половинките ви? — Тя се засмя невярващо. — На света няма ли достатъчно жени, от които да избират?

Талън запази мълчание, погледът му я гледаше сериозно.

— Няма достатъчно жени — промърмори тя, осъзнавайки истината. Кара скочи на крака. — Не ми кавай. Само тези с глупавите дарби биха могли да ви станат половинки.

— И да износят децата ни — изръмжа Талън.

— О, господи. Колко сме редки? — Страх за дъщеря ѝ изпълни съществуването ѝ.

— Изключително редки — потвърди Талън, присвивайки очи.

Тя направи крачка назад от масата.

— Знаеше го. Знаеше го, когато се обвърза с мен.

Талън се изправи на крака.

— Знаех, че ти си моята половинка, когато се обвързах с теб.

Тих глас накара и двама им да се обърнат.

— Мамо? — Джейни потъркваше очичките си с юмруче. — Гладна съм.

С един последен поглед към Талън Кара побърза да отиде до дъщеря си и да я вдигне на ръце.

— Направих любимото ти, миличка... ела да седнеш. — Тя отнесе детето си до масата и я сложи нежно на стола.

— Дискусията е отложена, не приключила, съпруго — тихо изръмжа Талън, преди да извади телефона си и да види съобщението, изписано на екрана. — Трябва да тръгвам. Последната информация разкри нова лаборатория в южна Калифорния и трябва да отидем там тази нощ. — Той протегна ръка, за да помилва косата ѝ, преди да се наведе и да я целуне бързо.

— Ема? — попита тихо тя, когато той направи крачка назад.

Талън поклати глава.

— Лабораторията изглежда като съоръжение за проучвания, но трябва да съберем повече информация. Ще се оглеждам, Кара.

— Налага ли се да ходиш? — Чувстваше се в много по-голяма безопасност с него, освен това искаше да довършат спора си и да видят къде се намират.

Той кимна.

— Да. Аз съм глава на охраната на Реалм.

Кара поклати глава, изненадана от новата информация.

— Има толкова много неща, които не знаем един за друг, Талън — каза тя, правейки крачка назад.

Златните му очи се присвиха.

— Значи е добре, че имаме векове пред нас, за да се опознаем, нали, половинке? — Целувайки Джейни по главата, той излезе.

Останалата част от нощта Кара прекара в играене на карти и гледане филми, докато накрая не се стовари изтощена в леглото за няколко часа. Когато най-после успя да заспи, започна да сънува белокожи чудовища с покрити с кръв зъби, които се смееха, докато я затваряха в ковчег, направен от гранит.

ГЛАВА 23

Кара се събуди, изправяйки се в леглото с вик, само за да бъде обгърната от силна мъжка ръка и притисната с гръб към твърдо мъжко тяло.

— Заспивай, още е рано — промърмори Талън до ухото ѝ.

Тялото ѝ се разтопи, притисна се към топлината му и тя потисна инстинктивното трепване на сърцето си.

— Ходихте ли до лабораторията?

— Да. По-късно ще прегледаме файловете. Намерихме почти същото като в лабораторията в западна Вирджиния. — Твърдият му крак помилва нейния.

— Никакви половинки? — Гласът ѝ почти секна на последната дума.

— Не. — Дишането му стана по-дълбоко и тялото му се отпусна в съня. Топлината, която я обграждаше този път, я погълна, помагайки ѝ да сънува хубави сънища.

По-късно тя се събуди сама в голямото синьо легло. Изправи се и видя пълна кошница с дрехи на гранитния под... нейните дрехи. Сърцето ѝ подскочи развълнувано, като се замисли, че Талън е взел дрехите ѝ от Колорадо, но тънкият глас в главата ѝ ѝ напомни, че има съмнения. Те крещяха, че Талън нямаше да се ожени за нея, ако не носеше странния ген, който ѝ позволяваше не само да има уникална дарба, но и да е способна да износи вампирско дете. Дългът към хората му го управляваше.

Свивайки рамене, тя си взе бърз душ в банята на стаята, преди да се облече в дънки и син пуловер и да се насочи към дневната. Последва приглушените гласове към кухнята, където Джейни и Талън ядяха бъркани яйца и обсъждаха най-страхотните цветове на дъгата.

— Няма начин — каза ухилен Талън, — златисто жълтият е най-добрият.

Джейни поклати тъжно глава.

— Големите са толкова слепи. — Косата ѝ бе сплетена на перфектни плитки, които висяха от двете страни на лицето ѝ, докато насочваше отново поглед към закуската си.

— Кой ти направи косата? — попита Кара.

Джейни се ухили щастливо към Талън, който се подсмихна самодоволно.

— Той ми я направи. — След това започна да подскача на стола си. — Познай какво? Днес отиваме в новата ни къща.

Кара се намръщи.

— Безопасно ли е?

Талън кимна.

— Да. Имам мъже, които патрулират около къщата и земите... Кърджаните не знаят къде сме... а дори и да знаеха, не могат да направят нищо. Ударихме толкова много от сградите им през последните седмици, че сега се борят да се опазят.

Кара прокара ръка по косичката на дъщеря си, преди да седне на масата.

— Ами моите неща? — попита Джейни, отхапвайки от яйцата.

— Точно донесохме дрехите и куклите ти, Джейни. Освен това дублирах всичко останало и в къщата ни — каза Талън.

— Дуб... дублира?

— Ъм, да, всичко е същото. Имаш същото легло, същата къща за кукли, дори същия килим.

— Супер.

Телефонът на Талън завибрира и той го погледна, за да прочете съобщението, преди да се изправи.

— Съюзниците ни са открили още една лаборатория в източна Европа... няма намерени половинки, но има много информация. — Погледът му се спря на Кара. — Ще се срещна с Дейдж, докато с Джейни подготвите багажа си. Бъдете готови да тръгнем до час. — Изражението му ѝ каза по-силно от всеки думи, че дискусиата от миналата вечер остава на масата. Тя му се намръщи в отговор.

Кара пропусна закуската, за да помогне на Джейни да опакова вещите си. Те тъкмо приключваха пълненето на кошниците за дрехи,

които им беше донесъл Макс, когато Талън се върна, за да ги отведе у дома. Следваха го няколко войника, които изнесоха багажа.

Точно когато минаваха през контролната зала, Джейни извика.

— Чакайте малко. Забравих рисунката от чичо Дейдж.

— В стаята не остана никаква рисунка — отвърна Кара.

— В неговата стая е, мамо. Той обеща. Нарисува ми розово пони и ми каза, че мога да го занеса у дома. Моля те?

Кара погледна към Талън, който просто се засмя и отиде няколко метра надолу по коридора, поставяйки ръка на гранитната стена до огромна каменна врата. Вратата се отвори, разкривайки помещения, подобни на тези, които току-що бяха напуснали, с изключение, че тук имаше два лаптопа и куп листове на масата. На масата имаше и няколко празни кенчета от гроздова енергийна напитка.

Хуквайки напред с щастлив вик, Джейни отвори огромен скицник, стоящ измежду документите на масата. Красиво розово пони им се усмихваше насреща.

Джейни се изкиска, грабна рисунката и я вдигна, спирайки на място, когато Кара възкликна и се приближи напред. Кара се пресегна и извади изрисуван с въглен лист, от който я гледаше лице, което познаваше почти толкова добре, колкото и собственото си. Присвивайки очи, тя отгръщаше страница след страница с рисунки на лицето на сестра ѝ, с различни изражения и всевъзможни настроения. Дейдж беше уловил перфектно интелигентните бадемови очи на Ема, вирнатото ѝ носле и миниатюрната трапчинка вдясно на пълните ѝ устни. На последния портрет косата на Ема бе изтеглена назад, а изражението на лицето ѝ бе такова, каквото Кара никога не бе виждала.

Тя погледна шокирана, когато Дейдж влезе в стаята след Талън, а сериозните му сиви очи се насочиха към нея. Съпругът ѝ застана до нея, гледайки любопитно брат си.

— Не разбирам — прошепна тя, готова да се хвърли между Ема и всяка опасност.

Дейдж не каза нищо.

— Защо имаш толкова много рисунки на сестра ми?

Дейдж не изглеждаше изненадан, но Талън си пое удивено дъх до нея.

— Защо, Дейдж? — Гласът му бе твърд.

Дейдж се ухили.

— Сънувам тази жена от двеста години, Кара.

— О! — Тя не бе сигурна какво да каже. — Дейдж, Ема не е... имам предвид, не точно... — Можеше да не познава добре Дейдж, но сестра ѝ бе за нея като отворена книга. И тя никога не би се обвързала с доминантен алфа-мъжкар, а Дейдж очеводно бе точно такъв.

— Не се тревожи, малка Кара — арогантно ѝ заяви Дейдж. — Провидението иска това, което иска. Няма да нараня сестра ти.

Кара поклати глава.

— Не се тревожа за нея.

— Хммм — отвърна той, правейки им знак да напуснат покоите му.

Последва двучасово шофиране в брониран черен хамър от щаба до обширно ранчо с изглед към Голямото мечо езеро. Кара не пропусна да забележи огромните порти и десетките охранителни камери, окачени по боровете, докато минаваха по дългата редица дървета, преди да спрат пред голяма къща от тъмно дърво с веранда, обграждаща я от всички страни. Вратата беше гористо зелена на цвят, обшита със закалена стомана, изглеждаща така, сякаш би издържала и атомен взрив.

Тишината и спокойствието я обгърнаха, когато излезе от автомобила и ѝ се наложи да се бори с усещането, че най-послед си е у дома. Ароматът на борови иглички изпълваше въздуха, а високо по дърветата над тях се чуваше птича песен. Кара изписка, когато Талън я вдигна на ръце и закрачи към верандата, преди да изрита вратата с крак и да я пренесе през блестящия гранитен праг към всекидневната.

Той я постави нежно на твърдия дъбов под, преди да се върне навън и да внесе и кикотещата се Джейни.

— Уау! — възкликна Кара, поглеждайки панорамните прозорци, простиращи се от пода до тавана, с изглед към спокойното езеро, обградено от дървета и планини. Тя пристъпи към голямата каменна камина с удобни черни дивани и удивителни маслени картини, за да застане пред прозореца и просто да се наслади на гледката. Обърна се назад и видя, че Талън я гледа със странно изражение в неземните си очи.

— Красиво е — прошепна тя, почти страхувайки се да наруши тишината.

— Зашеметяващо — съгласи се той, а очите му милваха лицето ѝ, докато държеше дуглоската ела в ръце.

Джейни наруши настроението.

— Къде е моята стая?

Смеейки се, Талън остави саксията на пода до вратата и подаде ръка към Джейни, която детето пое с щастливо подскачане. Кара ги последва през застлания с килим под към стаята в познатото розово. Освен леглото, скрина и куклената къща, в тази стая имаше и красиво бяло бюро, дрешник и свързана баня.

— Страхотно — извика Джейни, преди да се затича и да скочи на леглото.

Върху скрина имаше снимки на Джейни, Кара и Ема, и топлота изпълни сърцето на Кара, когато се обърна към Талън.

— Те са от къщата ми в Масачузетс.

Той кимна.

— И гаражът е пълен с кутии, които трябва да бъдат разопаковани.

Кара се усмихна.

— Донесъл си всичките ни вещи?

Талън ѝ се ухили.

— По-късно може да ми благодариш подобаващо.

Хм! Може би щеше да го направи. Талън им показва останалата част от къщата. Огромна кухня с тъмни гранитни плотове, шкафчета от тъмnochерешово дърво и блестящи метални уреди. Кухненският остров бе достатъчно голям, че всеки, който обичаше готвенето толкова, колкото Кара, щеше да успее да му се наслади пълноценно.

Скоро Талън се оттегли в офиса си, за да съставя стратегии за Реалм, докато Кара и Джейни започнаха да разопаковат вещите си. Желанието да създаде живот със съпруга си я изкушаваше, докато страха в нея нашепваше, че бракът им е просто удобен. Тя имаше правилния ген и бе на точното място, в точното време. Или грешното. Все пак не ѝ се беше обяснил в любов или нещо такова. Ако не друго, той се отнасяше с нея като с негова собственост. Трябваше да бъде охранявана, наистина, но Кара винаги бе смятала, че ще изживее живота си спокойно, монотонно и самотно.

Талън определено не беше спокоен и монотонен, и нямаше нищо самотно в чувствата, които пробуждаше в нея.

След вечерята съпругът ѝ сложи Джейни да спи, докато Кара се зае с новия си гардероб. Тъкмо бе приключила с реденето на обувките си, когато Талън отвори шкафчето от нейната страна на леглото и извади сребристия ѝ, девет милиметров пистолет.

— Можеш ли да стреляш? — попита Талън и провери празния пълнител.

— Ъм, не — призна Кара. — Пистолетът е на Ема, тя настоя да го взема, когато обраха съседите.

— Не е зареден.

— Не се чувствах в безопасност, като беше зареден, но защото обещах на Ема...

— Ще те науча да го използваш, Кара. — Той върна пистолета в шкафчето и извади книга от него.

Тя сви рамене и се изчерви силно, когато видя какво държи Талън в ръка. След това се опита да стане.

— „Обвързани сърца“? — Гласът на съпруга ѝ стана по-дълбок, когато прочете задната корица. — Виж ти, Кара. Много интересно четиво. — Той вдигна поглед от книгата и очите му блеснаха в златисто, когато се насочиха към зачервеното ѝ лице.

— Това е просто книга, Талън. Не е кой знае какво и определено не е твоя работа. — Кара се опита да прогони изчервяването, но без успех. За бога, всеки четеше от време на време еротика, макар че трябваше да изхвърли книгата в мига, в който я измъкна от кутията с нещата от спалнята ѝ.

— Не съм сигурен за това. — Гласът на Талън вече беше дрезгав. — Някога пляскали ли са те, скъпа?

Дъхът на Кара заседна в гърлото ѝ при напрегнатия поглед в очите му и тя се сви вътрешно.

— Ъм, ами не. — И се изчерви още повече. — Това е просто книга, Талън. Нищо повече.

— Не мисля така. — От тялото му се излъчваше истинска мощ. — Мисля, че това ти харесва. — Очите му не се откъсваха от нейните, когато пусна книгата обратно и затвори шкафчето. Кара направи крачка назад и едва се сдържа да не направи втора, когато той разпозна действието ѝ като такова, каквото бе.

Когато над тях падна тишина и те се загледаха през леглото, а блестящите очи на Талън бяха уловили нейните разширени очи, той каза:

— Бягай.

С инстинктивен вик Кара се обърна и направи точно това. Тя изтича надолу през коридора, през всекидневната към столовата, търсейки скривалище. По-скоро почувства, отколкото чу хищника по петите си, когато спря пред огромна черешова маса.

— Не, Талън. — Тя вдигна ръка да го спре, докато си поемаше дъх на големи глътки.

Той повдигна една вежда и застана измамно спокоен на прага на френските врати, без дори да се е задъхал.

— Тази стая е пълна с красоти... доста китайски порцелан, който е чуплив. — Погледът на Кара търсеше изход, докато се опитваше да си поеме дъх и се кикотеше едновременно. За нещастие бе в капан. — Не искаме да счупим нещо — продължи тя, — нека спрем с тази нелепа игра и може да гледаме филм или нещо такова.

— Но, Кара — Талън тръгна грациозно наляво, говорейки тихо и увещателно, — аз искам да си играем. — Той спря да се движи, когато тя се насочи в другата посока и продължи да следи всяко негово движение. Дори и в игриво настроение, мъжът беше адски заплашителен.

— Да — изсумтя Кара, — като лъв, който си играе с газела. Преди да я изяде.

Лека, мързелива усмивка премина пред лицето му и тя изхълца, осъзнавайки какво е казал. Кръвта започна да ври във вените ѝ от вълнението на преследването, от вълнението какво ще направи с нея, ако я улови.

— Изглежда, че си в капан, малка газело. — Той се придвижи още малко наляво. — Сега ще трябва да те изям. — С тези думи той прескочи масата, демонстрирайки неоспорима мощ и скорост.

Кара изписка в женска паника и хукна в противоположната посока, едва успявайки да избяга от протегнатата му ръка. Тя изхвърча през вратата, а смехът на Талън ехтеше след нея, давайки ѝ да разбере, че е свободна само защото той не е приключил с игричката си. Само тревогата да не събуди Джейни ѝ попречи да изпищи отново по време на преследването.

Босите крака на Кара шляпаха по гранитния под, докато тичаше покрай входната врата, за да потърси спасение в кухнята. Тя изтича около притъмнелия, покрит с тъмен гранит плот и се скри зад него, очите ѝ гледаха разширено към мястото, откъдето бе минала, а лакътят ѝ се удари в кошница с тъмночервени ябълки.

Първата ябълка удари Талън в гърдите в мига, в който нахълта в кухнята. Той улови втората във въздуха на милиметри от носа си, когато Кара се изправи, за да хвърли трета.

Неговото „Аз не бих“ накара Кара да застине с вдигната ръка, готова да го замери, докато дъхът излизаше на пресекулки от гърдите ѝ. Той тръгна напред, точно както я бе дебнал в кухнята на Джордан, и на нея ѝ се наложи да сдържи един стон.

Усмивката му бе по-хищническа, отколкото пакостлива, когато заобиколи кухненския остров, без да я изпуска от поглед. Кара замръзна, когато я прониза желание, заставайки лице в лице с хищника, с който се забавляваше. Талън пристъпи пред застиналото ѝ тяло и взе нежно ябълката от ръката ѝ.

Един силен пръст повдигна брадичката ѝ, така че лицето ѝ да се повдигне към неговото.

— Такова изкушение. — Гласът му бе грапав като чакъл и изпрати желание до сърцевината на тялото ѝ. — Адам не е имал никакъв шанс. — Талън нежно прокара гладката повърхност на ябълката по лицето ѝ. Приблужи устни към нейните.

Кара се разтопи пред него, когато той задълбочи целувката, езикът му се преплете с нейния, а желанието пулсираше до болка в тялото ѝ. Изведнъж се оказа вдигната от пода и поставена на гранитния плот. Талън повдигна полите ѝ и мускулестите му бедра разтвориха коленете ѝ. Тя се чувстваше малка и женствена в сравнение с мощния мъж, притиснал я към плота, и, по дяволите, това я възбуждаше.

Той ѝ бе казал да бяга. Беше я преследвал из къщата, докато тя се опитваше да сподави кикота си. Чист инстинкт я накара да забие пръсти в ребрата му.

— Хей — Талън се отдръпна и хвана ръцете ѝ. — Спри се!

Няма начин. Няма начин! Тя притисна по-силно, натискайки ребрата му.

— Спри! — изкикоти се той и сграбчи ръцете ѝ.

Тя се ухили, а бедрата ѝ стиснаха по-силно неговите.

— Нямах никаква идея, че големите, лоши вампири имат гъдел, Талън.

Мамка му, колко сладко беше това?

Той се ухили в отговор и сърцето ѝ трепна.

— Хмм. Е, нека видим. — Талън пусна ръцете ѝ, за да обвие кръста ѝ и да я притисне с пръсти.

Писькът, който тя издаде, когато масивните му ръце се плъзнаха по нея, би могъл да събуди и мъртвите.

— Не, не, неее — изпищя тя, опитвайки се да се измъкне от него, и кикотейки се, му върна услугата, ритайки с крака напред, за да избяга. Цяла благословия бе, че Джейни спеше дълбоко.

Талън се завъртя, преплете едната си голяма ръка в косата ѝ и я дръпна нежно настрана, разкривайки за устата си грациозната колона на шията ѝ. Устните му проследиха пътечка от ухото ѝ, надолу по бузата и вдлъбнатината между шията и рамото ѝ, където я ухапа лекичко. Маркерът на хълбока ѝ гореше за него.

— Какво ще кажеш да обявим примирие?

Хмм. Примирие звучеше добре. Щеше по-късно да се тревожи за сърцето си. Едно беше да желаеш мъж и съвсем друго да го харесваш истински. Веселата страна на опасния лидер беше почти прекалено много, за да ѝ устои. Тогава острите му зъби отново я ухапаха леко, напомняйки ѝ, че неговата идея за забавление съдържаше частица истинска опасност.

Коленете на Кара обвиха по-силно бедрата му, притискайки копнеещата ѝ сърцевина към покритата от дънките му ерекция. Една силна ръка обви дупето ѝ и я притисна още по-близо, докато другата продължаваше да изследва тялото ѝ надолу. Той промърмори доволно, когато устните му се притиснаха към подутината на лявата ѝ гърда, подаваща се над триъгълното деколте. Пускайки косата ѝ, той плъзна пръсти под ръба и издърпа тениската надолу, разкривайки твърдото розово зърно, което на мига покри с уста, а очите му се затвориха от удоволствие.

Удоволствието му я изпълни и тя се отвори за усещанията, които се изливаха от него... може би да си емпат не беше толкова зле. Кара затвори очи и отпусна рамене назад върху гладката повърхност, докато той смучеше зърното ѝ с устни, а слабините ѝ се притискаха силно към

неговите. Тя простена и зарови и двете си ръце в косата му, притискайки го по-силно към треперещата си плът. Тялото ѝ крещеше да му даде каквото пожелае от нея, докато умът ѝ се бореше да излезе от мъглата.

Сърцето ѝ трябваше да си остане само нейно.

Талън вдигна глава, целуна я силно по устните и разкъса роклята ѝ през средата със силните си ръце.

— Ще ти купя нова — обеща той и насочи вниманието си към другата ѝ гърда. Кара успя само да се задъха, когато острото всмукване на устните му върху зърното ѝ и силния натиск на ерекцията към подгизналите ѝ бикини я накара да избухне в умопомрачителен оргазъм.

Тя зарови глава във врата му, за да се сдържи да не извика силно на глас. Вълните преминаваха през нея и всеки неин мускул трепереше от усилието да запази тишина.

Талън покри с нежни целувки и двете ѝ гърди, докато тя се бе вкопчила вяло в него, а ръцете ѝ в косата му вече не го стискаха толкова силно. Кара спря да трепери и съпругът ѝ се върна отново да целуне устните ѝ, а ръцете му се обвиха около кръста ѝ. Изгубена в целувките му, младата жена инстинктивно обви крака около бедрата му и ръце около тила му, когато той я вдигна от кухненския плот и напусна стаята.

Талън премина през къщата, отваряйки вратата на спалнята им с крак, докато устните му не се откъсваха от нейните. Той я отпусна на леглото, преди да смъкне тениската си през глава. Коланът и дънките му я последваха на пода, разкривайки воинското му тяло. Желанието отново се надигна в нея, докато гледаше твърдите му мускули и нечовешката му сила. Той сложи ръка под гърдите ѝ и я бутна нежно да легне по гръб.

— Дойде моят ред да те изям, малка газело — промърмори той, а погледът му бе насочен към парчето плат пред себе си. Той се отпусна на колене. Две силни ръце се протегнаха към нея и я издърпаха към ръба на леглото, а дъхът му бе горещ срещу мокрите ѝ бикини. Той се наведе и захапа еластичната им материя, дърпайки я леко. Те отказаха да помръднат, затова с тихо ръмжене, Талън ги разкъса на две.

— Ще ти купя нови — заяви, преди да наведе глава към голата ѝ плът, докато ръцете му разтвориха по-широко бедрата ѝ.

Тя се изви срещу устните му с тих вик. Умът ѝ изключи, когато страстта я завладя напълно.

— Толкова сладка. Толкова ароматна — прошепна Талън срещу нея, а вибрациите на гласа му накараха Кара да стисне бедра около ръцете му. Той я ближеше от край до край, освобождавайки се от хватката на бедрата ѝ, за да пъхне в нея първо един, а след това и втори пръст. Разтвори я още повече и проговори срещу нея — Толкова сочна, Кара. — Със стон Талън я ухапа отново, хвърляйки я във вълните на нов оргазъм. Тя стисна чаршафите и кокалчетата ѝ побеляха, а той пируваше с нея, заливайки я с вълна след вълна, докато накрая не се предаде и не се отдаде на освобождението.

Тя експлодира отново, докато двата му пръста бяха в нея, а устните му я изпиваха. Талън целуна нежно малката нарастваща раничка, докато се изкачваше нагоре по тялото ѝ, така че да са слабини срещу слабини и ерекцията му да се сгуши до женствеността ѝ. Устата му завладя нейната без никакви въпроси. Целувката му бе тъмна и хищническа. Кара усети собствения си вкус на езика на Талън, докато той започна да я обладава бавно. Тогава със стон и мощен тласък, той се зарови в топлината ѝ. Устата му улови стреснатия ѝ вик.

Кара беше разтворена широко и Талън започна да се тласка навън и навътре в нея, а устните му смазваха нейните под доминантната си целувка, докато ръцете му бяха заровени в косата ѝ. Тя не можеше да се бори с реакцията си към него... дори и да го искаше. Защо, за бога, би го поискала? Щеше да мисли над това по-късно. Тя простена, когато той забърза тласъците си и движенията му създадоха невероятна серия от електрически импулси в утробата ѝ... тя отвори ума и сърцето си, колкото успя.

Мощна енергия се вля от него в нея... покорявайки нерви и емоции, за чието съществуване досега не бе подозирала. Истината бе, че не бе сигурна дали са нейните. Може би бяха неговите.

И двамата свършиха по едно и също време. Кара не знаеше дали нейното освобождение или неговото я накара да види звезди зад клепачите си. А може би беше комбинацията и от двете.

ГЛАВА 24

Телефонът на Талън извънтя и го събуди малко преди зората да се появи на хоризонта. Той се пресегна към апарата и на мига застана нащрек.

— Какво? — Той седна в леглото, включвайки светлината. — Кога? — Придърпа Кара по-близо към гърдите си и очите ѝ се разшириха. Поклати глава, чувайки думите на Джордан. — Тя не може да дойде, Джордан. Знаем... — Прокара разстроено ръка през очите си. — Добре. Ще се видим след половин час. — И затвори телефона си, преди да погледне към половинката си.

— Ема ли е? — Гласът ѝ бе шепот от страх.

Талън поклати глава.

— Не. Кърджаните са отвлекли Кейти.

— Кейти? — извика Кара, сядайки. — Не! Защо?

Талън сви рамене.

— Не знам. Може да е по ред причини. — Той скочи от леглото. — Джордан ги е проследил до Орегон, мисли, че знае къде я държат. — Облече дънки и тъмна блуза с дълъг ръкав.

— Защо Джордан иска да отида, Талън?

— Няма значение. — Може и да не притежаваше емпатските ѝ способности, но решителността ѝ го удари с неподозирана сила.

— Има — възрази тя, обувайки дънки и пуловер, докато го гледаше от другата страна на леглото.

Талън погледна внимателно Кара.

— Тя е в голяма частна болница и Джордан не знае точно къде е. Мисли, че би могла да я усетиш, ако си достатъчно близо.

— Вероятно мога.

— Не.

— Талън, не може да ме притискаш да използвам способностите си и след това да не ми даваш да ги ползвам. Особено когато приятелката ми има нужда от мен. — Гласът ѝ бе тих, директен. Впечатляващо. — Не видях как се би, когато Лоркан ме залови, нито как

се превърна в лъв, за да ме защити, макар да знаеше, че така ще се изобличи пред Кърджаните. Длъжница съм ѝ.

Талън изръмжа тихо и тръгна да излиза от стаята. Кара имаше право, но това не му харесваше. От първия ден я притискаше да приеме способностите си, затова как сега би могъл да ѝ забрани да ги използва, когато са така нужни? Всеки инстинкт в него крещеше да я заключи в килера, докато се справи със заплахата. Никога не бе смятал, че ще се разкъсва така, докато си представяше живота си с половинка до себе си.

Той въздъхна. Тя не бе просто половинка. Беше негова. Малката устата умница държеше сърцето му в ръцете си. Щеше да я убие, ако тя позволише нещо да ѝ се случи.

Щом се озова в офиса си, вдигна телефона и започна да раздава заповеди. Половинката му все още трябваше да научи мястото си в живота му, но останалата част от шибания Реалм щеше да прави това, което му нареди.

Тъкмо затвори телефона, когато тя се появи обута в избелели дънки, морскосин суитшърт, който подчертаваше пълните ѝ гърди и крехките рамене. Кожата ѝ бе бледа върху деликатните скули, а меките ѝ устни бяха опънати в твърда линия. Очите ѝ с цвета на следобедно небе проблясваха в синьо срещу него и само детето, вървящо по петите ѝ, го спря да не приеме предизвикателството ѝ и да я събори и обладае на пода на кабинета си.

Стомахът му се сви, когато осъзна причината за гнева си. Той я обичаше.

Тогава Джейни му се усмихна лекичко, а хубавата ѝ коса беше направена на плитки, завързани с розови панделки. Сърцето му трепна. Исусе! Те бяха живота му. Страхът и мощната нужда да ги опази живи и здрави едва не го събори на колене, а маркерът на дланта му започна да пари, сякаш прогаряше сърцето му.

Кара отвори уста да проговори. Вероятно да спори. Той вдигна ръка.

— Джордан ще ни вземе след петнадесет минути. Ще оставим Джейни в щаба и ще вземем подкрепление, преди да се насочим към Орегон.

— Ние? — Надежда разцъфна на лицето на Кара.

Той си пое дълбоко дъх, борейки се с всичките импулси, които крещяха, че трябва да я предпази.

— Да. Права си. Няма смисъл да имаш тези способности и да не ги използваш. Но, половинке... — гласът му стана твърд, той ѝ изпрати емоционална вълна като заплаха и, по дяволите, тя я блокира — ... ще следваш заповеди. Ще останеш настрана, докато прочистим лабораторията, и ако ти кажа да направиш нещо, мамка му, ще го правиш. — Ако дадеше дори най-малкия знак, че ще застраши живота си, щеше да я остави тук.

— Добре — обеща тя, а сексапилният ѝ глас беше тих и задъхан.

Талън поклати глава, докато несигурността се изливаше от него и го караше да се бори със себе си. Всеки негов инстинкт крещеше яростно, че трябва да държи половинката си далеч от Кърджаните... по дяволите, далеч от всяка опасност. Звукът от перки, разрязващи въздуха, достигнаха до слуха ѝ.

— Джордан е тук.

Тя кимна и хвана ръката на Джейни, насочвайки се през вратата към огромния хеликоптер, шумно кацащ на тревата пред къщата.

— Наведете глави — изкрещя Талън, докато тичаха напред и скачаха в машината. Кимайки бързо към тях, Джордан вдигна хеликоптера в небето.

Дълбоко в подземния щаб на Кеърс, в стаята, изпълнена с впечатляващ брой компютри и технологии, които бяха вероятно по-напреднали и от тези, които притежаваха от човешкото правителство, информация се прехвърляше през екраните, блестейки в зелено, черно и жълто, напомняйки на Кара за научните филми, които бе виждала като тийнейджър.

Мъжете Кеърс стояха рамо до рамо с четирима шейпшифтьри. На големия екран в средата Талън показва холографско изображение на частна болница в покрайнините на Портланд.

— Главната ни задача е да спасим Кейти и всички други заложници, ако има такива, съгласно оперативната директива номер двадесет и пет на Реалм.

Джордан пъхна нож в колана на кръста си.

— Очакваме да открием и други заложници?

Талън сви рамене.

— Възможно е. Втората ни цел е да вземем всяка информация, всеки компютър или файл, който успеем да докопаме. И последната е да убием Кърджаните. — Той поклати глава. — Тази тяхна нова политика да се крият пред очите на всички ме тревожи. Болница, за бога. Трябва да променим както бойната си стратегия, така и тренировъчното си обучение.

Една моментна мисъл се мерна през съзнанието на Кара... как, за бога, Джордан е успял да проследи Кейти до Портланд? Осъзнаването я свари неподготвена. О. Не. Той. Не. Го. Е. Направил. Тя поклати глава. Приятелката ѝ щеше да побеснее.

— Кога си сложил проследяващото устройство на Кейти, Джордан?

Хищническият му поглед се насочи към нея, преди да свие рамене.

— Какво проследяващо устройство?

Джейс изсумтя до него.

Талън прочисти гърлото си.

— Данните, които имаме, показват, че сградата е все още нова и вероятно не е напълно охранявана. Но дори и така, те ще знаят, че идваме, затова планът е да нападнем и да се изнесем. Удряме бързо и силно. Отиваме с двата хеликоптера едновременно.

След като всички си изясниха задълженията, Талън ги отведе до друга подсикурена стая, пълна с всевъзможни оръжия, включително пистолети, саби, ножове, гранатомети и ракети.

— Уау! — възкликна Кара, оглеждайки арсенала. Дъхът заседна в гърлото ѝ.

Талън бе напълно сериозен, когато промуши през главата ѝ тъмна лека жилетка и я привърза отстрани.

— Бронирана жилетка? — попита тя. Умът ѝ се насочи към детето ѝ. Джейни имаше нужда от майка. Страх и вина се плъзнаха по гръбнака на Кара.

— Да. Ще те защити дори и от нашите куршуми — каза трезво Талън, преди да сложи и на себе си подобна жилетка. Той вдигна поглед към нейния. — Сигурна ли си, че искаш да дойдеш?

Не, не беше. Но Кейти имаше нужда от нея.

— Да, сигурна съм.

Той стисна зъби и отстъпи назад, за да се подготви. Оръжейната зала му пасваше, след като беше военачалник на целия Реалм. Жилетката легна естествено върху черната му блуза, подчертавайки широките му гърди и силните мускули на ръцете му. Той издърпа косата си назад, завърза я, а лицето му бе каменна маска, докато концентрирано проверяваше всяко оръжие, преди да го подаде на войните. Самият въздух около него вибрираше от решителност, а златистите му очи светеха целеустремено.

Но не беше само опасния цвят на очите му, беше неоспоримата интелигентност и осезаемата мощ, които се излъчваха от него. Способността му да създава стратегии и да изготвя бойни планове, с които да подсигури успеха им, беше това, което я впечатли най-силно. По дяволите.

Тя притисна гръб към стената, търсейки миг на спокойствие в собствените си мисли. Дейдж, Конн и Джейс бяха решителни и смълчани, докато поставяха оръжията по местата им, преди да направят още една проверка и да облекат тъмни якета. Тя познаваше шифтърите от времето, което прекара в ранчото на Джордан... трима братя, Мак, Ноа и Бей, които бяха началници на охраната на Джордан. И тримата бяха високи, мускулести с тъмноруси коси, пълни с тъмни кичури... ако не знаеше, че са лъвове, щеше да се чуди на странните им цветове.

Мак ѝ намигна с едното си тъмношоколадово на цвят око и ѝ кимна да провери слушалката в ухото си. Кара се подчини, забелязвайки, че е единственият присъстващ в стаята, който е под метър и деветдесет. Освен това бе единствената жена и тестостеронът, вихрещ се около нея, я замая.

— Вземи това и стреляй по всеки, който не познаваш. — Гласът на съпруга ѝ прекъсна мислите ѝ и той закачи за кръста ѝ зелен пистолет, преди да ѝ облече тъмно яке и да го закопчее. — Пистолетът е от типа насочваш и стреляш... ползвала си го и преди.

— Ще съм добре, Талън. — Тя потърка силната му ръка, докато той нагласяше слушалката си.

— Гледай наистина да е така, половинке. — Той се наведе надолу и целуна твърдо устните ѝ, преди да хване ръката ѝ и да я поведе през няколко коридора, докато стигнат до асансьор, който ги изведе навън. Джордан и мъжете му се качиха в единия хеликоптер, а Кара се озова

между Талън и Джейс на другия, пилотиран от Дейдж. Конн седеше на мястото до пилота и натискаше разни бутони.

— Кара, надявам се, че не ти прилошава на завоите — каза Дейдж и гласът му отекна в слушалката ѝ, докато той запалваше внушителната машина.

— Не мисля, че ще ми прилошее — отвърна тя, а стомахът ѝ се сви на топка.

— Е, предстои да разберем — заяви до нея Джейс, усмихвайки се леко.

— Ще летим близо до земята, за да не ни засекаат, половинке. Ще се движим бързо, ще има много завои. Сигурна ли си, че не искаш да останеш тук? — Нежният глас на Талън премина от ушите ѝ и се насочи към самата ѝ сърцевина. Как го правеше?

Кара поклати глава и Дейдж издърпа щурвала, издигайки ги по-бързо, отколкото бе мислела, че е възможно. Тогава земята се завъртя под нея в размазано петно от кафяво и зелено. Тя едва не се изкикоти от адреналина, който я връхлетя. Очевидно нямаше да ѝ прилошее. Дори когато Дейдж снижи толкова ниско, че клоните на дърветата дращеха долната част на хеликоптера, тя се наслаждаваше на усещането да лети. Докато Джейс клатеше развеселено глава при вида на вълнението и удоволствието ѝ, Талън бе насочил поглед към облаците, а умът му очевидно бе съсредоточен върху предстоящата битка.

Крайт на полета им дойде бързо и неочаквано. Те кацнаха на покрива на сградата, където се очакваше Кърджаните да ги чакат, готови да им окажат отпор. Тя скочи от хеликоптера след Джейс и го последва до металната врата в средата на висока тухлена стена, а Талън бе плътно зад нея. Тя се обърна, когато останалите шестима войници се плъзнаха по дебели въжета, окачени за хеликоптерите, секунди преди стъклата да се пръснат със силен шум.

— Огън — извика Джейс.

Талън я дръпна настрани и прикри главата ѝ с тялото си. Експлозията разцепи въздуха. Той отстъпи назад и тя последва Джейс през все още пушещата дупка на стената... металната врата лежеше смачкана и изтръгната от пантите си. Пред тях изскочиха двама Кърджански войника и тя изпищя, когато пистолетите им се насочиха към гърдите ѝ, миг преди шока да я изпълни, когато врагът замръзна

на мястото си. И двамата очевидно се опитваха да тръгнат към нея, но бяха като парализирани.

Пот изби на горната устна на Талън.

— Тези са по-стари и добре тренирани — изсъска той към Джейс. Тогава главата му се отметна назад и той направи гримаса.

— Какво? — попита Кара.

Талън поклати глава. Джейс на мига стреля два пъти и скочи напред, за да откъсне главата на единия Кърджан, докато Талън се справи с другия.

— Хайде — извика Талън и грабвайки Кара за ръката, се затича надолу по циментовите стълби след Джейс. Те преминаха през четири етажа, докато не се озоваха на първия. Той се обърна към нея. — Затвори очи. Усещаш ли Кейти?

Кара затвори очи, а сърцето ѝ удряше силно в гърдите. Господи, нека проработеше. Нищо. Съскайки, тя се концентрира върху лицето на приятелката си, върху усмивката ѝ, върху палавото ѝ хихикане. Тръпка на осъзнаване започна да се поражда в основата на тила ѝ. Тя се концентрира по-силно и изведнъж отвори рязко очи.

— Тя е тук. Адски бясна е и се опитва да не се страхува.

— Къде е тя? — Ръмжащият глас на Джордан в ухото ѝ я накара да подскочи.

Кара поклати глава и погледна нетърпеливо към Талън.

— Не знам. Усещам я някак заглушено. Сякаш между нас има нещо тежко.

— Под земята е — промърмори Талън.

— Четвъртият етаж е подсигурен. — Гласът на Мак прозвуча през слушалките им. — Това място наистина е болница и току-що изкарахме акъла на куп пациенти. Отризахме комуникациите и обявихме военна ситуация, за да не могат да се обадят навън.

— Статус? — попита Талън, слагайки едната си ръка на тежката метална врата и затваряйки очи в опит да се съсредоточи.

— Третият етаж е подсигурен — отвърна Конн. — Сестри и пациенти. Никакви Кърджани.

— Същото и на втория етаж — дочу се ясно гласа на Бей.

— Намерихме входа към мазето в един гардероб, северното крило на първия етаж — каза тихо Дейдж. — С Джордан влизаме.

— Чакайте — каза Кара, когато някакъв шепот се понесе в ума ѝ. — Не е сама. Има още някой с нея. Жена. Боли я.

— Друга пленница? — Талън се обърна от вратата.

Кара сви рамене, гледайки го с разширени зеници.

— Не знам. Усещам я някак мъгляво. Сякаш едва присъства. — Дъхът в гърлото ѝ се превръщаше в лед. — Освен това усещам тъмнина, обгърнати са от зло.

— Да, и аз го усетих — сухо каза Талън. — Има петима Кърджани под нас. — Кимна към Джейс. — Всички да останат на позицията си. Джейс, Кара и аз ще се насочим към северното крило, когато дам сигнал, всички се евакуирайте към покрива. — Той кимна рязко към най-младия си брат, който отвори вратата. — Дръжте се спокойно — промърмори Талън, като я дръпна до себе си, за да преминат през чакалнята на болницата, покрита с удобни мебели и лъскав линолеум. Беше празно, с изключение на Ноа, който стоеше до блондинка на средна възраст в далечния ъгъл на стаята. Закръглената жена се изчерви, опитвайки се да приглади рошавата си коса.

— Командире, аз и сестра Рийд подсигурихме първия етаж — обърна се Ноа спокойно към Талън. — Вратите са заключени и всички пациенти са в безопасност.

— Много добре, майоре — спокойно отвърна Талън и се усмихна на жената. — Страната ни ви благодари, госпожо.

Очите на жената се разшириха и устните ѝ потръпнаха. Тя се изчерви още по-силно и възкликна, когато видя Джейс. Ръката в косата ѝ започна да трепери.

— Вярвам, че това е било фалшива тревога, но за всеки случай ще е добре да проверим всичко — каза Талън, докато минаваше покрай бюрото, следван от Кара и Джейс. — Майоре, останете тук със сестрата.

Те преминаха през притихналия коридор, докато не стигнаха до северното крило. Развеселеният глас на Конн проехтя в слушалките им.

— Не мога да повярвам, че ѝ каза, че страната ѝ благодари.

Талън се засмя.

— Прекалих ли? — Той влезе вътре и затвори вратата след тримата. Зееща дупка в далечната стена показваше откъде са минали Дейдж и Джордан. Влязоха внимателно надолу по изсеченото

циментово стълбище и през тесния коридор, където лежаха двама обезглавени Кърджани.

— По дяволите — чу се гласа на Джордан, — долу има петима Кърджани. Не усещам повече.

— Аз също — съгласи се Талън и се намръщи. — Определено не са ни очаквали.

— Обаче съм сигурен, че са изпратили зов за помощ. Имаме най-много десет минути, преди да пристигнат подкрепленията им — изръмжа Дейдж, а на заден фон се чуваше звук от забързани стъпки.

Кара се отдръпна от твърдите каменни стени, ботушите ѝ вдигаха облак прах при всяка стъпка. Аромат на плесен изпълваше въздуха.

— Това място е лабиринт от завои и коридори. — Джордан изсъска в слушалките им, когато влязоха в овална стая с входове в четирите противоположни посоки. — Изглежда така сякаш или току-що са създали лабораторията, или току-що са я изоставили. Къде е тя, по дяволите? — Гняв се процеждаше от всяка негова дума.

Кара се закова на място, когато Дейдж и Джордан се появиха от един от големите тунели. Тя затвори очи и се опита да се успокои. Представи си как Кейти се усмихва и се превръща в лъв. Фокусира се толкова силно, колкото успя, и простена високо, преди да се обърне и да хукне към тунела вляво, оставяйки Талън и Джордан да тичат след нея.

Прах се надигаше под краката им, докато тичаха, а тя подминаваше една след друга куп затворени врати, преди да се озоват в още една овална стая с още тунели. Тя спря и отново затвори очи.

— Насам — каза и хукна през най-близкия тунел. Той беше потесен от останалите, а в сенките между камъните на стените мъждееха жълти светлини. Най-последно тя спря пред тясна каменна врата и започна да удря по гладката повърхност.

— Кейти? — изкрещя тя, удряйки по-силно. Нещо вибрираше силно вътре в нея... приятелката ѝ бе толкова близо.

Талън издърпа Кара настрани и кимна рязко към Джордан, преди и двамата мъже да блъснат масивните си рамене в твърдия камък. Вратата се отвори шумно, разкривайки болнична стая с две легла, монитори и всякаква медицинска апаратура. И двете легла бяха заети.

— Кейти — изкрещя Джордан и се хвърли напред, разкъсвайки ремъците около китките и глезените ѝ. — Добре ли си? — Ръцете му сграбчиха раменете ѝ и я притиснаха към гърдите му. Дъхът на Кара секна от суровите емоции, изписани на лицето на шифтъра, докато връщаше щитовете си на място, за да блокира гнева и облекчението, изливащи се от него на талази.

— Да — каза Кейти, прокара трепереща ръка през заплетената си коса и се изправи в бялата си болнична нощница. — Веднъж ме инжектираха с нещо, но мисля, че беше седатив. — Тя скочи от леглото, но Джордан я хвана и я вдигна на ръце. — Помогнете на Маги — каза тя почти, ридаейки.

— Защо не си се преоборила? — изръмжа Джордан, понасяйки я към вратата.

— В началото не можех, а после не исках да нараня Маги — въздъхна Кейти.

Антисептичната миризма на белина блъсна Кара в носа, когато тя забърза към другото легло, на което лежеше дребна жена с тъмнокафяви очи и гъста черна коса. Очите ѝ се разшириха от страх. Чист ужас се изливаше от всяка нейна пора и Кара инстинктивно се опита да я утеши с тихи думи. Опита се да махне кожените ремъци, но Талън я избута нежно настрани и ги разкъса.

— Казах ти, че ще дойдат — каза Кейти на другата жена почти усмихвайки се, настанена удобно до широките гърди на Джордан.

Маги кимна и се опита да се изправи на крака, но залитна наляво. Грабвайки едно протрито одеяло, Талън го обвини около нея и я вдигна, насочвайки се към вратата.

— Кара, стой между мен и Джордан — нареди той, хуквайки напред. Щом стигнаха до овалната стая, той предаде Маги в ръцете на Джейс и ги поведе навън, като Дейдж застана най-отзад.

— Всички да се евакуират — нареди Талън и хукна нагоре по стъпалата. Звукът от бягащи стъпки и отварящи се и затварящи се врати започнаха да се излъчват от предавателите, докато всички се насочваха към хеликоптерите. Само след няколко мига Кара се оказа отново притисната между Джейс и Талън, а светът се завъртя бързо под тях.

ГЛАВА 25

Кара тичаше между Бей и Джейс, с Талън плътно след нея, през още едно убежище, издълбано в земята. Дейдж вървеше най-отпред, докато Джордан и Мак носеха Кейти и Маги след тях. Бяха минали по-малко от два часа, откакто бяха спасили жените от Кърджанската болница, и крайниците на Кара започваха да треперят от умората и адреналина.

Подземните скали навън от Сиатъл бяха по-светли, по-цветни от твърдите камъни на Колорадо. Дейдж влезе в голяма стая с няколко огромни маси, заобиколени от оранжеви столове. Миризма на антисептик и белина изпълни ноздрите ѝ. Двама мъже, облечени с бели лекарски престилки и сложили дебели гумени ръкавици, се спуснаха към тях.

— Аз съм д-р Джоунс — каза първият, а сивите му вежди се повдигаха при всяка негова дума. Той махна към масата с медицински материали. — Все още не сме готови с болницата... но това тук ще ни свърши работа засега.

Джордан сложи Кейти на масата с внимателна прецизност.

— Предполагам, че не сте се сещали да построите повече спешни отделения, след като войната свърши.

Талън кимна.

— Да. Съжалявам за това... малко се бяхме залисали. — Той се обърна, за да гледа към лекарите, докато Мак слагаше Маги до Кейти. — Били са инжектирани с нещо... трябва да знаем какво е било.

Сърцето на Кара започна да блъска силно срещу ребрата ѝ. Кейти изглеждаше толкова малка и ранима в болничната престилка с боси крака. С какво я бяха инжектирали Кърджаните?

Д-р Джоунс кимна и измъкна стерилна спринцовка, която заби в ръката на младата лъвица. Другият лекар стори същото с Маги.

Талън хвана Кара, маркерът на дланта му на мига се загоря, стопляйки кожата ѝ.

— Е, Кейти. Искаш ли да обясниш как Кърджаните те отвлякоха?
— Гняв, който Джордан нямаше никакво намерение да скрие, буквално капеше от тихия му глас, и Кара се усмихна симпатизиращо на приятелката си.

— Ами... — Кейти направи гримаса, когато лекарят извади иглата. — Шерифът се обади и поиска да слеза в града, за да дам показания за случилото се онази нощ на спирката за камиони.

— И ти отиде? — изръмжа Джордан. — Без да кажеш на никой от нас?

— Не беше наблизо — изсъска Кейти в отговор. Тя започна да клати голите си крака напред и назад под масата. — Той ме помоли да се срещнем на спирката за камиони, затова отидох.

— Не е бил шерифът? — предположи Кара, залитайки леко от преумора.

— Не — Кейти се намръщи, — но не усетих да ме лъже по телефона. Просто не разбирам. — Д-р Джоунс сложи уред за мерене на кръвно около ръката на Кейти и започна да помпи.

— И какво стана след това? — попита тихо Талън и пускайки ръката на Кара, я притисна в прегръдките си.

— Ами, стигнах на спирката и тъкмо тръгнах към закусвалнята, когато пред мен спря огромен бял ван. Двама Кърджани изскочиха навън и ме грабнаха, забиха игла в ръката ми, преди да успея да се преобразя. — Гласът на Кейти се повиши с една октава. — Каквото и да беше, ме свали на мига и се събудих в стаята, където ме намерихте. — Тя се огледа наоколо, размърдвайки ръката си, когато лекаря я освободи. — Колко дълго ме нямаше?

— Пет часа — изръмжа Джордан.

— Уау! — промърмори Кейти. — Как успяхте да ме намерите толкова бързо?

— Няма значение — гласеше отговорът му. — Слава на бога, че го направихме.

Кейти застина.

— Мисля, че има значение. Как, Джордан?

Лидерът на шифтърите сви рамене и стисна зъби. Той се наведе настрана, започвайки да чете какво пишеше лекаря в картоната й.

Осъзнаване се изписа на бледото лице на Кейт.

— Сложил си ми проследяващо устройство? — Тя вдигна рязко глава. — Къде?

— В обувката ти — предаде се Джордан, фокусирайки се отново към нея. — Проследихме те до сградата, но те се отърваха от обувките ти. След това Кара те откри.

Кейти прехапа толкова силно долната си устна, че тя чак побеля.

— Ще обсъдим това по-късно, Джордан.

— Адски си права. — Бе очевидно, че гневът му надделява над нейния.

Кейти го игнорира и се обърна към Кара.

— Благодаря ти.

Кара кимна... знаеше си, че приятелката ѝ ще побеснее.

— Разбира се. Какво се случи след това?

Кейти сви рамене.

— Не съм сигурна. Чакаха да пристигне лекаря и да ме инжектира с нещо. — Д-р Доунс пъхна термометър в устата ѝ и тя стисна устни, а погледът ѝ мятеше искри към Джордан.

— Д-р Джейлин — проговори Маги, а бледата ѝ кожа преbledня още повече, обръщайки поглед към нея. — Той трябваше да се върне вечерта. — Другият лекар махна уреда за измерване на кръвно от ръката ѝ и започна да записва нещо в папката си.

— Казал ли е нещо за инжекциите? — попита тихо Дейдж.

— Не. Макар да знам, че ми бяха инжектирани няколко. — Маги погледна към синините в сгъвката на лявата ѝ ръка. — Но не знам кога и колко пъти.

— Не си спомняш? — попита Кара, чудейки се дали това е причината да успява да усети толкова малко от жената пред себе си.

— Не. — Маги поклати глава, а в кафявите ѝ очи се четеше отчаяние. — Не си спомням нищо отпреди вчера. Д-р Джейлин ми каза, че ще ми обясни всичко, но не му повярвах.

— Той постоянно я е наричал Маги, но не сме сигурни дали това е истинското ѝ име — обясни Кейти.

— Да, чувствам се по-скоро като Касандра — каза Маги, усмихвайки се вяло.

— Или Бернадет — присъедини се Кейти. — Голяма част от времето прекарахме да гадаем как ли е истинското ѝ име.

— Джейлин човек ли беше? — попита Талън.

— Не. Бяло лице, черни очи, доста зловец — каза Маги, потръпвайки. — Вчера видях още двама като него.

— Кърджани — промърмори Кара, когато Кейти кимна. Тя затвори очи и се концентрира с всички сили върху Маги. Шепот от мисли и чувства преминаха през нея.

— Можеш ли да усетиш дали е била половинка? — попита Талън.

— Не. Но има нещо... — Кара се фокусира отново.

— Какво? — попита Маги, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Кара отвори очи и сви рамене.

— Не знам. Има някаква енергия в теб, подобна на тази в Кейти. Но някак по-различна.

— Може би е шифтър — каза Джордан.

— Може би — съгласи се Кара.

— Шифтър? — попита Маги след миг.

— Дълга история. Ще говорим за това, след като се възстановиш. — Кейти погали ръката на Маги. — Въпрос. Защо Кърджаните искат шифтър? Мислех, че са след половинките на вампирите.

Никой нямаше отговор на този въпрос.

Половинките на вампирите? Шумът в главата на Маги стана по-силен. Какво, по дяволите? Шепот на мисли, спирали от цветове, спомени за болка. Прекалено много за една глава, за един череп, за да го побере.

Нещо пулсираше в кръвта на Маги, вероятно нещо, с което я бяха инжектирали Кърджаните. Или винаги е било така? Тя се опита да се концентрира върху новите си приятели, опита да се фокусира върху енергията, най-вече мъжката енергия, изпълваща стаята. Аленият вкус на кръв изпълни устата ѝ, бе прехапала езика си, за да не изплаче. Кръвта стигна до стомаха ѝ и тя простена. От глад.

Кръстосвайки крака, тя се обърна върху студената маса. Сладката миризма на собствената ѝ кръв изпълни ноздрите ѝ и тя трябваше да се бори с вика, надигащ се от самата ѝ душа. Глад. Кръв. Нужда.

Тя отвори уста, за да проговори, но от гърлото ѝ се изтръгна ръмжене. Мъртва тишина изпълни стаята и всички погледи се насочиха към нея. Талън се завъртя пред нея, заставайки между нея и

Кара. Ах, да. Най-опасният хищник в стаята, онзи, който има нещо, което иска да защити. Тогава тя забеляза с края на окото си движението на Джордан.

Може би не.

Тя поклати глава. Какво си мислеше? Тя бяха нейния приятели... спасителите ѝ. Тя се обърна към Кейти, за да каже нещо, когато изгаряща болка експлодира в главата. Оглушителният писък, който изпълни ушите ѝ, бе излязъл от собственото ѝ гърло. Тя застина задъхана, а очите ѝ се разшириха, докато гледаше в изплашения поглед на Кейти. Тогава, когато болката плъзна по кожата ѝ, тя отвори уста и изръмжа отново.

Устата ѝ се отваряше постоянно и от нея излизаше остро ръмжене, такова, на което никой човек не би бил способен. Звучите, излизащи от гърлото ѝ, бяха нечовешки. Костите на челюстта ѝ пукаха, извиваха се, променяха се с ужасяваща болка.

Талън грабна Кара и прелетя над няколко стола, насочвайки се към вратата. Брат му Дейдж посегна към ножа на кръста си.

— Пълнолуние ли е?

— Да — каза Джордан и, хващайки ръката на Кейти, я издърпа от масата до себе си. — Изведи хората си от тук.

— Не, чакай — започна да протестира Кара, докато Талън я дърпаше към вратата. — Ами вие?

Погледът на Джордан не се откъсваше от Маги, докато отговаряше.

— Енергията по време на промяната ѝ няма да ни нарани... можем да я абсорбираме. — Той бутна Кейти назад към стената, извади комуникатора от джоба си и го сложи на ухото си. — Блокирай вратата. Ще извикам, ако имаме нужда от помощ.

Вратата се затвори с трясък, когато камък срещна камък, и само Джордан и хората му останаха вътре заедно с Маги. Тя насочи отчаяния си поглед към него. Поглед, който сега улавяше и най-малките молекули на въздуха и милион повече цветове, отколкото бе подозирала, че е възможно да съществуват.

— Какво? — простена тя, останала почти без дъх от болка.

Той говореше тихо, спокойно.

— Не знам. Но всичко ще бъде наред, Маги — каза той в настаналата тишина. — Кейти, Бей, Мак... преобразете се. Ноа и аз ще

останем в човешките си форми засега.

Кейти опита да пристъпи напред.

— Не, Джордан. Трябва да остана, за да може да ме разбира.

Джордан изръмжа, виждайки сълзите в очите на Маги.

— Преобрази се или излизай — нареди той на Кейти, без дори да я погледне. Ръцете му останаха отпуснати около тялото му, без дори да се доближат до ножа на бедрото му. Маги би могла да стигне до него, да изтръгне ръката му и да вкуси мускулите и кръвта му, преди да успее да помръдне. Чист ужас се вля в нея при тази мисъл, дори докато тялото ѝ копнееше за свобода.

Раздразнена въздишка последва заповедта му, преди силна светлина да обгради новите приятели на Маги, и след това...

Пантери стояха там, където допреди миг бяха тримата човека. О, господи! И тя ли щеше да се превърне в пума?

Против волята ѝ пръстите на ръцете ѝ се разтегнаха и протегнаха напред. Костите ѝ изпъкнаха нагоре, кожата ѝ се разтвори, сякаш остри парчета стъкло замениха червените ѝ кръвни телца. Болка от самата сърцевина на тези клетки, от самото им молекулно ниво, прониза нервните ѝ окончания.

— Накарай го да спре! — Това нейният глас ли беше? Нисък, ръмжащ, нечовешки?

— Не мога — каза Джордан, гледайки я със симпатия.

Пръстите ѝ се извиха и от тях се показаха дълги жълти нокти. Груба, пясъчна на цвят козина започна да се появява по кожата ѝ, драскайки и сърбейки я навсякъде. Лека болка се присъедини към останалите, и все пак, нуждата да започне да вие едва не я превзе напълно.

— Мамка му, тя е върк — каза Ноа от поста си пред вратата.

Какво, по дяволите, беше върк? Върколак? Тя беше върколак? Не го усещаше правилно. Ръмжейки, тя насочи поглед към ръцете си, докато костите на краката ѝ започнаха да пукат.

Почти сляпа от болка, шок премина през тялото ѝ, когато козината по ръцете ѝ стана тъмнокафява, някак по-мека. Някак по-позната.

Джордан се приближи.

— Какво става, по дяволите?

Остра, ужасяваща болка премина през ръката ѝ и козината отново стана като първия път, груба и пясъчна на цвят. Задъхвайки се, тя падна от масата на четири крака, ръмжейки диво, и вдигна глава. Студеният каменен под успокои леко пламтящите ѝ нервни окончания.

Напрежението в стаята нарасна.

Лицето я заболя, когато дългите остри косми започнаха да се плъзгат по кожата ѝ. След това отново се промени, омекна, а лицето ѝ се стесни, преди да се превърне отново в нормалното си.

Джордан падна на колене пред нея, а погледът му улови здраво нейния.

— Бори се, Маги. Бори се с болката, търси вълка.

Трите пуми се приближиха към нея, обграждайки го, а намерението им да го защитават докрай изпълни въздуха. Уханието на лъв и земя изпълни сетивата ѝ. Както и аромата на кръв, плът и месо. Храна. Приятели. Врагове.

Гръбнакът ѝ се изопна и тя разпори болничната престилка, преобразявайки се в нещо твърдо, преди отново да стане нещо по-меко. И двете диви, и двете виейки да бъдат освободени.

— Намери вълка, Маги — притисна я Джордан, а очите му блестяха срещу нея. — Бори се за вълка. Тя има нужда от теб.

Вълкът. Вълкът имаше нужда от нея. Затваряйки очи, Маги отблъсна болката. Нямахте да я приеме, нямахте да ѝ позволи да спечели. Вълкът бе някъде там. Вълкът имаше нужда от нея.

Остра тръпка премина през сърцето ѝ и тя простена агонизиращо. Шифтърите направиха крачка назад. Къде беше вълкът? Шепот от мисли, глас. Молба. „Намери вълка, момиче. Тя е моя, пази я в безопасност за мен.“

Гласът! Концентрирай се върху гласа. Такава сила, такава решителност. Гласът. Ръмжейки разярено, Маги избута болката назад и откри вълка. Утешително туптене точно под сърцето ѝ. Ритъмът на природата, той шепнеше истината. Минавайки през кожата ѝ под формата на мека козина, през мускулите и костите. У дома.

Преобразявайки се в познатата форма, тя разтърси глава, позволявайки на меката вълча козина да се приглади. Нададе лек вой и огледа стаята. Беше обградена от котки.

Гадост.

ГЛАВА 26

Земята си имаше своето собствено присъствие под повърхността, където шумеше и ехтеше от всички ъгли, вибрираше с древната си мъдрост и знание. Все още във Вашингтонския щаб, Кара седеше на стола в малката конферентна зала с пълен и доволен стомах. Дейдж може и да беше кралят на Реалм и древен вампир, но правеше адски страхотен омлет. Закуската беше прекрасна.

Прекараха нощта в разучаване на изследванията на Кейти и Маги. Кара беше облекчена да види имейла от Ема, в който сестра ѝ ѝ съобщаваше, че е добре и приближава края на изследванията си, и че много скоро ще са отново заедно. Освен това Кара бе говорила и с Джейни... липсваше ѝ детето ѝ. И имаше нужда да почувства малкото момиченце в обятията си.

Погледът ѝ се насочи към Маги, която седеше притихнала и бледа в другия край на мраморната конферентна маса. Пъстра бежова скала ги обграждаше от всички страни, придавайки пясъчен цвят на кожата на лицето ѝ. Бяха изминали по-малко от петнадесет часа, откакто Талън бе измъкнал Кара от стаята, след като Маги бе започнала да се преобразява.

— Как си? — попита Кара.

Маги сви рамене, а дълбоките ѝ кафяви очи показваха умора, която личеше и в отпуснатите ѝ рамене.

— Не знам. Имам предвид, почувствах вълка правилно, усетих, че е нормално. Обаче не мога да се преобразя отново и това ми се струва странно.

Джордан и Кейти седяха от двете страни на Маги, а Дейдж бе начело на масата.

Талън се размърда на стола до Кара, а ръката му обви нейната под масата. Той се наведе напред.

— Та нека да видим дали съм разбрал правилно. Преобразила се е във вълк, във върколак и отново във вълк?

Джордан кимна.

— Да, беше сякаш двете форми се бореха за надмощие една над друга.

Вратата се отвори и всички погледнаха към нея, докато нисък мъж с бяла коса се запрепъва навътре с ръце пълни с папки. Аромат на алкохолни пари изпълни въздуха. Оглеждайки се наоколо, той кимна и седна на масата.

Дейдж прочисти гърлото си.

— Това е д-р Милърд, главният ни учен. — Още един човек. Интересно бе, че и тримата лекари бяха хора.

Докторът кимна и остави документите си.

— Здравейте, ъм, да, здравейте. — Побутвайки очила с черни рамки нагоре по носа си, той си пое дълбоко дъх. — Никога не съм виждал подобно нещо. Госпожица... ъмм, госпожица Маги е вълчи шифтър с нужните двадесет и осем хромозома. Но изглежда е заразена с вирус, който атакува шифтърските хромозоми.

— Шифтърски хромозоми? — попита Маги, стисвайки толкова силно ръцете, които бе опряла на масата, че пръстите ѝ бяха побелели.

— Ами, да. Двадесет и седемте хромозомни двойки определят какъв да е видът на шифтъра, дали да е от семейство котки, семейство кучета или мулти... точно както хромозомните двойки, определящи цвета на очите дали да си сини или кафяви — обясни доктора. — Колкото и да е странно, вярваме, че в двадесет и седемте хромозоми на половинките на вампирите се крие причината за така наречената алергия на половинките. — Той измъкна носна кърпа от джоба на престилката си и издуха шумно носа си. — Някои от хромозомите са по-силни от останалите и очевидно двадесет и седмата е рехава.

Рехава? Умът на Кара се бореше с информацията... Господи, щеше ѝ се Ема да е тук.

— Разбирам. А хромозомите на Маги?

Лекарят набута кърпичката обратно в джоба си и погледна Маги.

— По природа ти си вълчи шифтър, ето защо и вълкът се показва миналата нощ.

Джордан се облегна назад на стола си.

— Но не само това се показва миналата нощ.

— Да, да, ами — докторът вдигна високо очилата на носа си, което накара сивите му очи да изпъкнат през дебелия стъкла, почти като на анимационен герой. — Има ли тук биолог-ботаник?

Кара кимна.

— Аз съм биолог-ботаник.

— Много добре. Е, знаеш, че вашите учени инжектират вируси в растенията, за да може посевите да еволюират, нали?

— Да.

— Е, това е подобно. Вирусът атакува генетиката на шифъра и той мутира. — Той измъкна лист от най-долната част на купчината. — Във върколак.

Кейти възкликна и посегна към ръката на Маги.

— Всичко е наред, Маги. Ще измислим как да се справим с това.

— Какво има да му се мисли? — попита Маги с пълни със сълзи очи. — Очевидно е. Била съм вълчи шифтър и сега се опитвам да стана върколак. По причина, която не мога да си спомня, имам чувството, че това не е никак добре.

Кейти се поизправи.

— Ти си вълчи шифтър. Видях те със собствените си очи как влезе във вълчата си форма миналата вечер.

Кара прочисти гърлото си.

— Каква е разликата? Имам предвид между вълка и върколака.

Пускайки ръката ѝ, Талън отметна косата от рамото ѝ.

— Върколаците са по същност истински животни, без разум, без интелигентност. Те са поробени от господаря си с проста магия и господарят им има пълен контрол над тях.

Това беше ужасно, но интересът на Кара нарасна, тъй като имаше замесена наука.

— Но кой не е задействал промяната миналата нощ.

Джордан кимна.

— Така е. Но имаше пълнолуние и всички върколаци се променят при пълната фаза на луната... без значение дали го искат, или не.

Това беше невероятно.

— А когато са в човешка форма? Живеят ли нормален живот? — Отново ѝ се прииска Ема да е тук... сестра ѝ щеше да разбере генетиката, замесена във всичко това, много по-добре от нея.

— Не. Хората стават затворени в себе си. Объркани. Тогава, след третото пълнолуние, след третата им промяна, те остават върколаци завинаги.

Уау! Градските легенди грешаха.

— Обикновено как се превръща човек във върколак?

Талън обви ръка около раменете й.

— По този въпрос филмите са прави. Ако човек е ухапан или одраскан от върколак, той се променя... тогава магията, или проклятието, обвързва звяра с господар.

— А Кърджаните искат да са този господар — каза Кара. — Значи не само използват наука, за да излизат на слънце и да откраднат половинките, но се опитват да направят и поробени върколаци от шифтърите. — Тя потропа с пръсти по масата, докато стоеше за миг замислена. — Но не разбирам. Ако Кърджаните искат роби, защо просто не заразят група хора? Защо си причиняват толкова неприятности, като това да създадат вирус, който превръща шифтърите във върколаци?

Джордан се наведе напред.

— Защото върколаците, създадени от хора, живеят най-много година. Просто са прекалено крехки, за да оцелеят в животинската форма.

Уау, в това имаше смисъл.

— Значи превръщайки шифтърите във върколаци, ще имат доживотни роби — изуми се Кара.

Дейдж кимна.

— Колкото и да е странно, има смисъл и им дава огромно преимущество. Първо, имат безсмъртна предна линия, която да им върши мръсната работа, второ, така взимат голяма част от съюзниците ни. Но това е при положение, че вирусът наистина работи, и ако Кърджаните са намерили начин за масово заразяване. — Сивите му очи станаха по-дълбоки и той се фокусира върху лекаря. — Вирусът успешен ли е? Имам предвид, Маги се пребори с промяната и се преобрази в естествената си вълча форма.

Докторът кимна, подсмърчайки шумно.

— Да. Ами, е, да. Никога не съм виждал преди подобно нещо и няма как да знаем дали Кърджаните са усъвършенствали процеса.

— И какво следва от тук нататък? — попита Маги с пораженски глас.

Докторът сви кокалестите си рамене.

— Нямам никаква идея. Или вирусът ще спре действието си и ще се върнеш в нормалното си състояние, или ще продължи по направлението си и ще се превърнеш във върколак.

Исусе! Можеше малко да захароса истината. Кара присви устни.

— Проклятието или магията... как се прави?

Талън чертаеше нежно кръгчета с пръст по рамото ѝ, докато отговаряше.

— Това е заклинание, което господарят изрича, докато върколакът е пред него, окован с вериги от сребро.

— Значи трябва да са в една и съща стая? — попита Кара.

— Да — отвърна Талън.

Е, това беше добре. Можеха да държат Маги в безопасност, докато се излекува или намерят лек за вируса. Кара се усмихна на новата си приятелка, облекчена да види, че и Маги успя да извие леко устни в отговор.

Лекарят прочисти гърлото си.

— Аз, ами, ъх, не съм забелязал още никой от Консулите.

Кейти скочи на крака и червенина, предизвикана от гнева ѝ, покри скулите ѝ.

— И няма да ги видиш, по дяволите. Тя не е върколак.

Джордан дръпна Кейти отново на стола и младата жена седна с неохота, гледайки заплашително към лекаря. Очите на Джордан станаха бронзови и твърди, щом погледна към мъжа.

— Законът диктува Консулите да бъдат уведомени, когато бъде открит върколак. Маги е вълчи шифтър, не върколак.

Лекарят се наведе напред.

— Да, но, ами, законът изисква уведомление, когато има подозрение, че има присъствие на върколак. — Очите му се разшириха зад нелепите му очила и гласът му се снижи. — Подозирам, че има присъствие.

До нея Талън застина напрегнато. Какво се случваше?

— Кой са Консулите? — попита Кара.

Насочвайки умолителен поглед към нея, докторът разхлаби червената си вратовръзка.

— Консулите разследват, залавят и унищожават върколаци. Задължени сме по закон да ги уведомим.

Тя се обърна към Дейдж.

— Ти си кралят на Реалм. — Когато той кимна, тя продължи: — Можеш ли да помилваш върколак?

Дейдж се ухили и белите му зъби проблеснаха.

— Да помилвам? Не. — Той отпусна ръце на масата. — Изпратихме молба за информация относно наскоро изчезнали вълчи шифтъри и всеки момент очакваме резултати. Освен това, след като миналата нощ бе пълнолуние и Маги се преобрази във вълк, а не във върколак, вярвам, че не е върколак. — Той прикова лекаря с острия си сребърен поглед. — И по тази причина, смятам, че не е нужно да уведомяваме Консулите.

Боже, Дейдж беше много обигран. Истински дипломат, който носеше голяма сопа. Кара му се усмихна. Джордан се наведе напред и показа своите остри зъби.

— Маги е под защитата на прайда ми. Точка по въпроса.

Не толкова обиграно, но все пак ефективно. И смъртоносно.

Докторът преглътна, а адамовата му ябълка подскочи нагоре и надолу по гърлото му.

— Както желаете. — Той се изправи, насочвайки се към вратата. — Засега.

Няколко часа по-късно сякаш земята притискаше Кара и тя се отпусна, представяйки си, че стаята е пълна с дървета, а меките им листа падат нежно около нея, докато лежеше на голямото легло. По дяволите, във Вашингтонския щаб нямаше никакви истински цветя. Тя се завъртя настрани, а във въображението си поемаше свежия кислород от високи памукови дървета. Къде беше Талън? Беше й казал, че ще се върне скоро.

Бяха прекарали деня в лабораторията, опитвайки се да дешифрират лабораторните резултати. Никакъв късмет. След късна вечеря с пилешка пържола тя се насочи към леглото, докато Талън остана с Дейдж, за да съставят стратегия. Преди няколко часа. Досега трябваше да се е върнал.

Тя легна отново по гръб. Какво ставаше, по дяволите? Нима сега имаше нужда той да е до нея, за да заспи? Това нямаше да стане.

И въпреки това не успя да потисне облекчената въздишка, когато той най-после влезе в стаята и съблече дрехите си на път към леглото.

Горещина и аромат на борови иглички завладя сетивата ѝ, миг преди той да обвие масивното си тяло около нейното.

— Защо си все още будна? — попита той, притиснал устни към косата ѝ.

Тя сви рамене, отърквайки ги в гърдите му.

— Не знам. — Прозя се толкова силно, че челюстта ѝ изпука. — Може би се тревожа за Маги. Какво ще стане, ако тази нощ пак опита да се превърне във върколак? — Не бе мислила за Маги през цялата вечер... поне знаеше да не се самозалъгва.

Талън целуна нежно ухото ѝ.

— Не се тревожи. Върколаците се преобразяват само при пълнолуние... останалото са градски легенди. — Ръката му се обвие около кръста на Кара, притискайки я по-силно към себе си. — Сега заспивай... имаш нужда от почивка.

— Защо сме под земята? — попита тя, затваряйки очи.

— Защото е безопасно. — Дъхът му помилва ухото ѝ и през нея премина тръпка. От нужда.

— Но вие се кълнете, че враговете ви не могат да излизат на слънчева светлина. Бих си помислила, че при това положение е по-логично да живеете в стъклени къщи във Флорида — Боже... вампирите май са доста ирационални?

Той се засмя.

— Обмисляли сме го. Но повечето от враговете ни имат различни сили, които не са видими от пръв поглед, телепортиране, телекинеза, психически умения... земята ни предпазва от всичко на повърхността, което може да се използва срещу нас.

— Но щом се озовете под земята, може да използвате тези умения един срещу друг или срещу тези, които са тук долу.

— Да. Сега заспивай.

Тя измърмори нещо под нос и се остави на топлината му да я обгърне, унасяйки я.

След изтощителния ден Кара заспа бързо. Баща ѝ я преследваше през гората в близост до дома им... той наистина щеше да я убие този път. Беше голям, препъващите му се стъпки се чуваха тежко зад нея, докато тичаше по следите ѝ, и въпреки че бе пиян, щеше да успее да я хване, стига да я види.

— Ах ти, малка кучко — крещеше той, докато обутите му в ботуши крака мачкаха по-ниските храсти. Десетгодишната Кара се задъхваше и мръсните ѝ крачета спряха да тичат, за да погледне назад и да види докъде е стигнал, скрита зад гъст боровинков храст, докато луната осветяваше тъмния мъж, идващ след нея. Ризата му се бе разтворила около корема, който бе станал твърде дебел, за да го побере, а едрите му ръце бяха свити в юмруци, докато оглеждаше дърветата с трескав поглед. Червендалестото му лице бе изкривено от гняв.

— Знам, че дяволът те е обсебил... точно както е обсебил и онази кучка сестра ти.

Кара подскочи, когато грубият му глас проехтя из гората, опитвайки се да не трепери от студения въздух навън. Дърветата около нея бяха притихнали, целият див живот знаеше, че не трябва да издава нито звук. Тя гледаше тревожно как той се обръща, поемайки по отъпканата пътека, и през целия път ѝ крещеше да се покаже, преди да му се наложи да се върне у дома и да убие сестра ѝ. Дори в ужаса си, Кара се усмихна. Бе дала достатъчно време на Ема да се измъкне от схлупената им къща и да намери безопасно място за през нощта, и ако успееша да останат скрити, докато той припадне в пиянството си, щяха да живеят още един ден. Повтаряха си тази мантра една на друга повече от веднъж. Мръщейки се, тя се помоли майка им този път да е позволила на Ема да я отведе в безопасност. В противен случай, ако той все още беше бесен, когато се прибере, щеше да си го изкара на нея.

Дърветата се простираха над нея, а храстите я криеха от погледа му. Гората и растенията в нея им осигуряваха подслон и безопасност.

Тя загуби представа за времето, докато стоеше коленичила на студената земя. Скоро коленете ѝ започнаха да треперят и по кожата ѝ се плъзна вълна от болка. Най-после птичките около нея започнаха да чуруликат, показвайки ѝ, че опасността е изчезнала, поне за през нощта. Стенейки, тя се изправи, подпирайки се на стеблото на голямо дърво, преди да седне на земята, да зарови лице в коленете си и най-после да заплаче. Вина, може би срам, прогаряха душата ѝ през страха, който я бе водил досега.

Не разбираше защо Ема винаги успяваше да го ядоса. Умишлено. Беше си мислила, че той ги удря, защото Ема го ядосваше. Тази вечер

за пръв път, с мъдростта на своите десет години, тя бе видяла какво точно правеше Ема. И защо. По-голямата ѝ сестра умишлено поставяше себе си на пътя на силните му ръце, за да може той да удари нея, вместо Кара. Вместо мама. Беше се свила в един от ъглите на кухнята, когато баща ѝ приближи Ема и държеше нож в едната си опасна ръка.

— Ще те убия, момиченце — бе изсъскал баща им към Ема. — Тогава кой ще защитава тези двете? Хмм? Да не би да си мислиш, че не знам защо първа винаги скачаш на пътя ми? Да не мислиш, че съм тъп? — изкрещя той и една вена запулсира на гърлото му, лицето му пламна от пианството и гнева.

— Знам, че си тъп — изкрещя му дванадесетгодишната Ема, изтривайки кръвта от устната си, която се бе сцепила, след като последният му удар я бе запратил към износените жълти кухненски шкафове. — И също така знам, че скоро дяволът ще дойде за теб.

Кара не можеше да се защити от вълната гняв, прииждаща от баща ѝ... тя опита толкова силно да блокира чувствата му, демоните му, но понякога те бяха прекалено силни. Може би бе прав. Може би уменията ѝ бяха дело на дявола. Очите ѝ се разшириха, когато той се хвърли през мръсния под, толкова голям, толкова силен, към сестра ѝ, която бе толкова дребна. И смела.

Черната коса на Ема се къдреше около бледото ѝ лице, а голяма синина вече се появяваше на брадичката ѝ, докато сините ѝ очи светеха от омраза. И страх.

Именно страхът беше това, което накара Кара да действа. Тя скочи на крака и се хвърли към баща си, забивайки зъби в ръката му, която държеше ножа. Ножът падна на пода със силно дрънчене, а баща ѝ размаха ръце, хвърляйки я през кухнята към шкафовете. Болка прониза рамото ѝ, изкачи се нагоре към главата ѝ и тя едва успя да се сдържи да не проплаче. Но успя да скочи на крака и извика.

— Тя е права, татко. Имах видение. Ще умреш и ще отидеш в ада. Скоро. — Тогава тя хукна навън през задната кухненска врата към гората, докато онова, което за нея бе най-близо до дявола, започна да я преследва.

Най-после облегната на твърдата кора на дървото, тя плачеше, докато се опитваше да се отърве от гнева му, който сякаш я изпълваше отвътре. Той не бе неин. Тя не би трябвало да изпитва тази тъмна

омраза, не би трябвало да изпитва заслепяващото желание да убие сестра си. Не беше страх. И нямаше да го направи отново. Плачът ѝ се усили, докато малките ѝ рамене затрепераха от болка.

ГЛАВА 27

— Скъпа, събуди се. — Гласът на Талън бе тих и утешителен, докато дъхът му милваше косата ѝ, а ръцете му обгръщаха тялото ѝ. — Събуди се, сега, Кара! — Е, това обясняваше някои неща. Дърветата и растенията я бяха спасявали някога и сега тя спасяваше тях.

Кара се събуди рязко и замръзна на място. Под ръката му сърцето ѝ препускаше забързано и страхът ѝ се заби в него като ледени пръсти от болка. Той ги прие, отказвайки дори да си помисли да я блокира. Отне ѝ миг, всъщност няколко мига, преди дишането ѝ да се успокои достатъчно. След това тя зарови лице в гърлото му и заплака.

Страданието ѝ бе осезаемо дори без връзката помежду им. Наложил му се да призове всяка частица от силата си, за да остане спокоен, да прокара голямата си длан по гърба ѝ, да прогони гнева, макар желанието да бъде агресивен да трепереше под кожата му. Нуждата бе остра и искаше да излезе наяве. Той можеше да почувства всяко накъсано поемане на дъх, всяка падаща сълза като физически разрез върху сърцето му, кървейки и агонизирайки в самата му душа. На света нямаше чудовище, от което да не може да я защити... нищо съществуващо, пред което да не застане, за да подсигури безопасността ѝ. Той беше Талън Кеърс, военният лидер на най-могъщата раса, съществувала някога, и бе заслужил тази своя титла. С делата, битките и победите си.

А сега бе безпомощен.

Блокира мислите и гнева си, за да я успокои, милвайки деликатните ѝ кости под пръстите си. Маркерът на дланта му гореше от гняв, който можеше да съперничи единствено с този, горящ в душата му. Тя беше неговата половинка и сега получаваше сила от него. Мощ. Но когато е имала нужда от него, когато не е имала нито сила, нито мощ, той не е бил там. Не я е защитил. Провалът се изля върху него със сила, която не бе и подозирал, че е възможна.

— Вината не е твоя. — Сини, изпълнени със сълзи очи се вдигнаха към него, когато тя обви с ръце раменете му. — Нямало е

начин да знаеш, Талън. — Сега тя прокара нежните си пръсти по напрегнатото му тяло.

Той прикри изненадата си, че е успяла да премине през емоционалната му блокада, и допря чело до нейното, поглеждайки я с очи, пълни с емоции.

— Съжалявам, половинке.

Кара поклати глава.

— Колкото и да си могъщ, дори ти не може да контролираш вселената и всички същества в нея. И не мисля, че би трябвало да го правиш.

— Разбира се, че би трябвало. — Арогантността му повика на устните ѝ онази усмивка, която той търсеше така отчаяно да види. Да почувства.

— Много ми е студено, Талън. — Тя се притисна по-силно към него, мушвайки единия си крак между неговите и опирайки го в слабините му. Той бе гол и реакцията му бе мигновена, стана твърд като скала срещу нея. — Стопли ме. — Тя се повдигна и притисна устни към шията му, докато тялото ѝ се отъркваше в неговото.

Умът му се бореше да мисли логично, докато тялото му ставаше все по-горещо и по-твърдо. Трябваше да поговорят, но точно сега контролът бе илюзия и за двама им.

— Не е добра идея, скъпа. Сънят ти се отрази и на двама ни. — Емоциите му бяха стигнали агресивно ниво и щяха да му са нужни часове, за да ги обуздае. Тя нямаше никаква идея какво прави.

— Моля те, Талън — задъханият ѝ глас шепнеше до ухото му.

— Кара, поне веднъж се вслушай в предупреждението ми. Заспивай, ще говорим утре. — Тръпка стегна топките му и той се замисли за студен душ.

— Не. — Тя ухапа ухото му без да бъде нежна нито за миг и Талън бе изгубен. С мълниеносно движение се завъртя по гръб, настанявайки я върху себе си, а едната му силна ръка измъкна блузата през главата ѝ. Движението му я извади извън равновесие и тя се задъха, стисвайки бедрата му със своите, за да остане изправена. Гладката ѝ кожа срещу неговата го изкушаваше много повече, отколкото би искал. Тя го погледна стреснато, когато той спокойно, почти нехайно подви една ръка зад тила си и се отпусна в леглото.

— Вземи каквото желаш, половинке — предизвика я той с дрезгав глас.

Тя облиза устни и погледът ѝ се заби в гърдите му. Той се насилваше да изглежда спокоен, но тя можеше да почувства вихъра от емоции, вилнеещ вътре в него.

Кара се усмихна. Самообладанието му бе дяволски впечатляващо. Предизвикваше я да го накара да изгуби контрол. И момичето, което допреди миг бе парализирано от страх, сега тръпнеше развълнувано от предизвикателството, от това дали ще се осмели да вземе невероятната му сила и да я направи своя. Тя повдигна клепачи в това, което може да бъде определено единствено като зноен поглед, и той подскочи под нея в отговор. Мъжът ѝ успя да потисне стона си, но не я заблуди.

— Точно колко дълго мислиш, че може да се въздържащ? — Тя прокара пръсти по гърдите му, драскаше кожата му с нокти покрай тъмното мъжко зърно към пътечката от тъмни косъмчета по корема му, водещи към блаженството. Под изкусителните ѝ ръце мускулите му се свиваха. Тя притисна женствеността си по-силно към ерекцията му, чувствайки се в пълна безопасност с памучните бикини, с които все още бе обута.

— Мога да ги съдера от теб, преди дори да си мигнала — беше негов ред да измърка. При триумфалните му думи тялото ѝ се овлажни още повече, мокрейки бикините ѝ, докато думите му ехтяха през нея. Беше забравила, че той буквално чете мислите ѝ. Беше я предупредил за липсата си на контрол и нещо дълбоко в нея, нещо женствено и мощно искаше да го унищожи напълно.

— Но тогава ти ще си губещия — напомни му тя, като руменина премина от гърдите към шията ѝ, а женствеността ѝ се отърка в него, сякаш имаше собствен ум.

— Едва ли — отвърна той с мистериозна усмивка. — Но след като искаш да си играеш, какво ще кажеш да ти обещаая, че няма да помръдна ръцете си, докато не ме помолиш да го направя?

Сега през нейното лице премина арогантна усмивка.

— Дадено. — Тя игнорира тихия шепот на предупреждението, което ѝ казваше, че няма никаква идея какво е освободила. Умишлено при това.

Талън поклати глава, а погледът му светна срещу нея.

— Скъпа, никога не бива да ме подценяваш, това е урок, който би трябвало досега да си научила. — Гласът му бе спокоен, но тялото му започна да вибрира достатъчно, че да разпали огън в утробата ѝ.

— И как точно те подценявам, половинке? — Тя залюля ханш срещу ерекцията му, преди да плъзне ръце по корема си, през гърдите към косата си.

Кръвта на Талън пламна и ръката под главата му се раздвижи, преди с неимоверни усилия и желязна воля да я спре. Розовите ѝ зърна го изкушаваха, докато от тялото ѝ се изсипваше сладкия нектар на възбудата ѝ. Тя бе най-женственото създание, което бе виждал, и сега го изкушаваше.

Смехът ѝ бе тактическа грешка, за която по-късно щеше да съжалява. Той отключи доминанта в него, върху който Талън бе мислил, че упражнява контрол. Тя не обръщаше внимание на мислите му, на това, което го управляваше, иначе нямаше да бъде така невнимателна. Щеше да се прегрупира. Но тя бе заета да играе игричката си и звярът вътре в него се усмихна хищно. След това се подготви да ѝ даде урок.

Кара се задъха, когато горещина покри шията ѝ, преди да се плъзне надолу към гърдите ѝ, изкушавайки, изгаряйки я от вътре. И все пак, той не бе помръднал нито мускул. Непоносима болка втвърди зърната ѝ до твърди като диамант връхчета. Тя имаше нужда от нещо. Имаше нужда от повече. Какво ѝ причиняваше той? Как?

Очите ѝ се отвориха рязко, за да срещне зеления блясък на погледа му, който бе превзел напълно златистите ириси... изражението му бе едновременно безмилостно и обещаващо. Той я гледаше, докато горещината изпълваше гърдите ѝ, преди да се плъзне надолу, на юг към самата ѝ сърцевина, завихряйки се около нея.

Стенейки, тя се притисна по-силно към горещата му дължина, огънят обливаше тялото ѝ, вливаше се в утробата ѝ, докато погледът му не се откъсваше от нейния. Докато погледът му я държеше. Изгаряше я с това, което причиняваше на тялото ѝ. От вътре навън. Чиста арогантност озаряваше чертите му. Силата му, неговата мощ, я милваше, изкушаваше и измъчваше под самата ѝ кожа, от самото ѝ сърце.

— Как? — Тя не успя да разпознае звука от собствения си глас, докато тялото ѝ изгаряше на границата с болката, където висеше

обещанието за невероятно удоволствие.

Мислите му, силата му, я изгаряха отвътре и той отказваше да отговори. Тя започна да се концентрира и да накара мощта му да се върне отново в тялото му, а смехът, откъснал се от пълните му устни, увеличи раздразнението ѝ. Умствено тя опита да го избута колкото ѝ бе възможно, но единственото, което успя да стори, бе да насочи горещината му надолу, опасно близо до утробата ѝ и към онова местенце, което отчаяно копнееше за него. О, господи!

Тя успя да сдържи стона си, докато опитваше да устои на всичките чувства, на всичките нужди. Той я спря. Не с невероятната си сила. Нито с големите си ръце. Само с мисъл. С една проста мисъл той ѝ попречи да помръдне.

Погледът ѝ се разшири, без да се откъсва от неговия. По-късно щеше да дойде страха, но точно сега единствено заслепяващата, животинска нужда да намери облекчение изпълваше мислите ѝ. Болезненото желание да се движи.

— Талън.

Той повдигна едната си вежда, а на лицето му се бе появило твърдо изражение.

— Ти отвори вратата, скъпа. Сега само аз мога да я затворя.

Каква врата? Каква скапана врата? Тя простена и отново се опита да помръдне. Скрытата сила обаче караше крайниците да висят неподвижно, докато кръвта завираше във вените ѝ.

— Талън... — задъхано каза тя.

— Не е достатъчно. — Той поклати глава, а ниско в корема ѝ се зародиха наченки на оргазъм. Но щеше да го достигне само ако той ѝ позволеше. Борейки се срещу умствените му окови, тя опита да се отърка в него.

Зъбите му блеснаха, когато каза:

— Кажи „моля“. Искаш ме, моли ме.

— Моля...

Молбата се откъсна от кътче дълбоко в нея, за чието съществуване на бе подозирала. Местенце, което би отрекла във всеки друг момент.

Реакцията му бе мигновена. Талън разкъса бикините ѝ и я повдигна, преди рязко да я спусне, прониквайки в нея. Кара отчетна глава назад и от гърлото ѝ се откъсна дрезгав вик. Той я изпълни, а тя

започна да се движи с бързина и сила, която не бе подозирала, че притежава. Залитна напред, забиваше острите си нокти в гърдите му, докато триеше бедрата си в ръцете му и следваше движенията му. Пръстите му оставаха синини по бедрата ѝ, докато той тласкаше дълбоко в нея. Кожата му се овлажни, а по гръбнака ѝ се спуснаха капчици пот.

Тя отвори леко очи и безразсъдно се хвърли към спираловидното усещане, което я изпълваше и забиваше в нея острите си нокти, докато най-после със силен вик не избухна на хиляди парченца. Всички мисли изчезнаха от ума ѝ. Някъде отдалеч чу дрезгавия му вик, свидетелстващ, че Талън я е последвал в забвението. Удоволствието му премина през гърдите ѝ, завладявайки напълно и двама ѝ.

Нейните усещания, онези старите и познатите, и новите, плашещи, всички я заляха едновременно и тялото ѝ се плъзна в безопасната тъмнина. Тя падна тежко напред върху гърдите му и въздъхна, пропадайки в блажена тъмнина.

Талън държеше до гърдите си изпадналата си безсъзнание съпруга, изпълнен с разкаяние. О, господи! Какво бе сторил? Тя припадна. Нуждата му да ѝ покаже какво има между тях беше превзела всяка рационална мисъл, която бе имал. Винаги бе контролирал силите си и никога не бе отнемал нечия воля, освен по време на битка. Егото му не пропусна да му напомни, че това бе битка, но сърцето му трепна от това, че току-що бе пожертвал войната, за да спечели тази битка. Той се молеше цената да не му коства много, като затвори очи и последва Кара в съня.

Минути, а може би часове по-късно, Кара се събуди рязко, а нуждата да бяга пулсираше в главата ѝ. Тя остана неподвижно, докато най-после осъзна къде лежи. И с кой. Дълбоко под земната повърхност, в късните часове на нощта, едната му голяма ръка обгръщаше кръста ѝ, лицето му бе подпряно на рамото ѝ, а горещината му я държеше сгрята. Тя отвори изтощените си очи, за да го погледне, малката лампа в ъгъла на стаята хвърляше лека светлина върху леглото. Дори в съня си силата, мощта и волята му чертаеха остри линии по лицето му, нямаше сладки момчешки черти или невинност, които да омекотяват

вида му, докато почива, смелостта и опасността го съпътстваха дори сега.

Трябваше да избяга.

Тя не притежаваше нужното доверие в него, за да балансира по време на безпомощността, която изпитваше, докато той контролираше с лекота тялото ѝ. И реакциите ѝ. Тя игнорира въздишката, която се изтръгна от нея при вида на дългите му тъмни мигли, спуснали се над скулите му, чувствените устни и квадратната челюст, която копнееше да проследи с пръст. Кара се напрегна, готова да хукне към безопасността, когато очите му се отвориха рязко, а златистият му поглед прикова нейния.

— Не! — Гласът му вибрираше от решителност.

Младата жена инстинктивно затръшна щитовете около мозъка си с такава сила, че сякаш звукът от това проехтя в главата ѝ.

— Впечатляващо — промърмори той, докато ръката около кръста ѝ бавно и страстно премина през стомаха и гърдите ѝ, карайки кожата ѝ да настръхне, преди да обвие ръка около шията ѝ. Другата му ръка също се озова там, а под дланите си той почувства лудо биещия ѝ пулс.

— Пусни ме. — Кара имаше предвид не само сегашния момент и двамата го знаеха. Очите му се фокусираха твърдо върху нейните и той отвори уста да проговори миг преди оглушителна аларма да прекъсне думите му в зародиш. Той се претърколи настрани и скочи на крака, обувайки дънките си, докато посягаше към слушалката, поставена на нощното шкафче, за да я пъкне в ухото си.

— Статус — излая той, кимна ѝ да се облича и през лицето му премина гореща ярост.

Кара скочи от леглото и бързо облече дънките и блузата, които бе хвърлила на пода миналата вечер, преди да се обърне отново към Талън, чийто гняв беше силно осезаем. Тя направи крачка назад. Той посегна към зеления пистолет, който бе оставил на масата, преди да сграбчи и кинжалите си, пъквайки ги на кръста ѝ.

— Ролл се обади — промърмори той, тръгвайки през стаята към вратата, където се заслуша за миг, преди да почне да бълва заповеди. — Успели са да проникнат само през първите две нива... всички да се насочат към оръжейната на трето ниво. Джордан, знаеш ли къде е? Добре. Мърдайте.

Нахлузвайки ботушите си, той се изправи пред нея, а лицето му бе ледено и решително, гърдите му все още бяха голи, истински древен воин готов за битка.

— Как са ни открили? — прошепна разтревожено Кара, когато той пристъпи към нея.

— Не знам. Ще се тревожим за това по-късно. Точно сега трябва да стигнем до оръжейната.

ГЛАВА 28

Алармата ехтеше през подземното съоръжение, но Кара бе достатъчно близо до Талън, за да усети топлината от тялото му. За да усети увереността му, силната му решителност.

— Стой зад мен, половинке. Когато ти кажа да тръгнеш, тръгваш. — Той отвори вратата и погледна първо в едната страна, а после в другата, преди да я изведе в коридора, тичайки надолу, завивайки няколко пъти, преди да се закове на място и да притисне гърба ѝ към стената, защитавайки я от каквото и да бе усетил, а тялото му бе напрегнато и в готовност. Той се успокои едва когато се появи Джордан с Маги точно зад него, младата жена бе по-бледа от преди.

— Къде е Кейти? — попита Кара.

Джордан изръмжа.

— Не там, където трябва да бъде.

— Тя е с Джейс... Той се обади, играели са билиард в стаята за отдих, когато се включи алармата — отвърна Талън. Двамата с Джордан застинаха, вдигайки глави, докато слушаха какво говори някой в слушалките им.

— Пусни осветлението на пълна мощност — отвърна след миг Талън.

Кара стисна очи срещу ярката светлина, която блесна около тях. Мощната бяла светлина, отразяваща се в стените, бе толкова силна, почти болезнена, че ѝ се наложи да се напрегне, за да види формите на Талън пред себе си.

— Това би трябвало да ги забави — промърмори Талън и грабвайки ръката ѝ, тръгнаха надолу по коридора следвани от Джордан и Маги. Той спря пред каменна стена и постави дланта си в центъра ѝ, навеждайки и двете си очи към малкия отвор. Тайна врата се плъзна встрани, вляво от тях, и той я дръпна, прекарвайки я през обикновено изглеждащо стълбище от цимент, силно осветено от лампите. Докато слизаха надолу, стъпките им отекваха в тишината.

Те слязоха два етажа и Талън отново премина през второ сканиране, преди вратата да се плъзне и трима мъже да насочат оръжията си към главите им. Пистолетите бяха свалени на мига, в който Дейдж, Конн и Ноа ги разпознаха и отстъпиха назад в огромната контролна зала с проблясващи монитори, поставени на стените, на които се виждаха всички помещения в подземната база. Два от мониторите бяха черни.

Дейдж им подаде слънчеви очила и те побързаха да ги сложат. Кара въздъхна облекчено.

Голямо бюро, отрупано с всякаква компютърна техника, заемаше единия край на стаята, до стените имаше дълги маси отрупани с документи, а над тях имаше закачени карти. Вдясно, през отворената врата, се виждаше оръжейна, пълна с всевъзможни оръжия.

— Прекъснаха комуникацията със секторите едно и две — изръмжа Дейдж, обръщайки поглед към клавиатурата, точно когато Мак и Бей излязоха от оръжейната, въоръжени до зъби. — Лекарите и лабораториите бяха в сектор две... нямаме връзка с охранителите на входа или с някои от тримата в първия периметър.

Джордан сграбчи ръката на Маги и я задърпа към оръжейната.

— Кой още имаме? — попита Конн напрегнато, докато пишеше на друга клавиатура.

— Това са — каза Талън. — Гледахме да не се струпваме на едно място след последните атаки.

— Плюс това, че вие момчета не сте се размножавали през последните сто години — промърмори Бей, докато проверяваше оръжието си.

— Нима вие сте, котенце? — попита Конн, без да вдига поглед от клавиатурата си, пропусайки усмивката, която блесна на лицето на Бей.

— Време е да поправим това — заяви Дейдж, а по гърба на Кара пробяга тръпка. Тя не бе на този свят, за да дава живот на войници, които да изпраща на сигурна смърт, по дяволите. Нуждата да бяга туптеше силно и неотложно в кръвта й... Провидението беше кучка, на която нямаше да позволи да застава на пътя й. Тя вдигна поглед, за да види как Талън спокойно я чака да се фокусира.

— Едно по едно, половинке.

Тя кимна и се обърна към Дейдж, който проговори:

— Атакуващият отряд на Кърджаните се състои от дванадесет човека... само седем преминаха през първите две защитни линии... насочиха се към медицинската лаборатория, а след това към стаята за отдих. — Той поклати раздражено глава. — Имаме потвърждение, че четирима от нашите са паднали. Камерите са безполезни. — Той погледна към Кара. — Можеш ли да усетиш Кейти, Джейс или лекарите?

Младата жена затвори очи и опита да се концентрира върху Джейс. Представи си усмивката му и задоволството му от Джейни. Силата му изпълни мислите ѝ. Тя падна назад с писък, когато я заля вълна от гняв и решителност, удряйки я толкова силно, че загуби баланс и се блъсна в Талън, който я обгърна нежно с ръце.

— Жив е, подготвя се за битка... — Тя не довърши, когато втора вълна от непоколебимост се заби в нея, изпълвайки я с паника. Бе усещала приятелката си и преди, и сега инстинктивно знаеше, че е тя. — Кейти е там и мисля, че се готви да се преобрази.

— Отдръпни се, Кара — разтревожено каза Талън до ухото ѝ. — Веднага!

Тя обърна изненадано поглед към него, докато правеше това, което ѝ бе наредил, позволявайки на връзката ѝ с Кейти да изчезне.

— Защо?

— Тя ще освободи огромно количество психическа сила и ти не си готова да се справиш с него, половинке. — Той се огледа. — Въръжвайте се. Дейдж, Джордан, Ноа и аз ще се насочим към стаята за отдих и лабораторията, докато Конн и Мак изведат Кара и Маги през тунелите. Ще се срещнем в Колорадо.

— Не, Талън — каза Кара и го последва в оръжейната. — Искам да остана тук... мога да усетя Кейти и Джейс, и да помогна. — Затвори очи, търсейки лекарите, но в ума ѝ бе пълна тъмнина. — Не мога да усетя лекарите. — Отвори очи, когато Джордан и Маги, въръжени и с бронирани жилетки, се върнаха в главната зала.

Талън надяна бронезилетка през главата ѝ, преди да сложи собствената си.

— Не. Те са повече от нас и трябва да отидеш на безопасно място. Обещавам, бързо ще се върна при теб. — Той провери ножовете и оръжията си, преди да завърже дългата си коса с ластик на тила си.

— Оставам, Талън — промърмори Кара нетърпеливо, грабвайки нож от единия рафт до стената.

Той я дръпна към себе си, докато лицата им не се озоваха на милиметри едно от друго.

— Не спори с мен, половинке. — Очите му се присвиха нетърпеливо. — Ще тръгнеш с Конн по един или по друг начин.

— Наистина? — Тя отстъпи назад, когато гневът завладя тялото ѝ. Как смееше? Беше се справила идеално при последната мисия.

— Да. Уверявам те, мога да те спра да се движиш. — Той се изправи в пълната си височина, а погледът му бе смъртоносно сериозен. — Но ти гарантирам, няма да ти хареса. Освен това трябва да се концентрирам върху други неща. — Той зачака отговора ѝ.

— Не би посмял.

— Ще го направя! — И наистина го мислеше. Щеше да отнеме възможността ѝ да се движи. Беше решен да го стори, ако се наложи.

Тя се завъртя на пети и напусна стаята, без да го погледне втори път. Веднъж я бе оставил безпомощна, и проклета да бъде, не искаше отново да се почувства така. Кара разбираше, че са съвместими, че силата и на двама им се бе разраснала, както и потенциалът им в секундата, в която се бяха свързали. Знаеше някъде дълбоко в себе си, че един ден нейната сила щеше да бъде равна на неговата. Засега щеше да чака. И да помни.

„Това го чух“ — засмя се съпругът ѝ в главата ѝ. Боже! Сега пък вече можеха да общуват и мислено.

Умственият ѝ отклик бе такъв, какъвто никога не би изрекла гласно. Той ѝ изпрати изображение на нея, седнала на коленете му, и ѝ се наложи да се бори да не се ухили вътрешно. Тъпанар. Но след миг отрезвя. Само защото той притежаваше способност, за която не ѝ бе споменавал досега, не значеше, че трябва да я използва. Той нямаше никакво право да настоява тя да се скрие в безопасност, докато другите имаха нужда от нея.

„Мамка му, имам всяко право“, изръмжа той и бързо изображение на съня ѝ се мерна през ума ѝ, преди да го прогони. Тя застина, осъзнавайки, че кошмарът ѝ му е въздействал повече, отколкото бе подозирала. „Точно така, половинке. Преди си била в опасност и не съм бил там. Но сега съм тук, и ти се кълна, ще бъдеш в безопасност.“

„Но бях на мисията за Кейти“, възрази настоятелно тя в ума си, докато мъжете около нея започваха да се подготвят.

„Грешка, която няма да повтаря“, последва отговора му. Умствената му въздишка проехтя в главата ѝ. „Бори се с мен някой друг път, половинке. За днес слагаме край на битката.“ Той премина през стаята, въоръжен с оръжия и решителност, мощта му едва ли не блестеше на повърхността на кожата му.

Погледът му срещна нейния, когато тя попита в ума си.

„Другите знаят ли за тази твоя способност?“

„Не. Само братята ми знаят, че мога да манипулирам движенията, или по-скоро желанието за движение.“

„Не съм забелязала да го използваш преди.“

„Не се е налагало.“

Дейдж прочисти гърлото си, докато слагаше още един нож на кръста си.

— Ако вие двамата сте приключили да си чуруликите наум, предлагам да отидем да спасим най-малкия ни брат.

Талън кимна и се насочи към вратата.

Три етажа по-нагоре Кейти си пое дълбоко дъх, когато двамата с Джейс се оказаха пред петима Кърджански войника, които стояха в другия край на стаята, усмивките им бяха остри и зли, а очите им — скрити зад тъмни слънчеви очила. Алармата спря рязко, оставяйки над тях да падне тежка тишина.

Джейс стоеше неподвижно като статуя до нея, синьото в очите му бе завзело медения цвят, след като бе убил първите двама Кърджани, които бяха влезли през вратата. Бутна я зад обърнатата маса за бiliarд точно преди експлозия да разруши половината каменна стена. Парчета от различни развлекателни игри се разхвърчаха около тях, а телевизорът с плосък екран прелетя през стаята, докато неоновата лампа над масата за бiliarд се заклати напред-назад, хвърляйки искри. Ярката бяла светлина осветяваше болезнено всеки ъгъл на стаята.

— Трябва да се преобразиш — задъхано каза Джейс.

— Не, Джейс — възрази Кейти, — мога да те убия.

— Ще съм добре. Прекалено крехка си в човешката си форма, Кейти. Знаеш го много добре. Ако ще се биеш, трябва да се преобразиш. — Той се обърна вляво на масата за бiliarд, подготвяйки се да нападне.

Беше прав. Щеше да има много малко полза от нея срещу чудовищата, ако останеше в човешката си форма. Мина вдясно, защото искаше да остави колкото се може повече разстояние помежду им. Тя застина, когато единият Кърджански войник вдигна голямата си костелива ръка и се ухили към нея с жълтите си зъби.

— Не искаме теб, шифтър. Искаме другата. Къде е тя?

Кейти стрелна с поглед Джейс, който гледаше Кърджаните с убийствен поглед.

— Предполагам, че не искате и мен? — сухо попита той.

— Принципно... — Гласът на Кърджана стана по-дълбок. — Ако убия Кеърс, ще си осигуря място в армията ни до живот. Но, ако ми кажеш къде е другият шифтър, обещавам, няма да убия тази твоя приятелка.

— За какво я искате? — попита тихо Кейти.

Войникът сви масивните си рамене под защитната жилетка.

— Няма значение. — Той насочи злобните си очи към Джейс. — Е?

Джейс се ухили злорадо.

— Ще отхвърля офертата ти. — Прицели се във войника, докато крещеше към Кейти да се преобрази.

Кейти събра сили, повиквайки животното, притаено под кожата ѝ. Гръбнакът ѝ изпука, болка плъзна по кожата ѝ и пръстите ѝ се разтегнаха. Мощ премина през кръвта ѝ и с проста команда тя се преобрази от деликатна жена в свирепа лъвица, изпращайки вълна след вълна от унищожителна енергия през стаята. Електрическите вълни запратиха двамата най-близко стоящи Кърджани през стаята, блъскайки ги в полуразрушената стена, разплискайки кръвта им, докато Джейс бе отхвърлен към другата стена, удряйки се тежко в няколко бар стола. С мощен рев той скочи на крака. Кръвта се стичаше обилно по лицето му от раната на главата. Насочи се към най-близкия войник и стисна с ръка гърлото му. В същото време Кейти се насочи към югуларната вена на Кърджана до нея.

Лидерът се обърна, за да помогне на войника, с който се биеше Джейс, когато двете паднали чудовища скочиха към Кейти, която бе впила зъби в гърлото на другаря им. Единият вдигна зелен пистолет, прицелвайки се към рамото ѝ.

Куршумът я уцели близо до шията и тя изръмжа от болка, преди да се обърне с главата на Кърджана в челюстта си и да се хвърли към онзи, който стреля по нея. По дяволите! Лекуваха се много бързо. Бяха четирима срещу двама. И част от миризмата на кръв, носеща се във въздуха, не бе Кърджанска. Беше вампирска. Тя скочи към нападателя, държащ пистолета, без да поглежда към Джейс. Той бе боец и бе свикнал да кърви. Кърджанът извика силно, когато тя впи зъби в коляното му, разкъсвайки го, и падна на земята, стеноейки. Тя се подготви да го нападне отново, точно когато войникът стреля за втори път, изпращайки я на каменния под с болка, раздираща тялото ѝ.

Ужасяваща вълна на страдание премина през нервната ѝ система. Тя се опита да се изправи на крака, но успя да се препъне и ярко осветената стая се завъртя пред погледа ѝ. Кучешките ѝ зъби се прибраха, козината ѝ изчезна, оставяйки я гола и уязвима на каменния под. Сладката миризма на собствената ѝ кръв изпълни ноздрите ѝ.

— Джордан — прошепна тя името му, искайки да бъде последната дума, която ще изрече в живота си. Тогава, дори в болката си, извъртя очи на самата себе си.

Сърцето ѝ трепна щастливо, когато силен рев изпълни недрата на земята, преди тъмнината да я погълне и главата ѝ да се отпусне върху студения под.

Джейс откъсна главата на войника с мощен рев, преди да се хвърли към следващата мишена, напълно съзнавайки, че Кейти е паднала. Беше чул изстрелите и сега можеше да подуши кръвта ѝ. Мозъкът му преливаше от болка, защото първият войник удари с ръка кървящата му рана, преди да успее да я преодолее и да се насочи към гърлото на Кърджана.

Представяйки си комбинация от кислородни и водни молекули във въздуха, той обви вихъра от частици около врага си. Елементите му принадлежаха, въздух и вода се подчиняваха на командите му. Но болката в тялото му бе настояща и концентрацията му се изпари.

Трябваше да стигне до Кейти и да спре кръвта... дори сега усещаше сладкия ѝ аромат.

Джордан прелетя през зеещата дупка в стената и Джейс на момента позволи на въздуха да го допусне близо до нея. Косата му беше разрошена маса от цветове, лицето му излъчваше смъртна заплаха, когато Джордан се вкопчи в Кърджана, държащ на прицел Кейти. Заби пръсти в гърлото му, притискайки с колене гърдите му. Беше странно, че не се преобрази. Сякаш имаше нуждата да убие с голи ръце.

Джордан отскубна главата на врага им направо от мощните му рамене и тъмночервена кръв се разплиска по лицето и гърдите му. Живите, топазени очи се заоглеждаха, падайки върху Кейти, която лежеше в локва от собствената си кръв. С дълбок рев Джордан се хвърли към нея, плъзвайки се на колене през кръвта, за да я достигне.

Хммм. Джейс нямаше идея... Кралят на прайда обичаше малката лъвица. Беше хубаво, че не бе поканил Кейти на среща. Джейс поклати глава, тъмнина падна пред погледа му и ръцете му се разхлабиха около врата на врага. Сега не беше време да изпада във философски размисли. Шум започна да бучи в ушите му. Колко ли кръв бе изгубил?

Кърджанът заби остриите си нокти в лицето на Джейс. Болка избухна в черепа му. Вампирът стегна хватката си около гърлото, но нямаше силите да откъсне главата на задника. Това не беше никак добре.

Въздухът шепнеше в ушите му, че братята му са пристигнали. Мамка му, крайно време беше. Талън се зае с Кърджана, който в момента се опитваше да отскубне главата на Джейс, докато Дейдж хвърляше последния на пода. Странен хрущящ звук изпълни въздуха, когато кралят се зае за работа. Едва тогава тъмнината се спусна пред погледа на най-младия брат Кеърс и вече нямаше болка.

Кара възкликна, когато хеликоптерът зави надясно, сменяйки курса си, а тъмнината навън бе толкова непроницаема, че нямаше идея в коя посока летят.

— Ще се насочим към една безопасна болница близо до Леърд, Онтарио. — Конн отговори на неизречения ѝ въпрос през слушалката в ухото ѝ. Уау! Отиваха в Канада? Тя посегна и хвана ръката на Маги, когато Конн продължи: — Джейс и Кейти са ранени, ще са там след тридесет минути.

Кара се облегна назад на вибриращата седалка и прочисти ума си, преди да потърси Талън.

„Колко зле са ранени?“

„Джейс има нужда от шевове... няколко, а от Кейти трябва да бъдат извадени куршуми. И двамата са силни, половинке.“

„Ти добре ли си?“

Болка премина през ребрата му и в отговор тя я усети в своите.

„Добре съм.“

Сумтейки невярващо, тя извъртя очи. Здравеняк.

„Какво ти има на страната?“

Тя буквално можеше да почувства изненадата му, сякаш току-що бе забелязал, че го боли.

„Хмм. Три счупени ребра, вероятно. Ще се излекувам, докато се видим.“

Тогава остра болка премина през китката му и той си пое дълбоко въздух.

„Какво има?“, попита отново тя, а дъхът заседна в гърлото ѝ.

„Шибаният Джейс се храни от китката ми. С изтънчеността на каруцар.“ Тревогата за брат му си личеше във всяка негова дума. „Нищо чудно, че не може да си намери момиче за среща.“

„Колко кръв е изгубил?“

„Недостатъчно, че да източи моята, половинке. Не се тревожи... и двамата ще сме почти идеално, докато се срещнем с теб.“ Сега тонът му бе изпълнен с арогантност.

Тя поклати глава.

„Някой друг ранен ли е?“

„Не, но Джордан е повече от разярен, както бих бил и аз, ако половинката ми се окаже в опасност, вместо да стои там, където съм я оставил.“

Кара се наежи срещу преднамереното предупреждение. Тогава, спомняйки си по-ранното си отношение, тя се пресегна и затръшна

щитовете около ума си. През нея проехтя тишина, силна и сигурна, и тя се ухили триумфално към гъстите облаци навън.

ГЛАВА 29

Кара никога не бе ходила в Канада, и все пак земята я приветства с отворени обятия. Големи кленови дървета с листа във всичките нюанси на оранжевото, златистото и червеното изпълваха двора на огромния частен курорт. Всъщност беше болница, макар и само за създания от Реалм. Черният път водеше до масивна иглолистна гора, изпълнена с износени малки колиби, или поне на пръв поглед.

На сутринта закусиха в дневната, преди да отидат и да посетят Кейти и Джейс в стаи, които подхождаха по-скоро на някой лъскав хотел, отколкото на болница. И двамата все още спяха.

Най-после Талън я съпроводи до малък фитнес салон, разположен в мазето на сградата.

— Ще се върна след около час — каза той, навеждайки глава, за да потърка устни в нейните.

Топлина изпълни тялото ѝ и тя се притисна към него, разтваряйки уста, за да задълбочи целувката. Талън се подчини и плъзна езика си навътре, за да я вкуси. Тихо ръмжене се надигна от гърдите му и той повдигна глава, стопляйки я с блясъка в златистите си очи.

— Или може да се върнем в колибата ни.

Кара се ухили широко.

— Мислех, че с Конн и Джордан трябва да съставяте стратегия. — Мъжете бяха побеснели, когато откриха малък преподавател под левия лакът на Кейти, който бе позволил на Кърджаните да ги последват във Вашингтонския щаб на Реалм. Лекарите бързо бяха премахнали и унищожили бръмбара.

— Конн — каза Талън, без да откъсва поглед от устните ѝ. — Само с Конн. Джордан няма да се отдели от Кейти нито за миг, преди лекарите да се върнат с лабораторните изследвания.

Да, и Кара го беше забелязала.

— Хмм. Отивай да правиш стратегии, наистина имам нужда да потичам. — Откакто бе срещнала Талън, не бе тренирала свястно.

Силен шум от удар разцепи въздуха и тя подскочи, преди да се насочи към ъгъла за спаринг, където Дейдж налагаше лилава боксова круша, висяща от тавана. Кралят бе без риза и твърдите мускули на гърба му се издуваха под черната интригуваща татуировка. Дизайнът се извиваше над лявото му рамо, покриваше част от лявата му ръка и половината му гръб. Ръмжейки, той удряше яростно с юмруци центъра на боксовата круша.

Талън повдигна една вежда, поглеждайки към брат си.

— Интересно. Кралят е бесен.

Кара изсумтя. След това го разгледа по-подробно.

— Хей. Татуировката му не е ли подобна на твоята на ръката ти?

— Да. Маркерът на Кеърс — каза Талън, потърквайки брадичката си.

— Супер. Твоята ръка, гръбът на Дейдж и моя задник. Като комплект сме. — Не беше въпрос, а ядно сумтене.

Талън се ухили, млясвайки я с още една целувка.

— Да. — Той се обърна, за да си върви.

— Чакай, Талън — каза Кара и протегна лявата си ръка към него. — Тук съм в безопасност с Дейдж. Свали я, в случай че реша да вдигам тежести.

Свивайки вежди, Талън погледна към златното бижу.

— Добре, но стой с Дейдж, докато се върна. — Той обви с ръка гривната и я свали с лекота, преди да я сложи на собствената си китка. — Гледай брат ми да те забележи — ухили се той, обърна се и излезе от помещението.

Арогантност. Чиста и проста. Кара поклати глава и скочи на една от трите бягащи пътеки, нагласяйки скоростта за трениране на седалищните мускули. Свиквайки с лекота на ритъма на бягане, тя необезпокоявана оглеждаше Дейдж, който удряше с юмруци крушата, а по мускулестия му гръб се стичаха вадички пот.

С боси крака, той танцуваше върху матрака, а сивите му шорти подчертаваха здравите му бедра и добре оформения му задник. Не че се заглеждаше в дупето на зет си, но всеки би оценил мускулестата планина пред себе си. Беше като да гледаш чистокръвен жребец. Освен това нямаше никакво съмнение, че Талън бе най-красивият от братята и всички го знаеха.

В другия ъгъл на помещението имаше пейки и тежести, поставени на лавици до стената, а останалата част от помещението бе заета от бягащи пътеки, лежанки и велотренажори. В салона нямаше друг, освен нея и краля.

Умът ѝ блуждаеше, докато краката ѝ натежаха и прасците я заболяха. Тя се зачуди дали някой бе поел експериментите, които бяха останали на работата ѝ? Дали не бе създал силен вирус, който да увеличи добива на царевица? Хората и нациите, на които резултата от тестовите ѝ би помогнал, ѝ даваха надежда. Никой на света не биваше да гладува.

С пиукане пътеката завърши програмата и премина в по-бавен ритъм, за да ѝ даде възможност да се охлади. След пет минутно ходене Кара слезе от машината, взе кърпа и изтри лицето си. Разтягайки прасците си, докато вървеше, тя сложи десеткилограмови тежести и легна на лежанката.

Дейдж се появи на мига над главата ѝ.

— Имаш нужда от наблюдател, докато вдигаш тежести на лежанка, малка сестричке. — Ароматът на кожа, кехлибар и сандалово дърво се носеше около него, създавайки уникален аромат на мощ.

Кара хлъцна... кралят се движеше адски бързо.

— Не исках да прекъсвам въображаемия ти бой. — Тя легна под металния прът и го вдигна.

Дейдж се ухили, насочил сребристия си поглед към ръцете ѝ.

— Просто тренировка. Наистина.

Да бе. А пък тя имаше мост за продан.

— Щом казваш. — По дяволите, щангата беше тежка. Притискайки гръб към лежанката, тя смъкна тежестта към гърдите си, броейки до пет.

Той взе кърпата ѝ и я прокара през потното си лице, без да я изпуска от поглед нито за миг, готов да помогне.

— Е, разкажи ми за Ема.

Кара залитна и Дейдж хвана тежестта с една ръка, за да ѝ помогне да възвърне баланса си, гледайки загрижено надолу към нея.

— Държа я — каза тя, възвръщайки баланса си и усмихвайки се, когато той я пусна. Да му каже за Ема? Добре... — Ъм, ами, тя е най-умният човек, който познавам, както и най-смелият. — И определено нямаше да се съгласи да следва заповедите на Дейдж в неговия свят,

това беше сигурно. Кара продължи да вдига и спуска щангата, завърши осмото повторение с въздишка.

Дейдж кимна, взе щангата и я постави на стойките на лежанката.

— Почини си преди сериите.

Командаджия. Имаше право, но все пак бе командаджия.

— И тя никога не би приела заповеди от някой мъж, пък бил той и крал.

Той се ухили, показвайки двете си трапчинки.

— Какво казваш?

Кара сви рамене и седна.

— През цялото време раздаваш заповеди. Да бъдеш деспотичен вероятно е част от длъжностната ти характеристика, но на Ема няма да ѝ хареса.

Дейдж се изкиска тихо, подаде ѝ две сини гирички от рафта и взе най-големите, сиви, за себе си. Той седна на лежанката съседна на нейната.

— Да поработим за бицепсите?

Кара кимна и зае позиция.

— Твоите са по-големи — каза тя, смеейки се.

— Само малко. — Сивите очи на Дейдж блестяха срещу нея, докато той сгъваше ръката си в лакът, а мускулите му се издуваха и трепваха.

Кара направи гримаса.

— Малко... — Той наистина изглеждаше свестен мъж. — Ще ѝ допадне това, че си създаде пакт за мир и си сложил край на вековна война.

Дейдж въздъхна и започна да тренира другата си ръка.

— Не аз го създадох. Беше Талън. — Свивайки рамене, той сложи и двете масивни тежести в едната си ръка и продължи. — Твоята половина сложи край на векове кръвопролития и смърт, Кара. Не аз.

Кара прехвърли гирата в другата си ръка, а през тялото ѝ премина вълна от удоволствие.

— Наистина ли? Уау! Защо?

Дейдж обърна глава към нея, повдигайки едната си вежда.

— Заради теб, сестричке. Беше обявен мир заради теб.

Заинтригувана, тя пусна гирите си, за да почине между сериите.

— Не разбирам.

Дейдж кимна, оставяйки своите тежести на пода и протегна крака към нейната лежанка.

— През първите пет години след смъртта на родителите ни кръвта покриваше земята. От моите ръце, от ръцете на братята ми. Ние убивахме. — Гласът му стана по-тих при спомена. — Съюзници умираха, умираха и врагове, и прекалено много хора. — Сребристото превзе погледа му, докато очите му я приковаваха на място. — И аз исках повече. Повече смърт. Повече кръв.

Ледена тръпка премина през гръбнака на Кара при промяната в погледа му, при острата болка в гласа му.

— Съжалявам — каза тя, но думите не бяха достатъчни.

Дейдж кимна към гирите ѝ и взе своите.

— Талън дойде един ден при мен и хвърли две купчини документи на бюрото ми. — Изкривявайки лице в гримаса, Дейдж се фокусира върху нещо над рамото ѝ. — Върху едната купчина сложи меча си, все още покрит с прясна кръв, която попи в хартията, носейки миризмата на смъртта. Талън каза, че бойният план, който ще сложи край на враговете ни, е под кръвта, макар че същият план щеше да доведе до смъртта на почти цялата човечност. — Дейдж погледна отново към нея. — Аз го поправих, казах му, на човечеството, не на човечността, а Талън, макар и все още толкова млад по онова време, ми каза „и на това също“.

Жива картина на думите му изпълни ума на Кара и сърцето я заболя за двамата братя.

— А другата купчина с документи? — Тя прехвърли гирата в другата си ръка за още една серия.

— Писалка. Талън сложи златната писалка на баща ни върху другата купчина. — Дейдж пусна гирата си на земята и взе кърпа, с която да попи потта по лицето си. — Другата купчина съдържаше пакта, решение, с което да живеем в мир. — Стисвайки кърпата в голямата си длан, Дейдж продължи. — Попитах Талън защо. Защо толкова много го е грижа за хората?

Гняв и отвращение от самия него изпълваха сега думите на краля и на Кара ѝ се наложи да се бори с нуждата да протегне ръка към него и да го утеши.

— Какво каза той?

— Той каза: „Защото тя е някъде там. Моята половинка. И всеки път, щом някой умре, се увеличава шанса тя никога да не бъде родена“. — Дейдж се изправи и разтри тила си, посягайки към гирите ѝ. — Талън се бореше за мира, за да може ти да се родиш, Кара.

Наистина ли? Да не би те да имаха само една половинка в живота си? Самата мисъл изпълни душата ѝ със светлина, с надежда. Но съмнението винаги успяваше да проникне през вратата ѝ.

— И така, ти избра мира?

— Да. — Дейдж протегна ръка към нея, за да ѝ помогне да се изправи. — Отне ни две години, в които да изгладим пакта и да го подпишем, но в края на този период имахме възможността да живеем в мир. — Той кимна към вратата. — Воден от изтощението, казах на Талън, че той трябва да се качи на трона, така да се каже, бях... изчерпан.

Кара се препъна, обръщайки се рязко към Дейдж, когато изненадата се стегна на възел в стомаха ѝ.

— Наистина? Казал си на Талън да стане крал? — Уау! — Какво каза той?

Широка усмивка изгря на лицето на Дейдж.

— Нищо. Счупи ми челюстта. — Повдигайки ръка, за да потърка упоритата си челюст, Дейдж поклати глава. — Брат ми има страхотно ляво кроше.

О! Кара се намръщи.

— И след това какво? — Исусе!

Дейдж сви рамене.

— Казах „Разбирам“. Талън кимна и това беше краят на дискусиата. Хайде, Кара... ще те заведе при половинката ти.

Тя прие ръката му и започна да разтяга прасците си с всяка стъпка, която правеше, надолу по коридора, а инстинктите ѝ показваха, че току-що е станала част от много малка затворена група.

— Обикновено не си толкова отворен към хората, нали, Дейдж?

Той се засмя леко.

— Не. Да бъдеш крал на свят, който всеки един момент е готов да избухне, не е предпоставка да имаш доверие на много хора.

През нея премина вълна от топлина и ѝ се наложи да се бори с желанието да го прегърне. Но не успя да спре усмивката, която разцъфтя на лицето ѝ.

— Какво? — попита Дейдж.

Тя сви рамене.

— Там, където растяхме, имаше едно семейство, което идваше на църква. Имаха десет деца, винаги бяха много шумни и често се биеха. Но винаги бяха заедно... особено ако някой заплашва един от тях. Толкова ревнувах, мечтаех си да принадлежа към такова семейство.

Кралят хвана ръката ѝ, стисвайки я леко между дланите си.

— Добре дошла в семейството, малка сестричке. Ти си част от нас и няма да позволим на никой да те нарани. Никога.

Семейство, което щеше да пази Джейни в безопасност. Какво повече би могла да иска?

— Ема не се доверява на мъжете, Дейдж. — Изпълни я вина, задето обсъжда сестра си, но той трябваше да знае. Той трябваше да научи, че макар Ема да изглеждаше корава, вътрешно тя бе много нежна и ранима.

— Защо не? — Цялото му тяло се напрегна, докато забавяше крачките си, за да върви в крак с нея.

Кара сви рамене и погледна навън към цветовете, които се виждаха през прозорците, покрай които минаваха.

— Баща ни беше зъл пияница.

Тихо ръмжене се изтръгна от гърдите на Дейдж.

— Нараняваше ли те?

— Да. — Гласът ѝ бе тих шепот. — Но нараняваше Ема много повече.

— Жив ли е все още? — Мускулите на ръката на Дейдж се стегнаха и трепнаха, сякаш се готвеше да удари нещо. При това силно.

— Не. — Кара погали ръката му. — Ема заставаше на пътя му всеки път, щом можеше, затова той удряше нея, а не мен или майка ни. Тя беше толкова смела, Дейдж.

Дейдж въздъхна.

— Тя ли го уби?

Кара се стресна и ръката ѝ стисна тази на Дейдж.

— Не. Той и мама умряха в автомобилна катастрофа... паднаха от една стръмна скала.

Кралят се успокои.

— Добре. — Пред вратата на стаята на Кейти той се обърна към нея, докосна ръката ѝ и я погледна с блестящите си сиви очи. — Ще

защитавам сърцето на сестра ти, Кара. Обещавам ти. — Кимвайки към Талън, който се бе отпуснал на широк оранжев стол, Дейдж побутна Кара да влезе вътре, преди да насочи вниманието си към младата лъвица. — Здравей, Кейти. Как е страната ти?

Тя извъртя очи и се изправи в седнала позиция в средата на плюшеното болнично легло.

— Добре съм, Дейдж. Би ли говорил с Джордан?

Дейдж се ухили.

— За какво?

— Време е да се прибера у дома... в моя дом. А той не спира да използва коза си с: „Аз съм водачът на прайда“.

— Той е водачът на прайда.

— Да, но ти си кралят. Което значи, че си над него.

Дейдж поклати глава.

— Не е така. Аз съм крал на Реалм, но всеки вид има свой лидер, и тези водачи не отговарят пред мен. Просто всички сме подписали пакт, че сме част от Реалм.

Кара изписка тихо, когато Талън я дръпна, настанявайки я в скута си.

— Значи сте нещо като Обединените нации? — попита тя, настанявайки се по-удобно на твърдите му бедра.

Дейдж кимна.

— С малко повече зъби обаче. — Той се засмя на собствената си шега, преди да тръгне надолу към коридора, водещ до стаята му.

Кара се обърна към Кейти, чиято коса бе сплетена на плитка, караща очите ѝ с цвят на топаз и безупречната ѝ кожа да изпъкват.

— Как си?

— Добре съм. — Кейти отново извъртя очи. — И съм готова да се разкарам отгук... все още не съм си намерила рокля за предстоящия бал.

Талън заключи златната гривна около китката на Кара и тя подскочи.

— Хей...

— Или на китката, или на глезена, половинке — каза Талън, и, изправяйки се, я настани на стола си. — Ще отида да проверя Джейс... стой тук, докато се върна. — Той кимна към Кейти. — Джордан каза, че ще се върне скоро, затова на твоето място щях да си остана в леглото.

— Той започна да си подсвирка мелодията на канадския химн, докато излизаше от стаята.

Кара завъртя гривната на ръката си и погледна към приятелката си.

— Мъже.

— Задници — отвърна Кейти.

ГЛАВА 30

Групата отлетя към подземния щаб в Колорадо, за да останат там една нощ, и където Джейни бе истински доволна да се запознае с шифтърите. Идеята, че новите ѝ приятели могат да се превърнат в планински лъвове, събуждаше любопитството ѝ и тя знаеше, че много от бъдещите ѝ рисунки щяха да включват пуми, а не понита.

Момиченцето живо възрази, щом дойде време за сън, докато Кейти не каза, че също смята да си ляга. Джейни реши, че щом една толкова страхотна лъвица може да си легне в осем часа, то и тя също можеше.

Розово-бялата ѝ стая я обграждаше, а нощната ѝ лампа във форма на пеперуда огряваше с мека светлина всеки ъгъл на стаята. Синята коса на мистър Мълът гъделичкаше нослето ѝ, докато тя го притискаше силно към гърдите си. Затвори очи, усещайки аромата на бебешка пудра, и не след дълго се озова в снежна гора, пълна с високи дървета.

— Зейн? — извика тя, умствено обличайки си дебели пухкави ботуши и синьо палто. Не усещаше студа, но искаше да се преструва, че е така.

— Здравсти — каза той, излизайки иззад огромен кафяв ствол на дърво. — Изглежда сега си в моя сън.

— Тук ли живееш? — попита тя и се наведе, за да направи снежна топка.

— Наблизо — отвърна той, повдигайки вежди при вида на идеално кръглото оръжие в малките ѝ ръце. — От сега нататък ще се срещаме на място, различно от това, на което живееш, става ли?

— Но аз искам да видиш къде живея сега. — Тя добави сняг към топката, правейки я по-голяма.

Дебело сиво палто изведнъж покри черната тениска на Зейн.

— Не. Ще се срещаме или тук, или на някое измислено място, Джейни.

— Защо? — Тя се приготви да го измери.

— Защото не искаме онзи, който се опитва да проникне в сънищата ни, да знае къде се намираш. — Зейн грабна пълна шепа със сняг и започна да оформя топка.

— Няма да я хвърлиш към мен — каза Джейни и отмятайки ръка, го замери със своята. Тя се удари в центъра на гърдите на Зейн, разпръсквайки се по тъмната му коса. Той насочи блестящите си зелени очи към нея и се изкикоти.

— Защо мислиш така? — попита той, завъртайки ръката си.

Джейни стисна ръце пред себе си.

— Защото си прекалено силен.

— Грешка — каза той и метна топката.

Момичето изписка и се изкикоти, едновременно развълнувано и протестиращо, когато топката прелетя над лявото ѝ рамо и се разби в ствола на дебело дърво. В протест дървото посипа ледени снежинки над тях.

— Пропуснах — ухили се Зейн, а белите му зъби блеснаха срещу нея.

Джейни извъртя очи. Тя може и да беше само на четири години, но не бе тъпа.

— Както и да е.

— Е, Джейни — Зейн се приближи към нея, — можеш ли да почувстваш дали някой се опитва точно сега да проникне в сънищата ни?

Усмивката на Джейни се стопи.

— Да.

Мръщейки се, Зейн се пресегна и повдигна яката около ушите ѝ.

— Можеш ли да кажеш кой е?

Тя поклати глава.

— Знаеш ли нещо за този човек? — Зейн фокусира върху нея очите си, които имаха цвета на очите на Талън, и на момиченцето ѝ се наложи да се пребори с желанието да се свие. — Джейни?

Тя сви рамене.

— Не. Може да го пуснем да влезе и да видим. — Ако му кажеше името, Зейн щеше да си тръгне, за да може да обмисли плана си насаме. А те трябваше да работят заедно.

— Не — Зейн поклати глава, — никога няма да го пускаме. Ясно ли е?

— Добре — съгласи се тя, посягайки надолу за още една шепа със сняг.

По-късно тази седмица Кара се озова сгушена в новото си легло в дома на Талън с гледка към огромното езеро. Шифтърите останаха в подземния щаб, но щяха да се върнат за колоквиума след няколко дни. Дейдж бе обещал на Кейти, че ще осигури впечатляващ избор от бални рокли, само и само да накара младата жена да се съгласи да остане.

Но последното нещо в ума на Кара бе изборът на рокля. Тревогата ѝ за Ема бе пуснала дълбоки корени в стомаха ѝ и тя се опитваше да отвори ума си, за да открие сестра си, но без резултат.

Изтърколи се от леглото, спомняйки си последния ѝ ден в щаба. Опаковаше вещите на Джейни, които да вземе обратно в ранчото, благодарна, че за малко поне ще живеят над земята. Преди да тръгне, бе обиколила апартамента им, за да вземе скицника на Джейни, и на излизане бе чула спора между Макс и Брак, докато мъжете играеха билиард в близката стая за отдих.

— Конн трябва да си вдигне задника и да отиде да вземе половинката си — сопна се Макс. — Знаеш ли, че всички имаме нареждане да си намерим половинки?

— Нямаме нареждане — отвърна Брак, изправяйки се, след като пропусна удар.

— Напротив. Знаеш, че Управляващият кръг е силен колкото и семейство Кеърс... пророците все още определят законите.

— Може би — допусна Брак.

— Да. Не можем да чакаме повече. — Макс изигра хода си. — Имам предвид, не мисля, че трябва веднага да си взимаме половинки. Но управляващото семейство е на друго мнение. Само виж Талън.

Сърцето на Кара падна в петите ѝ и кожата започна да я боли.

— Те си пасват, Макс — отвърна Брак.

— Да, така е. Но знаеш, че Кеърс не би се обвързал с нея, без да го обмисли.

— Не знам.

Ридаейки тихо, тя се бе обърнала и бе хукнала с всички сили към асансьора. Господи, дали беше истина? Дали се е обвързал с нея, само защото някой му го е заповядал? Тя бе започнала да се влюбва в него,

но дали той се е оженил за нея, подтикван от дълг? Тя игнорира загрижения му поглед, докато пътуваха за дома, и се насочи направо към леглото, веднага щом сложи Джейни да спи.

И ето сега стоеше в тъмнината, въртейки и обръщайки се в леглото, което ухаеше на подправки и мъж. Но чуруликането на нощните птици и падането от време на време на шишарки отвън ѝ напомни, че природата бди над тях. Тя отвори ума си отново за Ема.

— Кара? — каза Талън, отмятайки юргана настрани. — Будна ли си? — Той повдигна глава, подушвайки въздуха. — И защо плачеш?

Тя прокара ръце през лицето си, бършейки сълзите си.

— Все още не сме открили Ема, Талън. Ами ако Кърджаните са я заловили?

Талън въздъхна и придърпа Кара до тялото си. Топлина и моментална сигурност се обвиха около нея.

— Тя е силна, скъпа. Всеки наш съюзник е навън и я търси, все някой ще види или ще чуе нещо за нея. Досега се справя много добре в криенето. — Той се обви по-здраво около Кара и тя подсмръкна.

— Знам. — Тя се сгуши в топлината му. — Но е време да я отведем в безопасност. Беше сама прекалено дълго. — По дяволите. Само Ема би повярвала, че може да спаси света сам-сама.

Талън плъзна длан по ръката на Кара, обвивайки я около златната гривна.

— Проучваме всяка информация от всяка мисия и се свързваме с всеки, когото открием. Не се тревожи, скоро ще научим нещо за нея. Не мисля, че Дейдж въобще е спал, след като най-после откри половинката си.

Кара щеше по-късно да се тревожи за това как ще реагира Ема на Дейдж. Точно сега бе благодарна от сърце и душа, че решителният крал на Реалм е тръгнал на лов. Дано Господ му помага.

— Благодаря ти, че донесе растенията ми — каза тя тихо. Саксии с лилии, циганчета и ириси сега бяха подредени по теракотения под на гардеробната.

Той кимна, а ръката му се плъзна към бедрото ѝ.

— Няма защо. Освен това къщата ти се продаде миналата седмица... шерифите ще ти изпратят чек с парите.

Пари? Дори не се бе замислила за разноските им или нещо от този сорт.

— О, ами, ъмм... предполагам, че ще е най-добре да ги сложим при останалите. — Мръщейки се, тя подръпна юргана. — Нуждаем ли се от пари?

Талън се засмя зад нея.

— Не, скъпа... добре сме. Направил съм доста добри инвестиции през вековете.

Колко странно. Векове. Ученият в нея се надигна.

— Векове? Какво е най-доброто, в което си инвестирал през живота си? — Самолети? Електричество? Тя залагаше на интернет.

Потърквайки брадичка в косата ѝ, Талън я целуна бързо.

— Замразена пица.

Тя се изсмя.

— Сериозно? Замразена пица?

— Да. Тесто, сирене и месо, цялото изсипано на купчина и замразено, отваряш и просто го мяташ във фурната. Частичка от рая във всяко парченце.

Сякаш подсетен за нещо, стомахът ѝ се преобърна и тя простена. Да не би да бе хванала някаква настинка?

Той застина.

— Добре ли си?

Кара поклати глава, потискайки гаденето. Въобще не мислеше за пица.

— Не. Наистина, Талън, спи ми се. Имахме доста драматична седмица. — Тя се сви на кълбо. — Е, какво си правил още през вековете, освен да ядеш пица?

Той я притисна по-силно до голямото си тяло.

— Вярваш или не, управлението на Реалм си е работа на пълен работен ден. Само опитът да държим съюзниците си доволни един от друг е достатъчен да ти създаде главоболие. — Той поклати глава срещу косата ѝ. — Само почакай до бала утре вечер.

Добре, май трябваше да се разтревожи, че няма рокля.

— Не мога да ходя на бал, докато сестра ми бяга и се крие навън.

— Разбира се, че можеш. Това е част от пакета, скъпа. — Той повдигна главата ѝ и целуна основата на шията ѝ. — Да бъдеш кралска особа си има своята цена. Макар че, ако не искаш, просто няма да ходим. Сега нека да поспим малко.

С въздишка, Кара затвори очи и се остави топлината на съпруга ѝ я да обгърне и успокои. Със съня дойдоха и неспокойните кошмари.

Тя едва бе задрямала, когато две малки ръце я сграбчиха и разтърсиха.

— Мамо, събуди се. — Малкото лице на Джейни бе близо до нейното. — Спиш цял век. Събуди се, мамо.

Кара се събуди, стресна се и простена, когато стаята се завъртя пред погледа ѝ.

— Добре ли си? — попита загрижено Джейни.

— Да. Просто съм изморена — каза Кара, отмятайки гъстата коса от очите си. Погледът ѝ бе уловен от красивите цветя, които бяха наредени във весели саксии в дрешника. Сълзи изпълниха очите ѝ и тя побърза да ги избърше.

— Снощи сънувах леля Ема — каза Джейни, а малкото ѝ лице се смръщи.

— О? — Кара седна, опитвайки се да изглежда неразтревожена.

— Да. Тя удряше чичо Дейдж в носа. — Сините ѝ очички се разшириха от загриженост и Джейни прехапа устната си.

Кара прокара ръка пред очите си. За нещастие този сценарий беше повече от вероятен, особено ако Дейдж си мисли, че може да се обвърже с темпераментната ѝ сестра, макар че това пък ѝ даваше надежда, че може би Кърджаните не са я заловили.

— Сигурна съм, че те просто са си играели, скъпа. — Нямаше никакъв начин.

Джейни гледаше със съмнение, но след миг сви рамене и се обърна към Талън, който прекрачи прага. Кара повдигна вежда към половинката си. Черни бойни дрехи го покриваха, от дебелите военни кубинки до черната бронезащитна жилетка. Целият бе окичен с пистолети и ножове, готов за война. С тъмната коса завързана на тила му, той изглеждаше като самата смърт.

— Отиваш ли някъде?

Той кимна рязко.

— Открехме още две лаборатории и трябва да отидем там, преди Кърджаните да се преместят отново. — Приближавайки напред, той седна на леглото. — Джейни, скъпа, Макс те чака в кухнята. Трябва му помощ да открие къде държим гевреците.

Щастливо подскачайки, Джейни излезе от стаята.

Талън потърка с ръка наболата си брада.

— Ах, имам нужда да останеш тук и да бъдеш спокойна.

Сърцето на Кара се разтуптя лудо.

— Намерил си Ема?

Погледът му потъмня и той обхвана нежно ръката ѝ с топлата си длан.

— Намерихме къде се е крила в северна Дакота, но вече не е там. Северна Дакота? Страх скова сърцето на Кара.

— Вече не е там? — Кара скочи, приготвяйки се да бяга.

Талън сложи и двете си ръце на раменете ѝ, задържайки я на място.

— Не. Била наела бунгало в частен имот, но сега то е празно.

— О, господи! — Кара се опита да го избута, решена да се махне от леглото. — Трябва да тръгваме.

Той поклати глава и стегна хватката си.

— Не. Ти и Джейни оставате тук с Макс.

— Но аз мога...

Златните му очи хвърляха искри.

— Можеш и ще останеш тук. Не знаем дали Кърджаните са я заловили. Ще намерим сестра ти, Кара. Обещавам ти.

Изтощението се изсипа за миг върху нея.

— Но ако са я заловили, трябва да съм с вас, за да усетя къде е.

— Не. Изпращаме екип, който да провери северните лаборатории, докато аз и братята ми посетим болница в Юта. Ако Кърджаните са я заловили, Ема ще е там. Ще я намерим, половинке.

Кара отвори всичките си бариери, молейки се на вселената, която рядко чуваше молбите ѝ. Нищо. Не можеше да усети нищо за Ема. По дяволите.

— Имам нужда да направя нещо, Талън.

Той се изправи.

— Да, знам. Остани тук с Макс, пази Джейни и ми имай доверие. Докато си тук, можеш да гледаш файловете на компютъра, чувствай се свободна да решиш пъзела вместо мен.

Тя въздъхна. Той беше прав. С начина, по който се държеше, само го бавеше. Добре. Тя повдигна дясната си ръка.

— Може да направя малко йога, или дори да потичам... ще сваляш ли гривната? — Това, че трябваше да му иска разрешение

всеки път, щом иска да махне гривната, беше изтощително. Ако останеха заедно, щеше да се наложи да обсъдят това.

Той сви вежди, мръщейки се към нея.

Темпераментът ѝ бе на косъм да избухне.

— Не съм куче или диво животно, за да ме проследяваш, по дяволите. Свали я!

Той се ухили.

— Тя не е за да те следя, скъпа, а за да те намеря, ако се случи нещо като, знам ли, нюйоркска банда да те отвлече.

Кара извъртя очи.

— Мисля, че тук бандата няма да ме намери, Талън. — Тя вдигна китката си, гледайки го предизвикателно.

Той въздъхна силно и свали гривната.

— Ето. Но мисля, че трябва да си почиваш, а не да бягаш. — Прокарвайки ръка през челото ѝ, той се намръщи отново. — Нямах треска, но си бледа. Макс ще води Джейни на риболов, но може би ще е добре да остане наблизо.

— Не. Джейни обича да ходи на риболов. Аз съм добре, просто имам нужда да изпусна парата.

— Добре. Ще се обадя веднага щом науча нещо. — С последен загрижен поглед към нея, той излезе.

Няколко минути по-късно Джейни подаде глава през вратата, казвайки, че с Макс отиват за риба и ще донесат обяда. Кара я изпрати, махайки ѝ с ръка.

Тя полежа няколко минути на леглото и остави тишината в притихналия дом да я успокои. Господи, нека Ема е добре. Стенейки, тя се измъкна от леглото и се насочи към банята за горещ душ. Закуси с препечена филийка и чай и се почувства значително по-добре, затова отиде в офиса на Талън, за да огледа данните, които бяха донесли от лабораторията. Тя включи компютъра, мислейки си, че ще е добре да провери имейла си. Компютърът даде сигнал, че се актуализира, и че трябва да изчака.

Диаграма встрани от нея привлече вниманието ѝ и тя се наведе над широкото тъмно бюро на Талън, за да вземе маркер. След това

прерови чекмеджетата, за да намери лист хартия, и нещо в най-долното чекмедже привлече вниманието ѝ.

С лошо предчувствие тя издърпа папката с надпис „Директива“ и я разтвори на широкото дъбово бюро. В нея имаше писма от пророците към братята Кеърс, с които от консулството настояваха да търсят половинки измежду жените със специални умения. В тях пишеше, че войната с Кърджаните отново ще набере сила, и че е време да съберат ресурси.

Кара продължи да чете и стомахът ѝ се преобърна. Очевидно маркерът на дланта на ръката може да бъде принуден да се появи, и бе правено стотици години назад, за да бъде създадена половинка. Уредени обвързвания, понякога бракове, бяха нещо обикновено и се насърчаваха.

Веднъж щом се озове в присъствието на избраницата, вампирът би могъл да принуди маркера да се появи на дланта му. Било просто въпрос на правилно пренасочена енергия.

Тя се отпусна назад, борейки се с надигналото се в нея гадене. Талън притежаваше нужните умствени способности. Беше казал, че маркерът се е появил сам на дланта му, но дали наистина бе така? Той имаше намерение да я маркира... беше ѝ го казал.

Тя отвори следващата страница и сърцето ѝ спря, когато прочете копие от отговора, които Талън бе изпратил, и в който се съгласяваше, че е време да си намерят половинки. Смелият му подпис бе на последния ред на писмото. Той се бе съгласил.

Кара затръшна папката и се отпусна тежко назад на стола, сякаш бе ударена в стомаха. Талън се бе оженил за нея, за да може тя да роди синовете му, които той да обучи за битка. За него тя не бе нищо повече от чистокръвна кобила. Кара се замисли на маркера на хълбока ѝ. Дори я беше маркирал. Копеле.

Тя бе вярвала, че действително помежду им може да съществува любов. Спомените за страстта им разпали още повече гнева ѝ. Това копеле. Яростта накара стаята да се завърти, когато пред погледа ѝ се спусна червена завеса, и тя пусна папката в чекмеджето, затръшвайки го с всичка сила. Наистина щеше да го убие.

Разумът едва успя да надделее над гнева ѝ и тя се обърна към папките пред себе си. Точно сега имаше нужда да намери начин да се предпази от вируса. По-късно щеше да се разправя с Талън.

Умът ѝ продължи да се върти, докато главата не я заболя от силната мигрена. Компютърът приключи с ъпдейта с остро писукане. Та отвори съобщението със затаен дъх и стомахът ѝ се преобърна, когато видя снимките на сестра ѝ, които се появиха на екрана. Ема бе завързана за стол, на лицето си имаше разярено изражение, а лицето ѝ бе посинено.

Под снимките имаше изписан телефонен номер.

Ръцете на Кара трепереха, докато бързо набираше номера... с цялата охранителна система на Талън телефонните номера би трябвало да са подсигурени. Надяваше се да са.

Дълбок глас отговори на позвъняването.

— Здравей, соти.

По дяволите.

— Не съм твоя половинка, Лоркан. — Сърцето ѝ заби учестено.

— Ще бъдеш. — Звук от разлистване на документи се чу от другия край на линията. — Благодаря ти, че се обади.

— Къде е сестра ми?

— Ах, сестра ти. Трябва да ти кажа, след последната ни среща бях готов да се закълна, че от двете ви ти си голям трън в задника, но щеше да се окаже, че греша. — Вледеняващ костите смях се изтръгна от гърлото му и страхът сграбчи силно стомаха ѝ. — Много съм доволен, че ще получа по-кратката сестра.

— Къде е тя? — Кара стискаше с побелели пръсти телефона.

— Тя е напълно добре, Кара. Нямам никакво желание да наранявам сестрата на моята соти и с удоволствие бих я пуснал да си върви. Повярвай ми. — Гласът му бе искрен, явно сестра ѝ му създаваше доста проблеми. — С радост ще я заменя за теб. Колкото може по-скоро.

Кара нямаше нужда от психичните умения на Джейни, за да знае, че той лъже. Нямаше никакъв шанс Кърджаните да пуснат на свобода жена със специални умения... ако Ема все още не е била насилствено обвързана с някой от тях, то беше въпрос на време.

— Добре, Лоркан. Нека говоря със сестра си и ако се убедя, че е добре... ако е така, ще се съглася да заема мястото ѝ.

Раздразнена въздишка се чу от другия край на линията.

— Много добре.

Чуха се приглушени гласове, но Кара не успя да чуе ясно никакви думи, докато не чу отваряне на врата. И тогава:

— Няма да говоря с никого, задник — чу се ясно през слушалката.

— Ема? — Кара скочи на крака.

— По дяволите. Кара? Каквото и да правиш, не слушай този тъпанар. Той е шибан изрод... — Сестра ѝ нададе заглушен вик и се чу затръшване на врата.

— Кълна се в провидението, ще убия тази кучка, ако остане още дълго тук. — Ядосаният глас на Лоркан изпрати ледени тръпки надолу по гръбнака ѝ.

— Не, недей — прошепна Кара, сърцето ѝ препускаше, а краката ѝ пулсираха от нуждата да бяга. Господи, имаше нужда от Талън. Може и да му беше адски ядосана, но нямаше никакво съмнение, че имаше огромна нужда от него.

— Само ти можеш да ме спреш, соти. Проследяващото ни устройство разкри, че се намиращ в Съединените щати, но за нещастие не мога да те проследя по-точно от това. Очевидно вампирите гледат да са в крак с технологиите. Къде си, скъпа моя?

Тя не можеше да му каже. Ако Кърджаните знаеха къде е щабът на вампирите, щяха да ги нападнат на момента. Дори и заради сестра си не би издала тази информация и наум обмисляше възможностите.

— Къде си ти, Лоркан?

— В едно от временните ни владения на запад. Преместихме се тук, докато проследявахме движенията ти.

Моля те, Господи, нека бяха в Юта или Невада. Вампирите вече щяха да са се добрали и до двете лаборатории досега.

— Добре. Ще дойда при теб. Само ми кажи къде.

— Предпочитам аз да дойда да те взема.

— Сигурна съм, че е така. Но това няма да стане. — Тя се стараеше гласът ѝ да е спокоен, макар че стомахът ѝ се присвиваше от паника. — Ще се срещна с теб, където пожелаеш, но няма да ти кажа къде се намирам.

За миг настана тишина.

— Няма да можеш да защитаващ вечно бившата си половинка от мен, Кара.

— Талън е повече от способен да се грижи за себе си. — Дори тя можеше да долови горчилката в гласа си.

— Ах! — доволният тон на Лоркан я накара да се задави. — Видяла си истинската същност на вампирите, нали?

— Нямам намерение да водя тази дискусия с теб, Лоркан. Искаш ли да се срещнем, или не? — Господи, как щеше да успее да спаси и Ема, и себе си?

— Да, аз съм в Уийтланд, Кара. Чакам те, ако вампирите ме открият и атакуват, ще убия сестра ти... причинявайки ѝ страхотна болка. И, Кара, ще се насладя истински.

Тя му повярва. Истината ехтеше в думите му, щеше да пожертва потенциална половинка, за да си отмъсти. Къде е Уийтланд?

Той въздъхна.

— Човешката образователна система наистина ти е направила лоша услуга. Уийтланд е в Уайоминг.

По дяволите. Вампирите не бяха никъде в близост до щата. Щеше да им отнеме поне три часа, за да стигнат дотам.

— Трябва ми време.

— Имаш два часа. След това започвам да режа парчета от омразната кучка.

Значи трябваше да се насочи на север. Можеше да баламосва Лоркан час, докато се появят братята Кеърс.

— Добре. Ще се обадя на този номер, когато стигна до Уийтланд. И ще говоря със сестра си, преди да ти кажа къде съм.

— Разбира се. Чакам с нетърпение да те видя отново — каза той и затвори.

ГЛАВА 31

Кара остана за миг прикована на едно място, докато в ума ѝ се редуваха различни възможности, а погледът ѝ прелиташе през офиса на Талън. Трябваше да спаси сестра си и за да го направи, се налагаше да остави Джейни. Копелето може и да се беше оженило за Кара, за да се обвърже с нея, но привързаността му към Джейни бе истинска и очевидна. Дълбоко в нея един глас я увещаваеше, че привързаността, която бе показал и към нея, бе истинска. Тя каза на гласа да си гледа работата, и че файловете не лъжат.

Гласът ѝ отвърна да се стегне, да порасне и да се бори за това, което иска. Да се бори за мъжа и да престане да се държи като пъзла. Проклет глас.

Започвайки да натиска клавиши по клавиатурата, тя намери най-прекия път до Уийтланд. Просто трябваше да се насочи на север и да кара няколко километра. Можеше да го направи.

Тя се успокои, поемайки няколко дълбоки глътки въздух, а погледът ѝ прелиташе, оглеждайки офиса на Талън. Спомняше си за скритата стая в офиса на Джордан и се чудеше къде ли Талън държи оръжията си. Някъде на безопасно място. Някъде далеч от Джейни. Тя игнорира стената от прозорци и започна да почуква на страничните стени. Звукът от тях бе един и същ. Никакви скрити врати. С ядосана въздишка тя седна на бюрото и написа бележка на Макс и една подълга на Джейни.

Прогонвайки всичките си съмнения, тя отвори ума си за Талън.

„Там ли си, половинке?“

„Да. По средата на важна работа съм, Кара.“ Мисловната му въздишка достигна до нея ясно и силно. „Ема не е тук.“

Картина на сграда, срината почти до земята, се появи в ума ѝ.

„Знам. Отивам да я взема от Уайоминг.“

„Не, няма да правиш нищо такова.“ Гняв изпълваше всяка негова дума.

Той имаше дързостта да ѝ казва какво да прави? Сериозно? Гневът накара щитовете ѝ да се плъзнат на мястото си само за миг.

„Не приемам заповеди от теб, половинке.“ Тя буквално изръмжа последната дума.

Тишина. А след това:

„Мога да обясня за папката, Кара.“

„Ела за мен в Уийтланд, Талън. Ще забавя Лоркан, докато пристигнеш.“ Тя затвори умствените си щитове, преди той да успее да отговори. Боже, щеше да е бесен.

Тя се зачуди дали е способна да стори това, което се канеше да направи. Най-разумно бе да изчака Талън да пристигне, но Лоркан звучеше сериозен, когато каза, че ще нарани Ема. Всъщност, той изглежда бе повече от нетърпелив да го стори.

Освен това психичните умения на сестра ѝ бяха изключително силни... тя щеше да чака Кара и щеше да научи плана ѝ.

Поемайки си решително дъх, изтича в кухнята, грабна два ножа от кухненския ъгъл и пъкна единия в чорапа си, а другия задържа в ръка. С бърза молитва изтича до гаража и го отвори, натискайки няколко бутона. Загледа развеселено черния хамър и ниската спортна кола с две седалки. Хммм. Ами, така и така щеше да краде... Облекчението я изпълни, когато видя ключовете на спортната кола да стоят в стартера, и която измърка, събуждайки се за живот като разбуден тигър, и нямаше как да не сравни рева му с този на Талън... И двата бяха гладки, хищни и обещаваха невиждана мощ. А тя не можеше да контролира нито един от двамата.

Кара натисна газта, излезе от гаража и се зачуди колко скоро Талън ще успее да стигне до Уайоминг. Натисна отново педала на газта и игнорира въпросите си, докато красивите зелени иглолистни дървета се превърнаха в замазано зелено петно около нея.

Пристигна в Уийтланд точно след два часа и изтощено спря на бензиностанция „Тексако“ извън града, за да проведе обаждането. Стомахът ѝ се сви отново, вероятно от страха, че ще я инжектират с вируса колкото се може по-скоро. Зачуди се дали не трябваше да дочака подкреплението.

С въздишка се насочи към най-близката осветена синя телефонна кабина и излезе от колата, вдишвайки свежия пролетен въздух. Хвана се за спорната кола, когато светът се завъртя около нея, и ѝ се наложи

да поеме няколко пъти дълбоко дъх, преди да успее да тръгне бавно и внимателно към кабината. Прокара кредитната си карта през процепа и набра номера, преди да е променила решението си, и макар да знаеше, че те ще успеят да проследят откъде се обажда, не виждаше причина да крие къде се намира.

— Здравей, Кара. — Започна да ѝ се повдига от доволния тон на Лоркан.

— Искам да говоря със сестра си. — Гласът ѝ бе по-спокоен, отколкото се бе надявала.

— Разбира се.

Чу се звук от движение, преди:

— Кажете ми, че не си дошла в Уайоминг. — Възмущението бе накарало гласът на сестра ѝ да се покачи с една октава.

— Здравсти, Ема. И аз се радвам да те чуя — каза изтощено Кара.

— По дяволите... Кара! Бягай! Веднага! — Чу се шум от борба, сестра ѝ изпсува като тираджия и след това настана тишина.

— Както чу, непоносимата ти сестра е напълно добре — изсъска Лоркан.

— Да — съгласи задавено Кара. Но колко дълго Ема щеше да бъде добре, остана да виси във въздуха.

— Къде си, Кара?

— На „Тексако“, източно извън града.

— Ах, много добре. Ще изпратят мъже да те вземат. И ако не си с тях, когато се върнат... — Той остави заплахата да виси.

— Ще бъда, Лоркан. — Беше стигнала толкова далеч, беше късно да се отказва.

— С нетърпение чакам да започнем живота си заедно. — Напевният му глас имаше почти успокоително действие. Почти.

— Предполагам, че е без значение факта, че не искам да имам живот с теб? — Може би бе грешала по отношение на него.

— Никак даже. — Смехът му бе по-смразяващ и от най-ужасяващия хелюински смях. — Но трябва да се смяташ за късметлийка, че можем да те върнем в човешката ти форма и да те отървем от вампирското петно. Иначе щях просто да те убия.

Умът на Кара търсеше някакъв смислен отговор. Нямаше такъв. Страхът раздираше вътрешностите ѝ като гладен динозавър, докато мислеше за Талън, и макар да се бяха оженили, тъй като тя имаше

потенциал, той нямаше да я убие, ако не се получеше между тях. Наистина нямаше съмнение кой е добрият тук.

— Най-добре се увери, че сестра ми ще е цяла, когато пристигна, Лоркан. — Тя затвори телефона, поглеждайки към красивата спортна кола. Най-добре да я скрие, преди Кърджаните да се появят.

Пъхна вторият нож на кръста си, седна на жълтия бордюр и опря брадичка на ръцете си, когато искрящо бял ван спря в близост до нея. Зад нея се простираше бензиностанцията с празни паркоместа. Навън от града имаше слаба активност и тя реши, че може да разчита само на себе си, докато гледаше към притихналото превозно средство. Прозорците бяха покрити с фолио и бяха почти черни, но тя знаеше кой, или по-скоро какво, седеше вътре и я чакаше. Страхът стегна стомаха ѝ, когато вратите на вана се отвориха, и още преди да успее да надзърне в затъмнения интериор усети как вълни от зло се изсипаха навън, карайки сърцето ѝ да спре. Тя се изправи и направи крачка напред.

Следващата ѝ стъпка бе спряна, когато чу силно и уверено гласа на Талън в главата си, докато погледът ѝ бе насочен към тъмнината.

„Не влизай в този ван.“

„Нямам друг избор“, каза му тя наум.

„Бягай към светлината, далеч от вана, половинке.“ Гняв изпълваше гласа му и сърцето ѝ трепна в отговор.

Тя поклати глава, мислите ѝ блуждаеха. Трябваше да спаси Ема. Опита да изпрати молба към Талън да се грижи за Джейни, ако не успее да оцелее след това. Направи още една крачка напред към вана, точно когато огромна вълна от чиста ярост премина през мозъка ѝ, насочвайки се към сърцето ѝ, и, проплаквайки, изпадна в безсъзнание.

— Мамка му. Мисля, че накарах мозъка ѝ да даде на късо — изръмжа гневно Талън от седалката си в модифицирания хеликоптер.

— Сериозно? — Дейдж го погледна удивено. — Знаеш ли колко рядка е подобен вид връзка?

Талън насочи златистия си поглед към брат си.

— Кой го е грижа? Сега е в безсъзнание и не мога да кажа къде отива. — Той насочи отново погледа си към пейзажа, над който летяха. — Освен това, тя избяга от мен. Каква връзка е това?

— Тя иска да спаси сестра си, Талън. — Дейдж се концентрира върху пилотирането, летейки с колкото се може повече скорост. Джейс и Конн промърмориха нещо на задната седалка.

— Е, мамка му, това е шибаната ми работа, нали, Дейдж? — Яростно ръмжене придружаваше всяка негова дума.

— Всъщност това е моята шибана работа, братко. И не го забравяй. — Тонът на Дейдж бе същият като на Талън.

Талън стрелна брат си с поглед.

— Наистина ли мислиш, че Ема е половинката ти?

— Знам го! — Абсолютната убеденост в тона му проехтя през слушалките.

— Е, мамка му, късмет тогава.

— Мерси. — Сега тонът му бе сух. — И, честно казано, по-ядосан си на себе си, отколкото на половинката си.

— Прощавай?

— Трябваше да ѝ кажеш за проклетата папка, Талън. Освен това да ѝ оставиш достъп до компютъра и до акаунта? Много ясно, че ще се свържат с нея.

— Опитвах се да държа умът ѝ зает, докато търся сестра ѝ. — Истината бе, че дори не се бе замислил. По дяволите, откакто срещна малкия си учен, не бе мислил рационално нито миг. — И грешиш. — Талън стисна зъби.

— За какво? — попита Дейдж.

— По-ядосан съм на половинката си. Факт, за който тя много скоро ще съжалява.

Дейдж поклати глава.

— Напълно сигурен съм, че не разбираш жените.

Талън сви рамене.

— Не ме е грижа. Но моята жена ще ме разбере много добре.

Дейдж се засмя.

— На пет минути от Шайен сме. Тя върна ли се в съзнание?

Талън затвори очи, за да се концентрира по-добре, преди да ги отвори отново.

— Не, все още не е. — Той насочи нетърпеливия си поглед към прозореца.

Кара се събуди с вик, обгърната от две силни ръце, но тези ръце бяха неправилните... прекалено дълги, прекалено студени, прекалено неприветливи. Погледна нагоре и видя блестящите пурпурни очи над нея, а в стомаха ѝ се надигна гадене.

— Здравей, Кара. Често ли припадаш?

— Не. Пусни ме долу! — Надникна над Лоркан и огледа тъмния тунел с дебели каменни стени. Под земята, отново. Обутите му в ботуши крака стъпваха тихо по покрития с пръст под, а бялата му кожа блестеше над лицето ѝ, когато той спря, преди да застане пред дървената врата и да я отвори с крак.

Постави я на крака и я бутна напред.

— Ще се върна скоро за теб.

Вратата се затръшна след нея и тя чу как ключа се превърта в ключалката. Огледа кръглата подземна стая и сините ѝ очи срещнаха също толкова сините очи на сестра ѝ.

— Ема — извика тя и се срещна в средата на помещението със сестра си, където се прегърнаха силно.

— Кара — простена Ема и направи крачка назад. Изтощеното ѝ лице огледа по-малката ѝ сестра. — Мамка му. Бременна си.

— Какво? — попита през сълзи Кара и стаята се завъртя около нея.

— Ти. Си. Бременна. — Ема сграбчи двете ѝ ръце. — Не знаеш ли?

Кара поклати глава.

— Не. Предполагам, че има смисъл, но... бях на противозачатъчни. Знам, че никога не е сто процента сигурно, но... — Умът ѝ се завъртя, докато Ема я прегръщаше нежно. — Сигурна ли си, Ема? — Но тя вече знаеше отговора, преди сестра ѝ да кимне. Психичните способности на Ема никога не лъжеха. Разбира се, кой, по дяволите, ще знае, че противозачатъчните няма да действат срещу вампирското семе?

Кара пое дълбоко дъх и огледа по-голямата си сестра.

— Изглеждаш добре. — Тъмната коса на Ема се спускаше около слабите ѝ рамене, голяма синина загрозяваше кожата ѝ и покриваше едната ѝ скула, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Дам, а ти си надула корема — отвърна Ема, преди да пристъпи към вратата и да измъкне червило от задния джоб на дънките си с ниска талия. — Вратата е от дебело дърво и съм много близко до това да разбия ключалката. Стените са направени от каменни тухли и сме някъде под земята, но преди да ме затворят тук, видях карта на мястото и мисля, че измислих начин да се измъкнем.

Кара повдигна едната си вежда.

— Ще отвориш врата с червилото си ли, Ем? — Боже, сестра ѝ се беше побъркала.

Ема изсумтя.

— Това са шперцове, замаскирани като червило, глупаче. Бягам от два месеца... повярвай ми, подготвих се за това. — Тя пристъпи към вратата и пъкна единия шперц в старомодната ключалка, преди да се отпусне на колене и да започне да го върти. — Ще се окаже, че всичките онези пъти, в които татко ни заключваше в килера, сега ще са ни от полза. Забавно, а?

— Не точно — отвърна Кара. — Той наистина беше копеле, нали?

— Да. Може би сега се наслаждава на случващото се, докато ни гледа от ада.

— Мислиш ли? — Кара се приближи, за да гледа как сестра ѝ манипулира ключалката.

— Да. Не мисля, че може да използваш Господ като оправдание да пребиваш хората и това да ти се размине.

Тъй като все още ѝ се виеше свят, Кара седна долу на мръсния под, без да се налага да търси ножа на кръста си... беше очевидно, че го няма. Прахта и калта я караха да киха. Тя бегло си спомни за ножа, който бе скрила в чорапа си. Наведе се и потупа крака си. По дяволите. Лоркан сигурно го е взел, докато беше в безсъзнание.

— Е, къде се намираме, Ем?

— Някъде в Уайоминг. В нова лаборатория, тъй като нещо се случи с щаба им в Портланд. Добрата новина е, че това място все още не е напълно обезопасено, и те ме доведоха тук само защото знаеха, че си някъде наблизко. — Ема изтри ръце в дънките си, преди отново да

насочи вниманието си към ключалката. — Мястото е временно убежище... имам чувството, че ще ни е по-трудно да избягаме от постоянния им щаб.

— Да, ние унищожихме мястото в Портланд... макар че не мисля, че и то бе напълно оборудвано и обезопасено.

Ема я погледна изненадано.

— Унищожихте ли мястото?

— Ами, да. Те отвлякоха добра моя приятелка, затова трябваше да отидем и да я спасим.

— И кои точно сте „ние“? — Ема се обърна отново към ключалката.

— Ъм, ами, съпругът ми, Талън, и братята му.

— Омъжена си? — Гласът на Ема се повиши с няколко октави.

— И обвързана — каза тихо Кара, чудейки се колко знае Ема. Тя получи отговора си, когато сестра ѝ се завъртя рязко към нея с преbledняло лице.

— Не за Кърджан?

— Не. — Кара се наведе надолу и погали ръката на сестра си. — За вампир.

— Какво? Омъжила си се за един от вампирите?

— Да. Какво знаеш за тях? — Тя реши да не споменава за Дейдж и намеренията му към Ема.

Ема сви рамене.

— Те са смъртните врагове на Кърджаните, изглеждат точно като нас, с изключение на очите им, и имат нужда от половинки със специални способности. — Тя прокара ръка през косата си. — Предполагам, че емпатските ти способности те правят потенциална половинка. — Очите ѝ се присвиха загрижено. — Къде е Джейни?

— В безопасност.

— Слава богу. — Ема я погледна внимателно. — Принудиха ли те?

— Да се обвързва ли? — Кара се изчерви до корените на косата си.

— Да.

— Ъм. Не, не точно.

— Не точно? — Погледът на Ема стана по-твърд.

— Въобще не — въздъхна Кара и отпусна ръце, изчервявайки си под погледа на сестра си.

— Къде е той, Кара?

— Идва насам — каза тя нещастно.

— Идва насам? — Ема се намръщи и очите ѝ потъмняха като буреносен облак.

— Ъм, да. Бяха поне на три часа оттук и нямаше как да стигна навреме, ако ги бях изчакала — прошепна Кара и се изчерви още по-силно.

— Защо не ги изчака? — попита удивена Ема. — След като никоя от нас не е много добър воин, бих предположила, че проклетите кръвни врагове на Кърджаните точно сега ще са ни от голяма полза.

— Знам — въздъхна Кара. — Но Лоркан каза, че ще започне да реже части от теб, ако не побързам.

— И? — По дяволите! Сестра ѝ я познаваше прекалено добре.

— И намерих папка в бюрото на Талън, в която му нареждат да се обвърже и да създаде синове. — Кара избягваше погледа на сестра си, затова се огледа из стаята, в която се виждаха единствено жълти каменни стени и покрит с пръст под. Все още не можеше да се изправи пред цялата заплетена ситуация.

— Ох. Значи си била ядосана?

Кара кимна.

— И наранена? — Гласът на Ема стана по-нежен.

Кара кимна отново и замига в опит да прогони сълзите си.

— Добре, ще се справим с това по-късно. Точно сега трябва да се разкараме оттук, преди да се домъкне някой лекар. Ако Лоркан знае, че си половинка, ще опита да те зарази с вируса.

— Знаеш за него?

— Да. Лабораторията, в която работех, помогна за създаването му, но ние мислехме, че създаваме лек за генетични болести. Нямахме никаква идея, че Кърджаните съществуват. Когато научих, опитах да унищожа вируса, но беше прекалено късно.

— И те тръгнаха след теб?

Ема кимна.

— Да. Знаели са за мен от първия ден, винаги е било част от плана им да ме „придобият“, след като създадем вируса. — Тя се

изчерви. — Проверили са миналото ми и са научили за теб и Джейни. Аз съм виновна, че си тук.

— Вината е тяхна, Ем. — Кара затвори очи и се опита да се концентрира, за да се свърже с Талън. Бял шум изпълни ума ѝ и тя се зачуди дали станалото преди това не е прекъснало някак връзката им. Ако беше така, тя се молеше да е временно.

— Кара, те ми показаха записи на това, което вирусът причинява на обвързани жени. — Очите на Ема се изпълниха с тревога за сестра ѝ. — Не знаехме какво сме създали.

— Има ли начин вируса да бъде победен?

— Не.

— Какво ще правим?

Ема не успя да отговори, защото ключалката щракна и вратата се отвори.

— Сега ще бягаме — каза решително и се изправи на крака, дърпайки сестра си със себе си.

ГЛАВА 32

Кара последва Ема надолу по влажния, празен коридор, преди да започне да бяга през тунела.

— Хайде — прошепна Ема, — може да минем оттам, откъдето те доведоха... Кърджаните са се настанили в главната контролна зала до входа, а аз съм напълно сигурна, че видях заден вход.

Кара сви рамене и усили крачките си, а краката ѝ докосваха калния под толкова леко, колкото и когато баща им ги преследваше през слабо осветените пътеки. На този етап изглеждаше така, сякаш е прекарала по-голямата част от живота си под земята.

Тя опита отново да достигне до Талън, но единственото, което се случи, бе да изпита тъпа болка в слепоочията си... по дяволите, какво бе направил? Виновното гласче в главата ѝ каза, че той просто е реагирал на това, че тя тичаше към смъртния му враг, и че гневът му вероятно е оправдан. Може би. Но това не бе причина да изпържи мозъка ѝ.

Глас в тъмнината пред тях ги накара да замръзнат.

— Тук Матре. Южният коридор е подсигурен. — Чу се дълбокият глас на Кърджан в близост до тях.

Кара се притисна назад към каменната стена, докато усети вода да се стича по гърба, попивайки в полата ѝ.

— Все още ли носиш шперца?

— Да. — Ема се огледа наоколо. — Трябва да го свалим. Няма време да се върнем в стаята.

— Знам. Вероятно е въоръжен, но ако го свалим, бих могла да взема оръжието му.

— Ти и бебето ти оставате точно тук — сопна ѝ се Ема. — Легни долу.

И двете приклекнаха, когато през пространството проехтяха приглушени стъпки.

— Насочи се към врата му с шперца. — Кара се наведе близо до ухото на сестра си. — Прережи югуларната му вена и го обезглави.

— Не искам да знам откъде знаеш това — меко заяви Ема.

Водата течеше по стената, превръщайки пръстта на пода в кал, докато в тъмнината стъпките се приближаваха към сестрите като гневен хищник, готов да нападне. Решителност изпълваше и двете им, карайки напрежението да стане почти осезаемо... Кара първа видя краката му и протегна единия си крак, спъвайки го, така че мъжът падна по лице в калта. Ема скочи напред и заби тънкия метал в гърлото му, точно когато Кара посягаше за светещия му зелен пистолет. Съскайки, войникът посегна с една ръка с дълги извити нокти и, сграбчвайки Ема, я хвърли към най-близката стена, преди да скочи на крака и да измъкне кървавото оръжие от плътта си.

Резците му блестяха остри и смъртоносни на меката светлина, когато той тръгна към Кара. Тя го погледна, вдигна пистолета и натисна спусъка, но единственото, което се случи, бе пистолетът да изщрака в ръката. Стенейки, тя се фокусира с всичка сила, представяйки си сърцето на Кърджана и опита да смачка мислено органа, извличайки всяка сила, която Талън би могъл да ѝ предаде. Мъжът се задъха и се препъна, лилавите му очи се разшириха срещу нея, когато тя отне умението му да се движи. Тогава, с мощен изблик на сила, той се откъсна от контрола ѝ и отново тръгна към нея.

Плачейки, Кара натисна отново спусъка и този път оръжието стреля. Войникът издаде суров звук, като полетя назад, удряйки се в каменната стена, а Кара продължи да стреля във врата му, приближавайки се. Ръцете ѝ стискаха толкова силно пистолета, че пръстите ѝ побеляха, но продължи да стреля, докато Кърджана не се срина на пода. Ема изтича през тунела и грабна ножа, затъкнат на колана му, докато Кара повдигаше нагоре главата му.

Плътта му бе разкъсана и навсякъде запряска кръв.

— Забий ножа в гърлото му — извика тя, докато зеленият огън продължаваше да струи от пистолета.

Плачейки дрезгаво, Ема посегна напред и заби ножа в гърлото на Кърджана, след което завъртя острието и фонтан кръв обля лицето ѝ. Тя погледна настрани и се опита да измъкне ножа, но той бе заял. Кара прибра пистолета на колана на панталоните си и се наведе надолу, за да помогне с две ръце на сестра си, но ножът не помръдваше.

— Талън го прави така, че изглежда много лесно — изпръхтя тя, докато дърпаха с всички сили. Ножът бе заседнал между костите в

шията на войника.

— Още една причина за това, че щеше да е хубаво, ако той бе тук. — Ема падна назад, сядайки на пода. — Тя побутна падналия воин. — Е, поне е в безсъзнание... да се махаме оттук. — Тя скочи на крака.

Кара кимна, измъкна слушалката на воина и скочи, тичайки след сестра си... кой знае колко дълго време щеше да отнеме на войника да се върне в съзнание и да измъкне ножа от гърлото си? Тя опита да достигне до Талън с ума си, докато бягаха през калния под, а вода течеше от таваните, но вместо гласа му, се чуваше само статичен шум. Проклятие, вероятно и той не можеше да я проследи.

Двете с Ема наистина бяха сами.

Докато бягаха, светлината стана още по-неясна и скоро прасците започнаха да я болят, а тунелът тръгна да се изкачва нагоре. Гъстата кал прикриваше стъпките им, докато стигнаха до голяма каменна врата. И двете посегнаха към нея и тя се отвори с тихо скърцане. Светлината накара Кара да премигне от болка. Тя побърза да премине през вратата след Ема и двете се обърнаха, притискайки вратата с гърбовете си, преди да се огледат в голямата пещера с гладки стени.

Кара падна на колене, когато осъзна на какво разстояние е дупката в тавана, която пропускаше тази заслепяваща светлина.

— Как, по дяволите... — попита тя изтощено и започна да ѝ се повдига. Задъхвайки се, се обърна към стената и повърна. Ема се спусна към нея и отмести косата от лицето ѝ. — Добре съм — промърмори Кара, прокарайки мръсната си ръка през устата си.

— Не, не си — нетърпеливо заяви сестра ѝ, оглеждайки се из малката пещера. — Има нещо като стълба, издълбана в камъка — изуми се тя, посочвайки през малкото пространство.

— Господи, Ема — издиша Кара изумено, докато гледаше през вече изчезващата светлина, — това е поне на петнадесет метра височина.

— Знам — каза Ема, премина забързано през помещението и постави единия си крак на първото стъпало. Сърцето на Кара спря, когато сестра ѝ изсумтя тихо и се издърпа нагоре. Редувайки ръце и крака, тя започна да се изкачва, докато спря по средата.

— Добре ли си? — извика Кара.

— Да, само момент — отвърна Ема, преди да продължи да се катери.

Кара издиша облекчено, когато Ема стигна до върха и се промуши през голямата дупка на покрива. Тъмната ѝ коса се спусна около насиненото ѝ лице, когато надникна надолу и погледна към Кара.

— Намираме се на средата на някаква гора... не виждам въже или нещо от сорта. Трябва да се покатериш, сестричке.

Кара кимна и си пое дълбоко дъх, преди да сложи крак на най-ниското стъпало. Ръцете ѝ трепереха, когато се улови за скалата, опитвайки се запази равновесие. Тя игнорира преобръщането на стомаха си и потенциалната опасност за бебето, ако падне, и се концентрира върху това да се изкачва бавно и стабилно. Преди да се усети, Ема ѝ помогна да стъпи на малкото сечище, обградено от големи иглолистни дървета. Слава на бога. Природа и кислород. Тя легна по гръб, поемайки си дъх за няколко безценни мига, преди да забележи черните облаци, заформящи се точно над тях. Тогава скочи на крака.

По дяволите. Кърджаните можеха да излизат навън, ако слънцето е покрито по този начин с облаци. Трябваше да бягат.

— Накъде мислиш, че трябва да тръгнем? — нетърпеливо попита Ема.

— Насам — посочи Кара настрани, далеч от подземните тунели. Ема кимна и бързо ги поведе между две огромни дървета, докато бурята над тях се развихряше. Кара следваше сестра си измежду дърветата, през високите храсти и каменисти баири, докато светкавиците проблясваха около тях, а дъждът мокреше блузите и дънките им. На няколко пъти тя се задъхваше и спъваше в тъмнината. Най-последно кракът ѝ се заплете в корена на едно ниско дърво и, наддавайки вик, Кара падна на ръце и колене върху мократа земя.

— Кара! — Ема, с коса залепнала по лицето ѝ, веднага се спусна към сестра си, за да ѝ помогне да се изправи на крака. — Хайде — извика тя, надвиквайки бурята и дъжда, дърпайки я след себе си към пукнатината в една скала.

Кара се огледа из пещерата, преди да плъзне гръб по гладката каменна стена и седна на твърдата, покрита с пръст земя. Бурята навън се усили. Тя издърпа мократа си коса, отлепайки я от лицето си, и

потрепери, преди Ема да седне до нея и да обвие нежно с ръка раменете ѝ.

— Ще изчакаме бурята да отmine и продължаваме — утеша я Ема.

— Добър план. — Кара потрепери отново, ръцете и краката я боляха повече от развален зъб. Усещането да се крие със сестра си от чудовищата, които ги преследваха, накара гърлото ѝ да се свие от болка. Не им беше за пръв път. — Никога така и не ти благодарих.

— Хмм? — промърмори Ема, търкайки рамото на Кара, за да я стопли.

— Ем, така и никога не ти благодарих... че ме спасяваше от татко. Че поемаше ударите, които бяха отправени към мен. — Тя насочи замъгления си, изпълнен със сълзи поглед към сестра си.

Ема издиша дълбоко, собствените ѝ очи също бяха насълзени.

— Спасявахме се една друга, Кар. Онази нощ щеше да ме убие с ножа, ако не му беше привлякла вниманието. — Тя отпусна глава на рамото на Кара. — Оцеляхме след него... ще оцелеем и след това.

Така беше, така щеше да стане. Тя се зачуди дали да предупреди Ема за Дейдж.

— Е — Ема вдигна глава, облягайки я на стената, — кажи ми за този твой съпруг.

— Талън. — Името му бе като ридание на устните ѝ. — Той е голям, силен, адски упорит...

Ема се засмя.

— Звучи идеален за теб.

— Хъмф.

— Това не е дума. Е, обича ли те, или не?

Кара остана замълчана за миг. Сякаш се бореше с отговора.

— Хайде, Кара. Дори и сами да се самозалъгваме, никога не се лъжем една друга. — Познатите сини очи блестяха към нея.

Кара въздъхна победена.

— Да, мисля, че ме обича.

— Тогава защо избяга?

— За да те спася — изпръхтя Кара и се сгуши в сестра си, борейки се да не кихне.

— Хъмф.

— Това не е дума — отвърна Кара.

— Избягала си, защото и ти го обичаш — заяви тя. — Идиотче.

Кара се изкиска.

— Знаеш ли, той е по-голям и от самия живот. Освен това има сила. Да манипулира физическите действия на хората. Няма да позволя да бъде отново беззащитна, Ем.

Ема въздъхна дълбоко.

— Не. Не можеш да го сравняваш с татко... той не беше по-голям от живота, Кара. Той беше дребен. Много, много дребен жалък човек. — Ема стегна прегръдката си. — Твоят Талън изглежда така, сякаш няма нищо общо с татко.

Вятърът донесе звука на жален вой, изпращайки леден полъх в пещерата.

— Просто — на Кара ѝ бе трудно да обясни — той иска да владее всичко точно като татко, но предполагам по по-различен начин.

— Талън зъл ли е?

Споменът за Талън, който пренесе кикотещата се Джейни през прага на къщата им, изпълни ума ѝ.

— Не.

— Наранил ли е теб? Или Джейни?

— Не.

Ема изсумтя.

— Исусе, Кара. Талън от добрите или от лошите е?

Кара остана смълчана за миг.

— Да. Той определено е от добрите. — Тя издиша тежко. — Обаче ще е адски разярен за това тук.

Ема сви рамене.

— Не може да го виниш за това.

— Хей. Предполага се, че си на моя страна.

— Винаги. — Ема замълча за миг. — Спомена, че вампирите имат по-различни от нашите очи. Какво имаше предвид?

— Цветът. На Талън са златни.

Ема се напрегна до нея.

— Като метално златни?

— Да. Защо?

— А срещала ли си някой с, ами не знам, например сребристи очи? — Гласът на Ема се прекърши накрая.

О, по дяволите. Ема знаеше за Дейдж.

— Ъм, ами всъщност да. Няколко от братята му имат сребристи очи.

— И хапят? Като вампири? — попита задъхано Ема.

— Да. Да разбирам ли, че си сънувала един от тях? Може би един грамаден, по-скоро доминантен мъж на име Дейдж? — О, боже, Ем беше на път да се сблъска с действителността. Или Дейдж. Или и двамата.

— Не знам името му — каза Ема.

Тя дължеше истината на Ема, и ако не друго, то поне можеше да я подготви.

— Е, вече го знаеш. Той мисли, че си неговата половинка.

— Не съм! — Гордост и инат се изписаха на лицето на сестра ѝ.

— И аз му го казах. — Не че той я бе изслушал, разбира се.

— Благодаря.

Дъждът навън се превърна в леко росене, докато сестрите седяха една до друга, изгубени в мислите си. Кара почувства внезапна нужда да открие половинката си. Беше действала толкова глупаво. Той я изпълваше със сила и, по дяволите, те си принадлежаха един на друг. Без значение дали по повелите на провидението, или нея.

— Най-добре да тръгваме — каза Кара, изправи се на крака и издърпа Ема със себе си. Те излязоха внимателно от скривалището си, а навън по земята се сипеше само лек дъждец. Кара се обърна към сестра си точно когато силна ръка се обви около гърлото ѝ и я вдигна от земята. Тя започна да размахва ръце и крака, ритайки и удряйки, докато не се обърна и не забеляза, че Ема се намира в подобна на нейната позиция, държана от Кърджански войник на педя от земята, със светец зелен пистолет насочен към черепа ѝ. Очите ѝ изстрелваха сини искри, докато се бореше.

— Здравей, соти. — Гласът на Лоркан я смрази до мозъка на костите ѝ. — Спри да се бориш или ще наредя на войника си да убие сестра ти. — Кара спря да се движи и премести ръка зад гърба си. — Не, не, не — изсмя се Лоркан, като измъкна оръжието и я разтърси силно. — Днес няма да стреляш по повече Кърджани, Кара. Изчерпа лимита си — изсъска той близо до ухото ѝ. — Ако продължиш да се бориш с мен, ще дам сестра ти на Матре, помниш войника, който застреля в тунела, нали? Той копнее за малко отмъщение. — Кара спря да се бори и поклати предупредително глава към сестра си, преди да

затвори очи и да опита да манипулира нервната система на Кърджанския лидер. В ухото ѝ прозвуча остър смях.

— Не си достатъчно силна, за да успееш да ми повлияеш, соти. — С тези думи той отпрати мислите ѝ обратно в нейната глава, придружени от агонизираща болка. Кара стисна силно очи, когато болката разтърси цялата ѝ нервна система. Лоркан хукна през гората, носейки я все още на ръце, докато другия войник носеше Ема.

„Кара? Дръж очите си отворени, половинке. Трябва да виждам накъде отиваш.“

„Талън!“ Тя изкрещя името му в ума си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Сърцето ѝ запърха, щом осъзна, че отново може да го чува, и гледаше внимателно, докато дърветата около тях се превръщаха в зелено замазано петно, преди да влязат в стара бяла фермерска къща. Бяха се върнали до входа много по-бързо, отколкото двете с Ема бяха бягали. Гледаше с широко отворени очи, докато Лоркан влезе вътре и тръгна надолу през няколкото стъпала към голяма каменна врата, която отвори, като я изрита с ботуша си... и отново се озоваха в тунелите. Той повървя кратко, преди да отвори вратата на вече познатата стая.

— Взехме шперца на сестра ти — изсъска Лоркан близо до ухото ѝ. — Този път ще останете тук. — Пусна я да стъпи на крака и я бутна навътре заедно с Ема. — Сбогувайте се. — Той затръшна вратата след себе си.

Ема се плъзна на пода, опряла гръб на стената, а на лицето ѝ имаш тъжен пораженчески поглед. Кара побърза да седне до нея и обви утешително ръка около раменете ѝ.

— Не се тревожи, Ема, Талън и братята му ще пристигнат скоро.

— Откъде знаеш? — прошепна Ема.

— Довери ми се, знам. — Тя погали сестра си. — Той е в ума ми, по този начин можем да комуникираме. — Извъртя очи. — Да не споменавам, че хълбокът ми гори като побъркан.

— Хълбокът ти? — попита Ема, обърна глава към нея и повдигна едната си вежда.

Руменина покри лицето на Кара.

— Тъм, дълга история.

— Мисля, че имаме достатъчно време. — Устните на Ема трепнаха в неубедителна усмивка. — Да не е нещо като артрит на старата госпожа Тули... когато валеше, тя почти не можеше да ходи,

помниш ли? Да не би някакъв артрит от Талън да те наболява близо до задника?

Кара изсумтя. Колко пъти сестра ѝ бе успявала да я разсмее, докато се криеха, молейки се да бъдат в безопасност? Това беше истинска дарба.

— Добре, не откачай. — Все пак сестра ѝ трябваше да бъде предупредена. Ако Дейдж успееше да лепне огромната си лапа някъде по тялото на Ема, то сестра ѝ определено щеше да разбере този вид болка.

Изправяйки се, Кара разкопча дънките си и ги бутна достатъчно надолу, че да покаже маркера си.

— Какво е това, по дяволите? — Ема се изправи на колене, поглеждайки кожата на сестра си. — Татуировка?

— Ъм, нещо подобно.

Ема я притисна за повече информация.

— Какво искаш да кажеш с това „нещо подобно“? Какъв е този странен дизайн?

Кара огледа интригуващия дизайн.

— Това е маркерът на Кеърс. Той се появи на ръката му, а после и на задника ми по време на, ъм, ами...

Отпускаяки се назад до стената, Ема възкликна.

— Позволила си му да те маркира?

Кара obu отново дънките си.

— Много късно научих за маркирането. — Тя извъртя очи, сядайки до сестра си. — Вниманието ми бе заето с друго.

— Мамка му.

Дам, това описваше идеално ситуацията.

— Да, знам. Изглежда вампирското свързване включва биология... размяна на течности, маркиране и сега притежавам част от неговите умения.

— О, боже мой! Вампир ли си? — Очите на Ема бяха разширени и много сини.

Кара изсумтя.

— Разбира се, че не. Раждаш се вампир, не те превръщат в такъв. Ема се успокои.

— Ще остарееш ли?

Свивайки рамене, Кара оправи блузата си.

— Ако не друго, няма да е много бързо. — Тя прочисти гърлото си. — Хубаво е да го знаеш, Ема. Почти съм сигурна, че Дейдж има планове и ти да носиш този маркер. — Господ да е на помощ на краля.

— Тогава може да има план да изгуби топките си.

Дам. Кралят щеше да има доста работа. Кара въздъхна.

Времето изтичаше прекалено бързо и двете скочиха на крака, когато вратата се отвори с трясък и Лоркан застана на прага. Двете жени пристъпиха напред, за да се прикрият една друга от чудовището, което ги гледаше зловещо с пистолет, насочен към тях. С въздишка Ема спечели борбата, като бутна Кара зад себе си и прошепна:

— Спаси племенника ми.

Кара спря да се бори.

— Ема, ела с мен. — Лоркан кимна към Кара над главата на Ема. — Обещах, че ще пусна сестра ти да си тръгне оттук, соти. Тя е свободна.

— Предпочитам да остана тук — яростно заяви Ема, знаейки също толкова добре, колкото и Кара, че Лоркан нямаше никакви намерения да я освободи.

— Толкова по-зле. Идвай веднага с мен, или ще застрелям и двете ви.

— Ще застреляш бъдещата си половинка? — предизвика го Кара.

— Да. Пистолетът е настроен да зашеметява, но човек никога не знае какво може да стори кърджанско оръжие на човешка жена.

Или на неродено дете.

— Не можем да рискуваме — промърмори Ема. След това повиши глас: — Не се тревожи, Кара. Сигурна съм, че има по-добър план за мен от това да ме убие.

— Разбира се. — Търпението на Лоркан се изчерпа и той направи жест на Ема да върви напред. — Ще харесаш братовчед ми Франко. Идеална си за него. — Той се засмя на собствената си шега.

Ема се обърна, за да прегърне бързо Кара.

— Ще се видим много скоро — промърмори тя и последва Лоркан навън от стаята.

Сълзи изпълниха очите на Кара, когато ключът се завъртя отново в ключалката. Тя затвори очи и изплака силно, облагайки се на стената и смъквайки се по нея, докато не седна на пода.

„Всичко е наред, половинке, идвам.“

ГЛАВА 33

„Страх ме е“, прошепна Кара в подземната празна стая. Кърджанското съоръжение дори миришеше на сяра и... чисто зло.

„Знам.“ Как беше възможно да комуникират по този начин? Но нямаше значение... Слава на бога, че умееха отново да разговарят. По-късно щеше да обсъди с него факта, че бе направил така, че мозъкът ѝ да даде на късо и по този начин бе прекъснал комуникацията им.

Кара затвори очи и се облегна назад на стената, преди да сложи и двете си ръце на стомаха си. Как не бе разбрала по-рано? Беше очевидно. Какво ще стори кърджанският вирус на бебето? Тя прикри от Талън мислите си за бебето, преди отново да го потърси.

„Колко близо сте?“

„Пет минути“, дочу ясно гласа му. Тревога и гняв изпълваха всяка негова дума.

Господи, надяваше се, че щеше да има пет минути, преди да я инжектират с вируса. Тя прехапа устни, за да сдържи плача си, и опита да не мисли какво се случва с Ема. Потърси я с мислите си, със сърцето си, но не откри нищо. Къде беше тя?

Талън щеше да дойде навреме. Беше такава глупачка... защо не се бе обърнала веднага към него? Заедно щяха да измислят план.

Тишината висеше като дамоклев меч над стаята, докато чакаше. Какво чакаше и тя самата не бе сигурна. Ема щеше да забави Лоркан колкото се можеше повече, за да му попречи да инжектира Кара с вируса, и тя се надяваше сестра ѝ да не намери смъртта си, докато се опитва да я защити.

Концентрира се отново върху Талън и видя Дейдж, Конн и Джейс да тичат от черния хеликоптер към малката ферма, обградена от полета. Стресната, тя осъзна, че гледа през очите на Талън. Той идваше.

Отказваше просто да стои и да чака да я спасят. Затова скочи и се насочи решително към вратата... едно бързо завъртане на бравата потвърди, че вратата е заключена. Тя се огледа за нещо, с което да я

отключи, но имаше само пръст и каменни стени. С въздишка се върна на мястото си, седна на пода и затвори очи, концентрирайки се върху Талън.

Очите ѝ се отвориха рязко, щом чу отварянето на вратата. Лоркан стоеше на входа, а на нечовешко бледото му лице имаше три кървави следи от нокти. Погледът му бе смъртоносен.

— Изглежда сестра ми ти е наричала задника — каза доволно Кара от мястото си.

— Успя да ме удари веднъж, докато аз я ударих няколко пъти — отвърна Лоркан, а жълтите му резци светеха на мъждивата светлина.

— Къде е тя? — Кара все още не бе помръднала, а стомахът ѝ се сви на топка.

— На път да се срещне със съдбата си. Франко има голямо желание да си намери соти и, повярвай ми, ако я бях убил, щях да постъпя по-милостиво.

— Знаеш, че все някога ще те убия, нали? — попита Кара, навеждайки глава на една страна.

Смехът на Лоркан се плъзна по кожата ѝ като крачета на стоножка.

— Добре си дошла да опиташ, соти. Но тъй като очаквам да си бременна след първите няколко месеца, уверявам те, няма да скучаеш.

Кара се бореше да запази контрола си. Какво ли щеше да направи той, ако разбереше, че вече е бременна? Разбира се, ако предположим, че бебето оцелее след вируса. О, господи, къде беше Талън?

Ботушите на Лоркан оставиха диря по пръста на пода, когато той пристъпи към нея, изправяйки я на крака. Ноктите му се забиха силно в ръката ѝ. Тя се дръпна от него, но постигна само това, че той я блъсна силно навън от стаята към тунела, където след миг я дръпна зад себе си, щом застанаха пред малка дървена врата. Той я отвори, разкривайки стая, приличаща на болнична с легло, монитори и поднос с две спринцовки, пълни с кехлибарена течност. Тя се препъна, когато забеляза белезниците, закачени за леглото.

Лоркан проследи погледа ѝ.

— За да не се нараниш, когато вирусът поеме контрола.

Страхът премина през нея и тя се опита да отскубне ръката си от него.

— Пусни ме.

— Не бъди глупава — заповяда ѝ Лоркан. Задърпа я през стаята и я вдигна на леглото почти с нежност.

Кара ритна напред с двата си крака и успя да удари бедрата му. Ръмжейки, той я зашлеви с ръка през лицето, отхвърляйки я върху леглото, преди бързо да закопчае кожените белезници около едната ѝ ръка. Остра болка премина през лицето ѝ и тя изпищя, когато той дръпна грубо кожата, стягайки безмилостно китката ѝ. Кара протегна свободната си ръка и заби нокти във вече заздравяващите драскотини на лицето му, гърчейки тялото си в протест, когато Лоркан сграбчи китката ѝ и болезнено затегна кожените белезници около нея. Кара се бореше за миг без полза срещу твърдия матрак, преди да го погледне в очите.

— Ти си същински тъпак — викна му тя, а китките и лицето ѝ изгаряха от болка. Миризмата на сяра и антисептик изпълваха въздуха, преобръщайки стомаха ѝ. Започна да ѝ се гади.

Внимателно докосвайки пресните рани по лицето си, Лоркан се озъби с жълтите си резци срещу нея.

— А ти си недисциплинирана кучка, която би трябвало да се е научила по-добре. — Той посегна с единия от острите си като бръснач нокти и разкъса блузата ѝ през средата. — Хмм. Може би ще е добре да се поопознаем, преди да те инжектирам с вируса. Макар че предпочитам червена коприна пред бял памук, соти. — Погледът му стана по-тъмно пурпурен, когато се наведе и обгърна с една ръка гърдата ѝ през сутиена.

Остра болка премина през гръдния ѝ кош. Кара изкрещя името на Талън, когато страхът едва не я задуши и не знаеше дали е извикала на глас или наум.

„Идвам, половинке.“ Гласът му бе леден, решителен, смъртоносен.

Кара почерпи сила от него и започна да се бори точно когато Лоркан изсъска и дръпна рязко ръката си, сякаш се е изгорил. Той направи изненадана стъпка назад от леглото и сложи и двете си ръце на главата си така, сякаш агонизираше.

— Алергията на обвързването е голяма кучка, нали, Лоркан? — триумфиращо заяви Кара, дърпайки се срещу белезниците, блокирайки болката му с разпадащите ѝ се щитове.

— Чудих се дали е истина — промърмори Лоркан, отпусайки ръце. Очите му сега бяха яркочервени. — Е, изглежда ще трябва да изчакаме, докато вирусът си свърши работата, Кара. — Той кимна към двете спринцовки с огромни игли на подноса до главата ѝ. — Лекарите ни скоро ще дойдат, за да ти инжектират първата... бих го направил и сам, но постоянно забравям коя беше първата инжекция. Не искаме да те превърнем в орангутан, нали? — Той се засмя на собствената си шега.

— Майната ти — каза Кара със зловеща усмивка.

Лоркан пристъпи към леглото, а лицето му гореше.

— Давай — отвърна меко Кара. — Докосни ме. Пробвай се.

Очите му я изгаряха, но той не се приближи повече.

— О, ще го направя, не се и съмнявай.

Тогавя писна аларма, огласяйки подземния тунел, и той посегна към телефона на стената.

— Колко са? — Изражението му стана непроницаемо, докато слушаше. — Не, изпратих четирима с половинката на Франко. — Той простена тихо. — Погрижете се за тях.

Затвори телефона, преди да изтича към Кара.

— Проверихме те... нямаш никакви проследяващи устройства. Как са те намерили?

Очите на Кара се разшириха, докато гледаше в блуждаещия му лилав поглед. Нима той не знаеше за възможността да проследяваш половинката си? Тя сви рамене. Определено нямаше намерение да му казва за това.

Лоркан я погледна за миг, преди да вдигне една от спринцовките и да застане пред нея.

— Знаеш ли, ако тези се инжектират в погрешен ред или дори едновременно, човешката система просто се изключва. Но преди това изпитваш невъобразима болка.

Кара се бореше да обуздае страха си и да изглежда спокойна, докато лежеше на леглото.

— Виждала съм записите, Лоркан.

— Разбирам. — Той се усмихна. — Е, това беше преди да се научим да бием инжекциите поне през един ден, така шансът за смърт е по-малък.

— Смъртта е за предпочитане пред това да остана с теб, Лоркан.

Той отметна червеникавочерната си коса през рамо и въздъхна дълбоко.

— Смятам да ти го гарантирам, Кара. — Отново ѝ показа жълтите си резци. — Докато свърша с теб, ще ме молиш да те убия.

— Сериозно? — Кара успя да се насили да се изсмее. — Това ли е най-доброто, което можа да измислиш? — Гласът ѝ се снижи, докато имитираше говора на филмово чудовище. — Ще молиш за смъртта си, моя красива...

— Тишина! — Викът му отекна в малката стая, когато се наведе над нея, притискайки иглата до гърлото ѝ. Тя го гледаше без да мигне, докато алармата продължаваше да вие из подземното съоръжение.

Лоркан изруга и отново посегна към телефона.

— Хванахте ли ги? — Той изруга отново. — Защо не, по дяволите? — Тръшна слушалката, обръщайки се към нея. — Превърна се в голям трън в задника, Кара. Хубаво е, че дъщеря ти е част от пророчеството, иначе щеше да ми бъде много по-лесно да те убия.

— Никога няма да се добереш до дъщеря ми — чиста убеденост се четеше в думите ѝ.

Острите му нокти блеснаха на светлината.

— О, ще го направя, бъди сигурна. Не си срещала половинката ѝ, моят син, Келан. Момчето е наистина фокусирано, наистина надарено. — Гордост струеше през лилавите очи на Лоркан, придружени от нотка страх. От какво зло би се страхувало това чудовище?

Ледена тръпка се спусна по гръбнака на Кара, последвана от чист гняв. Бебчето ѝ никога нямаше да се озове в ръцете на чудовище. Тогава нагорещена до червена вълна от гняв достигна до нея откъм тунела.

Вратата се отвори, пръскайки се на парчета, и преди Лоркан да успее да се обърне, огромни ръце го сграбчиха за гърлото и го хвърлиха през стаята, където той се приземи с шумно тупване до отсрещната стена. Погледът на Талън я огледа и стана стоманен, когато забеляза раздраната ѝ блуза и насиненото ѝ лице.

— Добре съм — каза тя меко, опитвайки се да не се плаши от желанието за убийство, излъчващо се от топазените му очи. В тунела навън се чуваше звукът от битка, а във въздуха се носеха викове на болка. Талън мълниеносно посегна надолу и разряза кожените

белезници, преди да се обърне към Лоркан, който се изправяше бавно на крака.

— Никога няма да се измъкнете живи оттук. — Лоркан изтри кръвта от ъгъла на устата си със свит юмрук.

— Мислиш ли? — Гласът на Талън бе неразпознаваем. Беше животински, груб и обещаваше болка. Кара се задъха, докато се бореше да се изправи на леглото.

Лоркан направи предпазлива стъпка към вратата.

— Няма да успееш. — Думите едва бяха излезли от устата на Талън, когато Лоркан се хвърли към него и двамата събориха подноса, бутайки спринцовките на пода, преди да се блъснат в стената. Талън грабна слушалката на телефона и победоносно уви кабела му около гърлото на Лоркан, преди да го дръпне от двете му страни. Кърджанът заби лакът в лицето на съпруга ѝ, удряйки главата му назад в стената, преди да скъса с нокти примката и да скочи към вратата.

Талън го настигна, преди да е успял да стигне до нея, и двамата мъже се стовариха на земята в купчина от извиващи се крайници и ръмжене. Кара проплака, когато Лоркан отхвърли Талън през рамо, изпрацайки половинката ѝ към стената на тунела. Над двамата се посипаха ситни камъчета.

Съпругът ѝ скочи на крака, приведе се и събори противника си на земята със смразяващ кръвта вик, приземявайки се на няколко крачки от болничното легло, на което Кара все още седеше. Тя проследи яростната размяна на удари между двамата мъже, като броеше звука от счупените кости и разкъсването на кожата. Кръв летеше във всички посоки, пръскайки стените и попивайки в пръста на пода, докато Лоркан се сблъскваше със солидните юмурици на Талън. Ножът падна на пода, въртейки се и разпръсвайки пръст.

Кара инстинктивно скочи от леглото и се хвърли към него, докато мъжете продължаваха да се бият на пода. Тя сграбчи ножа в същия миг, в който се чу хрущене, щом Талън заби лакътя си в носа на Лоркан. Чудовището изкрещя от болка. Притискайки ножа към гърдите си, тя се приближи до стената, гледайки преплетените тела.

— Стой назад — изръмжа Талън, преди да блъсне лицето на Лоркан със своето.

Тя застина срещу стената, готова да скочи и да защити половинката си. Инстинктът да го направи бе толкова непреодолим, че

тя почти игнорира предупреждението, което чу в ума си. Гласът на Джейни, ехтящ с дървен пулс, премина през съзнанието ѝ. Но думите ѝ бягаха.

Зави ѝ се свят. Какво искаше да я предупреди, Джейни? Какво бе казала? Мислите на Кара започнаха да се ровят в спомените от последния месец, към първия ден, в който бе в щаба. Джейни бе получила предупреждение от земята. Какво беше то? Тя възкликна, спомняйки си, и се обърна точно навреме, за да види появата на Кърджан на вратата, който стискаше дълъг остър нож. Талън коленичи над Лоркан с ръце, стиснали силно гърлото на Кърджана, бавно задушавайки живота в чудовището... с гръб към вратата.

— Пази си гръба! — изкрещя тя предупреждението на Джейни към Талън, преди да хвърли своя нож с всичка сила. Острието се заби в гърлото на Кърджана. Войникът насочи изумените си червено-лилави очи към нея, посягайки с две ръце, за да измъкне оръжието от гърлото си, пръскайки кръв навсякъде. Десетте години, в които бе играла софтбоул, най-последно се отблагодаряваха. Гъста червена кръв се стичаше по гърдите му, когато мъжът ѝ се усмихна с остриите си жълти зъби, завъртайки ножа в ръката си и насочвайки се към нея.

Талън беше на крака, все още стискайки Лоркан, и преди Кара да успее дори да мигне, горящите му златни очи се насочиха към новата заплаха. Войникът направи половин стъпка напред и замръзна на място, а на лицето му се изобрази истински ужас. Тогава, с мощно завъртане и ужасяващ хрущящ звук, Талън счупи врата на Лоркан.

Талън пусна Лоркан да падне на пода с шумно тупване и се насочи към все още замръзналия войник. С впечатляващо завъртане той изрита безмилостно Кърджана, който се сгромоляса шумно на пода. Без да покаже никаква милост, Талън издърпа ножа от ръката му и го заби в гърлото му, откъсвайки главата от раменете му. Кръв плисна по стените. Кара не можеше да откъсне поглед, когато Талън се върна и, издърпвайки главата на Лоркан назад, я отрязва.

Тя падна на земята и се изтърколи към далечната стена. Кара прехапа устни, усещайки как от стомаха ѝ се надига гадене, а стаята започна да се върти пред погледа ѝ. Опитва да фокусира мислите си, да контролира реакциите си. Сива пелена падна пред очите ѝ и тя затвори очи, когато тъмнината я обгърна, изпадайки в несвят.

Талън точно риташе главата на Лоркан, когато видя как жена му припада на болничното легло, а на деликатната ѝ скула имаше жестоко охлузване. Той изруга и се хвърли напред, за да я вдигне на ръце, точно когато Конн нахълта в стаята. Дълга рана зееше на челюстта му.

— Добре ли е? — попита той загрижено, докато посягаше към все още пълните спринцовки, за да ги постави внимателно в една кожена чанта.

— Да — каза рязко Талън в същия миг, в който покрития с кръв Джейс се появи на входа.

— Идвайте, повикаха подкрепления — съобщи им той, изтривайки кървавото си лице в раздрания си ръкав. — Кръвта не е моя — отговори той на незададените въпроси на братята си.

Талън кимна и последва Джейс през тунела, носейки половинката си на ръце, Конн вървеше най-отзад. Около тях бе пълна тишина... той бе напълно сигурен, че са обезглавили всеки Кърджан в това адско място. С изключение на онзи, който Дейдж разпитваше. Виковете на войника ехтяха силно и пронизващо из коридорите на тунела, докато мъжете тичаха към изхода... и след това настана тишина. Дейдж явно бе приключил с разпита.

ГЛАВА 34

Кара се събуди стреснато на сигурно място в ръцете на Талън, докато той тичаше навън от фермата към блестящото слънце. Тя издиша дълбоко от облекчение, осъзнавайки, че облаците са се скрили в ранните часове на следобеда. Кърджаните не можеха да ги последват навън.

Дейдж чакаше до голям черен хеликоптер, докато Джейс и Конн скочиха на предните седалки.

— Къде е Ема? — попита тя Дейдж.

Очите му се присвиха към нея и ѝ заприличаха на сребърни кинжали.

— Няма я. Излетяха оттук по-рано към щаба на Франко в Нунавут. — Той даде пистолета си на Талън и ръцете му се насочиха към копчетата на тъмната му жилетка.

Кара възкликна и се опита да се изправи в ръцете на мъжа си.

— Къде е това? Трябва да я намерим.

— Нунавут е в северна Канада... рядко населена и много студена. Не се тревожи, Кара, ще намеря сестра ти, обещавам. — Сваляйки жилетката си, той я хвърли в задната част на хеликоптера. Обърна се към братята си. — Талън, подсигури Колорадо... Джейс — Аляска. Конн — Тексас. Ще поддържаме връзка. — Той свали гривната си и я подаде на Конн. Кимайки към всички тях, той изчезна. В една секунда стоеше пред тях, а в следващата просто го нямаше.

— Какво, по дяволите? — попита удивена Кара.

— Той може да се телепортира, половинке. — Талън ги настани в задната част на хеликоптера. — Това е едно от уменията на Дейдж. Джейс също го може.

— Защо ти даде гривната си? — попита тя и започна да ѝ се повдига.

— По някаква причина металът не може да се телепортира с него. Така и не разбрахме причината за това. — Талън протегна голямата си ръка и затвори вратата.

— Ти можеш ли да се телепортираш?

— За нещастие, не, скъпа. — Думите му бяха спокойни, но напрежението в твърдите му мускули разказваше съвсем друга история. Той беше разярен. Наложил си да събере целия си кураж, за да го погледне в очите. Студени като камък, те проблясваха в златисто, а чертите на лицето му бяха изсечени и твърди. Дори щедрата му уста бе стисната в права линия, а челюстта му би накарала и гранита да изглежда мек.

— Е, значи си адски ядосан, а? — прошепна тя, а страхът изпълни дробовете ѝ като отровен въздух. Тя се бореше с нуждата да издиша дълбоко.

Очите му блеснаха и той стегна хватката си около нея.

— Ще обсъдим това по-късно, половинке.

С едно бързо движение златната му гривна се обви около дясната ѝ китка.

Тя реши да не възразява и все пак нямаше как да предотврати ледената тръпка, която мина през гърдите ѝ, щом чу думите му. В тях се съдържаше повече заплаха, отколкото бе мислила, че е възможно. Звукът от мотора на хеликоптера проряза тишината и тя се стгуши изтощена в обятията на Талън, а сънят я повали още преди да са се издигнали във въздуха.

Талън остави Кара да спи няколко часа, след като се върнаха в ранчото. Като хищник, излязъл на лов, той я гледеше как се движи бавно и нерешително в удобната им дневна, докато залязващото слънце хвърляше розови лъчи върху твърдия дървен под. Бе облякла протрити дънки и хубава бяла блуза, който обгръщаше пълните ѝ гърди... с декоративни келтски символи около деколтето, които шепнеха за женски тайни и съблазън. Беше оставила косата си пусната и тя блестеше като полиран дъб на светлината на слънцето, подскачайки около порцелановата ѝ кожа. Бе толкова красива, че чак го болеше да я гледа. И все пак, удивителните ѝ сини очи бяха решителни, слабите ѝ рамене опънати назад, брадичката ѝ вирната... беше готова за битка.

Болката намаля, когато остриите нокти на желанието се впиха в него, изпращайки прилив на кръв към слабините му.

Но той щеше да я удостои с битка.

Погледът, който плъзна по Кара, беше по-скоро като шибване на камшик, отколкото като ласка, и тя се бореше да не се препъне, докато приближаваше към дивана и седнаше на крайчеца му. Той стоеше до бумтящия огън в масивната каменна камина с една мускулеста ръка, небрежно подпряна на полицата, стискайки чаша със златиста течност. Беше се преоблякъл в избелели дънки и тъмнобронзова риза, която вероятно бе от коприна, а очите му с цвят на топаз я следяха като хищник, дебнешч плячката си. Те си пасваха идеално с лицето му, чийто черти бяха опасни и твърди. Един мускул трепереше на стиснатата му челюст, а тялото му, осветено от камината зад него, излъчваше сила и мощ.

Страхът се бореше с желанието, кипящо във вените ѝ.

— Къде е Джейни? — Беше погледнала в малката розова стая на път за всекидневната и я бе открила празна.

— Все още е в щаба с Джейс. — Причината, криеща се зад това, изпрати тръпки от заплахата по кожата ѝ.

— Защо? — Опитваше се да печели време и го знаеше.

— Имаме нужда от усамотение. — Златистите му очи не разкриваха нищо, докато въртеше в ръка чашата... ледените кубчета тропаха по кристала и студени тръпки преминаваха надолу по гръбнака ѝ.

Тя нямаше какво да отговори, докато се гледаха един друг през дървената масичка за кафе. Огромният отпечатък на хълбока ѝ започна да пари.

Той пръв наруши мълчанието.

— Хеликоптерът на Франко не е стигнал до щаба му... мисля, че в момента Дейдж е с Ема. Джейс и Конн отиват, за да ги приберат.

Облекчение изпълни Кара за миг, въпреки напрежението в стаята.

— Слава богу!

Златните му очи станаха твърди като тъмен мед.

— Почина ли си добре?

— Да. — Стомахът ѝ се преобърна, докато се бореше да остане спокойна. Тя го познаваше, нали така? Никога не би я наранил. — Не искам да се карам с теб. — Думите ѝ се изплъзнаха... не възнамеряваше да казва точно това.

Той повдигна вежди, издавайки изненадата си.

— Не искаш, така ли?

— Не. — Очите ѝ се присвиха ядосано и ѝ се наложи да се бори с желанието да тропне с крака. — Разбира се, че не.

Той отпи от чашата си, а погледът му бе едновременно твърд и замислен.

— Вярвам, че бях повече от ясен относно правилата в този брак.

— Правила? — В думите ѝ ехтеше гняв и тя изпъна гръбнака си още повече. Как смееше?

— Да. — Той не отстъпи нито крачка.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Талън, но ако искаш безмозъчна и покорна съпруга, то е трябвало да си намериш такава през изминалите няколко века. Сигурна съм, че си имал възможността. — Тя приветства гнева, тъй като с него можеше да се справи много по-лесно, отколкото със страха.

Точно както би го направил и някой хищен вълк, Талън оголи зъби срещу нея... звярът вътре в него жадуваше да получи възмездие. Да доминира. Днес едва не я бе изгубил, и все пак, тя седеше пред него, предизвиквайки го.

— Няма нищо, което не бих сторил, за да се подсигурия, че си в безопасност, половинке.

Собственическият тон в гласа му се плъзна надолу по стомаха на Кара, разпалвайки нежелано желание между бедрата ѝ.

— Какво значи това? — Гласът ѝ се чу като дрезгав шепот.

— Значи, че реалността е нещо, с което трябва да свикнеш, и ще го направиш още сега.

— Не разбирам.

— Нима? — попита той нежно и отпи още една глътка. — Мисля, че разбираш, Кара. Мисля, че разбираш, че свободата, на която се наслаждаваш, свободата, която си позволяваш да изопачаваш — гласът му стана стоманен, изричайки последната дума, — е тази, която аз ти позволя.

— Да ми позволиш? — Тя се задави с думата и пред очите ѝ сякаш падна червено було. Ако беше възможно главата ѝ да се завърти около оста си и да експлодира, то това щеше да се случи точно сега. Боже, това беше един вампир, който имаше огромна нужда от урок по

модерни взаимоотношения. — Избрал си грешното момиче, над което да доминираш, Дракула.

Силната му ръка пусна шумно чашата върху полицата и той завъртя лице към нея. Желанието вкопчи в него остриите си нокти, когато видя зачервеното ѝ лице, свитите юмруци и предизвикателството в това да го нарече с едно толкова нелепо име. И все пак гласът му бе твърд, когато проговори:

— Нима, половинке? — Той направи крачка напред, а погледът му се заби в твърдите като камъчета зърна на гърдите ѝ под светлия памучен плат.

Тя потисна желанието да скръсти ръце върху предателските си гърди, а краката ѝ омекнаха още повече. Това излизаше извън релси... налагаше се да внесе някаква разумна мисъл в този разговор. Дори по-зле, тя знаеше, че беше сгрешила. И макар това да я убиваше, честността я принуждаваше да каже истината... щеше да се разправя с абсурдната му прокламация по-късно.

Тя скочи на крака.

— Съжалявам, че отидох в Уайоминг без теб.

Тя очакваше поне да види задоволството му от извинението ѝ. Но това, което получи, бе арогантна усмивка.

— Мислиш ли?

Тя примигна объркано.

— Какво да мисля?

— Че наистина съжаляваш?

— Точно това казах.

— Не. — Арогантността му беше осезаема.

— Какво не? — раздражено попита Кара.

— Не съжаляваш. Или поне все още не съжаляваш. — Дебнещите стъпки, с които се приближи, бяха грациозни, подобно на котка от джунглата, дебнеца пляквата си. Ароматът на подправки и борови иглички погъделичка носа ѝ.

Налагаше се или да тропне раздражено с крак, или да направи крачка назад пред заплахата. Дървеният под потрепери, когато тя избра първата опция.

— Спри да ме заплашваш.

Грубата ласка на погледа му към копнеещите ѝ зърна я накара да трепне в отговор. Твърди златисти очи се вдигнаха, за да срещнат

нейните, и тя потрепери отново. Нужда, желание и копнеж се сляха в едно, туптейки в кръвта ѝ.

— Това беше обещание, а не заплаха. — Още една стъпка. Въздухът се изпълни с напрежение, докато те стояха на по-малко от метър разстояние един от друг.

— Ти си този, който излъга — сопна му се тя, спомняйки си изведнъж защо бе така ядосана.

Той повдигна едната си вежда.

— Не съм те лъгал.

— Напротив. Оженил си се за мен само защото някакви проклети пророци са ти наредили да го направиш. — Темпераментът ѝ вилнееше като зимна буря във вените ѝ.

— Глупости.

Тя възкликна и яростно срещна погледа му.

— Видях проклетото писмо, Галън.

— Знам това, половинке. Това, което не знам, това, което не разбирам, е, защо не ме попита за писмото. — Темпераментът му пламна подобно на нейния. — Всъщност, мисля, че разбирам. Ти не бягах от мен, Кара. Ти бягах от себе си. — През лицето му премина гневна гримаса, щом си спомни за опасността, в която се бе поставила. — Наистина ли вярваш, че бих позволил на някой да ми нареди да се обвържа?

— Е, направил си го — отвърна тя, борейки се с желанието да отстъпи. — Видях писмото, което си изпратил в отговор.

— Видя ли датите на писмата? — снижи той глас.

Тя приведе брадичка. Не точно.

— Не мисля така. Това, което си видяла, са копия на писма, изпратени преди повече от век, половинке. Оригиналите са прибрани на сигурно в щаба.

— Все още си ядосан. — Гласът ѝ заглъхна накрая... може би трябваше да погледне датите.

— Обвързах се с теб, защото си моя, Кара. И ти го знаеш дяволски добре. — Заради упоритото ѝ мълчание погледът в очите му стана опасен. — Смяташ ли да го признаеш, скъпа?

Нежното обръщение увисна между тях за миг.

— Няма да бягам — промърмори тя, без да е сигурна дали предупреждава себе си, или война, който се доближаваше към нея.

— Бягането ще е безполезно — съгласи се той, посягайки, за да прокара пръсти по покритите с плат зърна на гърдите ѝ.

Тя прехапа устни, за да не изстене, и след това се задъха, когато я хвана натясно.

— Никакво въздържане повече, половинке — тихо я предупреди той, преди да обхване с голямата си длан копнееща ѝ плът. Плът, която едва не стенеше, умолявайки го за още, по дяволите. Тя сви безразлично рамене и понечи да направи крачка назад, но другата му длан обхвана бедрото ѝ, приковавайки я на място. Той плъзна ръката си по кръста ѝ, прокарайки пръсти по корема ѝ. Тя бързо се изви и простена. Ръката на бедрото ѝ се плъзна назад и я плесна по дупето.

— Хей! — възрази тя, вдигайки и двете си ръце, за да го бутне по гърдите. От нея се изливаше гореща влага, подготвяйки тялото ѝ за него, предавайки се с удоволствие.

— Казах никакво въздържание повече, Кара. — Ръката му сграбчи косата ѝ и дръпна главата ѝ назад, за да може очите ѝ да срещнат неговите, които бяха смъртоносно сериозни. — Всеки рев, всеки стон, всеки вик са мои. И ще ми ги дадеш всичките, половинке.

— Не са твои. — Тя дори не знаеше за какво говорят, но знаеше, че трябва да възрази. Макар че тялото ѝ буквално молеше да се съблекат голи.

Той реагира с бързината на кобра. Завъртайки китката си, той разголи шията ѝ... и след миг заби острите си зъби в плътта ѝ. Тя не успя да сдържи вика, който се откъсна от гърлото ѝ, и нямаше никакво съмнение, че е от екстаз, а не от болка. Докато той пиеше от нея на големи глътки, тя се чудеше защо не боли. Не би ли трябвало да боли? Вместо това по кожата ѝ се плъзна огнена ласка, първо по маркера на хълбока ѝ, а после и по-надолу към копнеещата плът между бедрата ѝ. Тя се отърка в него, стенийки и проплаквайки, когато той плъзна мускулестото си бедро между нейните и натисна. Силно. Някак, с още един вик, тя експлодира.

Когато се върна отново на земята, тя се фокусира върху очите, гледаци надолу към нея. С широка усмивка, той се наведе надолу и притисна горещите си устни към нейните.

— Те са мои. Както кръвта, оргазмите и душата ти, Кара. И преди тази нощ да приключи, ще ме молиш да взема всичките.

Без никакво усилие той я вдигна на ръце и се насочи към спалнята. На вратата спря и погледна надолу... лицето му бе неразгадаемо, а металическите му очи решителни.

— Тази нощ ти ще се подчиниш, половинке. — Влезе в стаята и затвори вратата с крак, преди да я остави да стъпи на крака.

ГЛАВА 35

Кара позволи на инстинктите ѝ да вземат връх и направи няколко крачки назад от решителния воин, стоящ между нея и вратата на спалнята. Лицето му бе напрегнато, тялото готово за битка и той проследяваше всяка нейна стъпка, докато тя отстъпваше назад към леглото. Тя се огледа за изход за бягство, но не намери никакъв. Нежността на ръцете му, когато хвана края на блузата ѝ, я изненадаха, както и бавните му движения, с които я измъкна през главата ѝ. Желанието се надигна в нея. Господи, как желаше този мъж. Той пристъпи по-близо до нея и посегна към копчетата на дънките ѝ. Горещината я заля, когато той смъкна ципа надолу, преди да свали и дрехата, оставяйки я да се свлече в краката ѝ. Той дори ѝ помогна, като повдигна първо единия, а после и другия ѝ крак, за да премахне напълно дънките. Побутвайки я нежно, я накара да седне назад на леглото.

Тя гледаше замаяна как Талън бързо се отърва първо от тъмната си риза, а след това и от дънките си, преди да се наведе и да свали чорапите ѝ, целувайки нежно всеки един от премръзналите ѝ крака.

— Ти си моята половинка, Кара. — Той зацелува нагоре крака ѝ, корема ѝ и гърдите ѝ, разпалвайки страстта ѝ. — Преди триста години пророците ни наредиха да открием половинките си. — Той продължи да се движи нагоре, целувайки нежно всяка от гърдите ѝ, преди да мине през шията към лицето ѝ. — И аз исках теб. — Устните му леко обхванаха нейните, внимателно, докато силата му я обграждаше.

Кара знаеше, че той казва истината, дори преди да отвори сетивата си за интензивните емоции, които го изпълваха... преди той да задълбочи целувката си, карайки я след миг да усеща само нея. Простена тихо в устните му и го целуна в отговор, езикът ѝ се преплете с неговия, а пръстите ѝ се заровиха в тъмната му коса, преди да се плъзнат надолу по тила му, по мускулестите му рамене... кожата му бе толкова гладка над твърдите мускули и тя копнееше срещу него, желаейки да го усети в себе си.

Той се усмихна, освобождавайки устата ѝ, и ухапа леко деликатната мида на ухото ѝ, точно над двете малки ранички на шията ѝ, които почти бяха зараснали.

— Толкова си красива — изръмжа той срещу кожата ѝ, карайки я да стисне ръце на кръста му, преди да ги плъзне към стегнатите му задни части.

— А ти имаш страхотен задник — отвърна тя, стенойки, и вдигна глава също да ухапе ухото му. Реакцията му бе да се притисне към нея и да обвие устни около едното ѝ зърно. Тя извика и го бутна назад, напълно съзнавайки, че той се претърколи по гръб единствено защото го искаше... тя веднага се възползва от преимуществото и се настани върху ерекцията му, преди да се наведе над гърдите му, посипвайки ги с целувки и леки ухапвания. Ръцете му обхванаха дупето ѝ и после нагоре по гърба ѝ, когато тя се насочи на юг.

Тялото му замръзна, когато тя го пое в устата си... вкусът му я накара да простене ентусиазирано. Беше се питала какво ли би било да го направи. Едната ѝ ръка се премести, нежно обхващайки топките му, докато устните ѝ се плъзгаха нагоре и надолу, целувайки ерекцията му, преди да го поеме колкото може навътре в устата си... след това се концентрира върху главичката, докато другата ѝ малка ръка се движеше по цялата му дължина. Заплитайки ръка в косата ѝ, той се опита да я издърпа, и когато тя изръмжа тихо, той потрепери.

И в следващия миг тя бе под него. Талън се движеше толкова бързо, че в един момент тя си играеше с него, а в следващия се оказа по гръб на леглото, а той заровен в нея до основата. Кара дори нямаше възможност да си поеме дъх, преди той да започне да се движи... бързо и силно, изгубил всякакъв контрол. Талън бе прекалено голям, удоволствието прекалено силно, почти болезнено, и когато оргазмът експлодира дълбоко в нея, всичко, което можеше да направи, бе да се вкопчи в раменете му и да извика силно, докато вълните на екстаза се разбиваха в нея.

Тя се спусна от върха само за да започне отново да се изкачва нагоре, с едната му ръка, заплетена в косата ѝ, а другата обгръщаше бедрото ѝ, докато се тласкаше в нея.

Господи, обичаше го.

Тя простена, когато вихърът от чувства се завихри отново в утробата ѝ, в сърцето ѝ и стисна силно задните му части, притискайки

го по-близо до себе си. Талън забави движенията си и ухапа долната устна на Кара, при това не особено нежно. Вдигна глава и погледът му прониза питащите ѝ очи.

— Моя.

— Талън? — попита меко Кара, ръцете ѝ се плъзгаха нагоре-надолу по широките му рамене, докато се опитваше да го поеме по-дълбоко в себе си. — Не спирай! — простена тя, стягайки се около дължината му.

— Кажи го, Кара! — Талън подсили командата си, като стисна по-здраво косата ѝ.

Колебанието ѝ разпали нещо примитивно в него, което изрева с дивашка сила. Емпатските ѝ щитове бяха спуснати за него и тя осъзна какво е направила.

— Не! — бе всичко, което успя да каже тя, преди той да я хване и да я завърти по корем. С груби ръце вдигна бедрата ѝ, карайки я да застане на колене, докато тя се опитваше да се повдигне на ръце. Проникна в нея с един-единствен тласък. Беше казал, че тази нощ ще му се подчини. Той започна да се движи. Да притежава.

Кара се почувства завладяна. Бедрата ѝ бяха разтворени широко от силните му крака, ръцете му на ханша ѝ я държаха прикована на едно място. Огромен и неукротим, той бе като мощна сила зад нея. Тя не можеше да помръдне и нямаше никакъв контрол над ситуацията. Може би той също нямаше. Резките му тласъци я доближаваха до посилен оргазъм, ако това въобще бе възможно. Цялото ѝ същество се фокусира върху освобождението. Тя го желаше, дори повече и от дишането.

Тогава неочаквано, след като се зарови в нея до самата си основа, той спря.

Тя изплака и се опита да се раздвижи срещу него, да го накара да продължи. Здравите ръце на ханша ѝ я държаха неподвижно, преди едната силна ръка да се вдигне и, сграбчвайки косата ѝ, да обърне лицето ѝ към него, така че да я вижда.

Гласът му бе дълбок и неразпознаваем, когато изсъска:

— На кого принадлежиш?

Тя се бореше, едва успявайки да се концентрира върху думите му, когато оргазмът бе на ръка разстояние от нея.

— Кара! — Талън стегна хватка си и леката болка привлече вниманието ѝ.

— Какво? — издиша тя остро, опитвайки отново да се размърда срещу него.

— Кажй го — изръмжа той, а гласът му бе груб и заповеднически до деликатното ѝ ухо.

— Но... — започна тя.

— Веднага! — Той подчерта заповедта си, като се отдръпна и след миг се тласна мощно в нея.

Дори във възбуденото си състояние, тя знаеше какво иска от нея. Какво ѝ заповядва. Тя спря, сърцето ѝ заби лудо, когато огледа мъжката спалня с нови очи. Всичко изглеждаше различно. Най-после с лека въздишка фокусира погледа си през рамо и, поглеждайки го право в очите, каза:

— На теб. Аз принадлежа на теб.

Ерекцията му, заровена дълбоко в нея, сякаш стана по-голяма и той освободи косата ѝ. Тя затвори очи и се отпусна напред върху протегнатите си ръце. Това беше истинско приемане и двамата го знаеха. С нейната капитулация контролът му се изпари. Тя буквално усети как го напусна. Стисвайки силно бедрата ѝ, той се тласкаше отново и отново, когато звярът в него излезе наяве.

Зъбите му се забиха в рамото ѝ, оргазмът ѝ се изля като приливна вълна върху нея и за миг пред очите ѝ притъмня.

Тялото ѝ го обгръщаше непрестанно, докато той не свърши с дрезгав вик, изпълвайки я изцяло. Талън остана на място, потънал в нея до самата си основа, сякаш удоволствието ѝ бе предизвикало неговото. Най-после, с последна целувка по двете дупчици на рамото ѝ, той се отдръпна от нея.

Кара заспа на мига и не чу как Талън отиде до банята и се върна с влажна хавлия, за да я почисти. Тя се сгуши в него в мига, в който той легна, притискайки я към себе си, и не чу доволното му „моя“, което той измърмори, преди да я последва в съня.

ГЛАВА 36

Кара се събуди в леглото си и въздъхна, щом размърда изтощените си мускули. Отново. Сигурно би могла да свикне с това. Господи, обичаше този упорит, шовинистичен, заповеднически вампир. Погледът ѝ се спря на красивите цветя, изпълващи гардеробната ѝ, и спомените ѝ се върнаха в деня, в който ѝ бе донесъл дървото, как се бе постарал, за да я направи щастлива. Да ѝ осигури спокойствие.

Добре... той можеше да бъде и сладък.

Тя уви тъмносиньото одеяло около себе си и отиде да търси съпруга си. Нейната половинка. Имаше да му казва нещо. Всъщност, имаше да му казва няколко неща.

Той седеше на удобен дървен стол пред бюрото си, загледан към езерото, осветено от сутрешното слънце. Очите му станаха по-топли, докато я гледаше как се приближава към него, стъпвайки боса по дървения под, и посегна с две ръце към нея, за да я настани в скута си.

— Добро утро, половинке — промърмори той, целувайки я нежно по главата.

— Добро утро — издиша тя.

Кара се сгуши по-близо до топлината на Талън и не се сдържа да не целуне леко шията му над яката на блузата.

Чрез връзката им тя усети как сърцето му трепна в гърдите, щом меките ѝ устни докоснаха кожата му. Ръцете му се стегнаха около нея, а погледът му се зарея към зеленото езеро навън, което се пробуждаше.

Талън остана мълчалив за миг, очевидно събирайки мислите си.

— Обичам те, Кара. — Едната му силна ръка се протегна, за да вплете пръсти с нейните, а гласът му стана по-дълбок. — Знам, че би трябвало да ти дам свободата... да ти кажа, че животът ти е само твой и да ти обещаая да те пусна. — Думите му бяха решителни и изпълнени със съжаление.

— Да приема ли, че няма да ми кажеш това? — попита кисело Кара, дъхът ѝ докосваше гърлото му, а топлината на любовта му

вибрираше около двама им. Точно както бъдещето им, езерото блестеше чисто и ясно пред тях. Мек и сладък, ароматът на ранните лалета изпълваше въздуха.

Ръката му стисна по-силно нейната.

— Не. — Той плъзна двукаратов квадратен диамантен пръстен на пръста на лявата ѝ ръка.

— Талън! — възкликна тя. — Красив е. — Платиненият обков бе семпъл, класически и елегантен. Или иначе казано, перфектен.

— Пръстенът ми напомня за теб — каза той меко, завъртайки ръката ѝ, за да целуне нежно дланта ѝ. — Ти си моята половинка и оставаш с мен. — Той се размърда леко. — Но мога да ти дам време да ме приемеш. Да приемеш нас.

— Наистина? — Тя се протегна като добре нахранена котка в ръцете му. — Колко време, Талън?

Той я целуна нежно по главата.

— Колкото ти трябва.

— Значи, примерно, ще ходим на срещи? — Представата за него, идващ на първата среща, подръпвайки вратовръзката си и чудейки се дали трябва да я целуне за лека нощ, или не, я накараха да изсумти.

Сърцето му се стопли срещу нейното... през нейното. Очевидно му хареса как звучи.

— Да. Като ухажване.

— О. И къде ще живея, докато се ухажваме? — Доволна усмивка изви устните ѝ и пролича в гласа ѝ.

— С мен! — Неговият глас бе твърд.

— О! И коя спалня ще ползвам? — Тя се опита да не се изкикоти. Той наистина се опитваше и беше много сладко.

— Нашата! — Това прозвуча по-скоро като ръмжене.

— Но как ще спим в едно легло, без да правим секс? — Тя прехвърли ръката му пред себе си и проследи с пръст маркера на дланта му. Той стана твърд под нея.

— Да правим любов е част от ухажването, съпруго. — Всеки мускул в силното му тяло се бе стегнал, показвайки ѝ пълната му готовност.

— Не, не е — възрази тя и избухна в смях, преди да успее да се спре. В отговор високо в небето се чу чуруликане на птички.

Талън я обърна към себе си, за да види развеселеното ѝ лице.

— Да не би да ми се смееш, половинке?

— Нямам нужда от време, Талън. — Тя се наведе и целуна смръщените му устни. — Обичам те. Искам да съм омъжена за теб.

Емоции, горещи и сладки, се надигнаха в него при думите ѝ и я изпълниха със светлина. С любов. Той спусна устните си към нейните за една нежна целувка, която се превърна в нещо по-дълбоко и по-горещо. И двамата дишаха тежко, и когато той вдигна глава, Кара вече не се кикотеше.

— Освен това — тя целуна бързо вече усмихнатите му устни, — ще сме нужни и двамата, за да предпазим сина ни да не се превърне в арогантен, заповеднически вампир като баща си. — Тя нямаше нужда от думите на Ема, за да знае, че бебето, което носеше, е момче. Вече напълно приемаше магичните умения, които бе отричала толкова дълго. Без тях никога нямаше да срещне Талън.

— Син? — Той замръзна под нея. — Бебе?

Тя вдигна глава към неговата... не се бе замисляла, че той може да не иска да става баща. Широката усмивка, осветяваща опасните черти на лицето му, прогони страховете ѝ.

— Бебе? — попита той отново, а зеленото в очите му се смени на мига с доминантното златно.

Тя кимна.

— Щастлив ли си? — Все пак беше останало малко колебание.

Талън целуна лекичко вирнатия ѝ нос.

— В екстаз съм. — Той се облегна назад, загледан в езерото, докато щастието, излъчващо се от него, се вля направо в сърцето ѝ. — Трябва да отидем да вземем Джейни... искам цялото ми семейство да е на едно място.

Думите му разпалиха истинска радост в нея.

— Добре. Докато стигнем там, тя вече ще е будна. Обичам те, половинке.

Той я прегърна по-силно.

— Завинаги, Кара.

ГЛАВА 37

— Джейни, там ли си? — извика Зейн, докато обикаляше раздразнено света на сънищата. Тази вселена бе нейната и той бе само гост. Къде беше тя?

— Здравей, Зейн. — Тя изскочи зад едно люлеещо се дърво, а около нея се посипаха розови листа.

— Страхотно дърво — каза той с оценяваща усмивка. Странната миризма на смес за бисквити се носеше във въздуха.

— Благодаря — отвърна тя, но усмивката ѝ се появи по-бавно от обикновено. И този път бе примесена с тъга.

— Всичко ще е наред, Джейни Бел. — Той пристъпи напред, за да обвие братски с ръка малките ѝ рамена. — Кралят е най-страховитият воин, който се е раждал някога, той ще намери леля ти Ема. — Зейн прегърна приятелката си по-близо. — Освен това ние се подготвяме да помогнем, ако стане нужда. Кърджаните нямат никакъв шанс.

— Знам — Джейни също го прегърна. — Но не мога да я видя. Не мога да усетя нищо за леля Ема. — Личицето ѝ бе изпълнено с тревога.

Зейн сви рамене.

— Може би не е позволено да виждаш всичко, Бел.

— Ами! — За четиригодишна женското ѝ засегнато честолюбие беше изключително изразено, което накара Зейн да се усмихне. Той реши да смени темата. — Как е майка ти?

Този път усмивката се появи по-лесно на лицето на Джейни.

— Добре е. Готова е да се събере отново с леля Ема. — Джейни можеше вече да види малкото си братче в главата си... изключителните му сили щяха да се балансират единствено от невероятно му сърце. Искаше ѝ се да побърза и вече да се ражда.

— Това е добре, Бел. Гледай да си почива, битките ни тепърва започват.

Джейни кимна. Не го поправи, но истината беше, че голямата битка все още дори не бе започнала. Щом започнеше, светът, такъв какъвто го познаваха, щеше да се промени. И дори с нейните сили тя не можеше да види края... не можеше да види дали светът ще оцелее след бедите. Решителността се смеси с вярата в душата ѝ, докато гледаше младия воин пред себе си. Двамата заедно щяха да направят така, че нещата да се върнат по местата си.

Поне се надяваше да стане така.

Редактори: galileo414, desi7y, ganinka, 2016

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.